HARRY POTTER

og

DE VISES STEIN

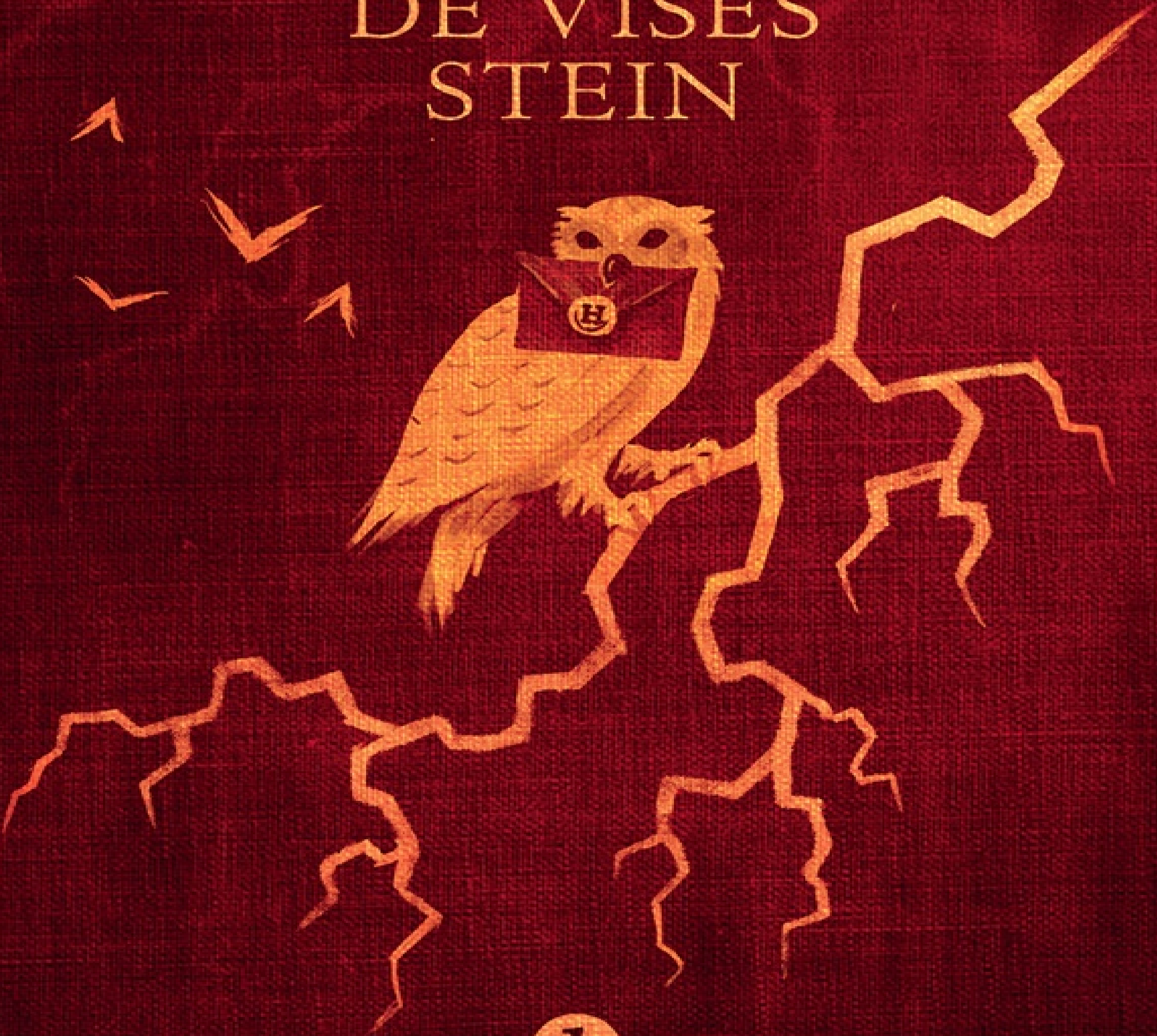

1

J.K. ROWLING

HARRY POTTER

og

DE VISES STEIN

J.K. ROWLING

Pottermore
from J.K. Rowling

Pottermore

from J.K. Rowling

J.K. ROWLING'S WW WIZARDING WORLD

Til Jessica, som elsker historier
Til Anne, som elsket dem, huns òg
Og til Di, som var den første som hørte denne.

INNHOLD

KAPITTEL ÉN

GUTTEN SOM OVERLEVDE

KAPITTEL TO

EN GLASSRUTE FORSVINNER

KAPITTEL TRE

BREVENE FRA INGEN

KAPITTEL FIRE

PORTVAKTEN

KAPITTEL FEM

DIAGONALLMENNINGEN

KAPITTEL SEKS

TOGET FRA SPOR NI OG TRE KVART

KAPITTEL SJU

VALGHATTEN

KAPITTEL ÅTTE

LÆREREN I ELIKSIRER

KAPITTEL NI

DUELL VED MIDNATT

KAPITTEL TI

ALLEHELGENSNATT

KAPITTEL ELLEVE

RUMPELDUNK

KAPITTEL TOLV

SPEILET MØRD

KAPITTEL TRETTEN

NICOLAS FLAMEL

KAPITTEL FJORTEN

NORBERT, EN NORSK KAMRYGG

KAPITTEL FEMTEN

DEN FORBUDTE SKOGEN

KAPITTEL SEKSTEN

DEN HEMMELIGE GANGEN

KAPITTEL SYTTEN

MANNEN MED TO ANSIKTER

KAPITTEL ÉN

GUTTEN SOM OVERLEVDE

Herr og fru Dumling i Hekkveien 4 var heldigvis fullstendig normale, takk. De var de siste en skulle vente seg innblandet i noe som helst merkelig eller mystisk. Den slags vrøvl holdt de seg for gode til.

Herr Dumling var direktør i firmaet Knerk, som lagde bormaskiner. Det var en stor, tykk mann, nesten uten hals, men til gjengjeld med en diger bart. Fru Dumling var tynn og blond og hadde nesten dobbelt så lang hals som folk flest. Den hadde hun stor nytte av, så mye som hun stakk den over hagehekken og spionerte på naboene. Herr og fru Dumling hadde en sønn, en liten gutt som het Dudleif, som etter deres mening var verdens aller nudeligste.

Dumlingene hadde alt de kunne ønske seg. De hadde til og med en hemmelighet, og det de var aller reddest for, var at noen skulle oppdage den. De trodde aldri de kunne overleve det om noen fikk vite om *Potterne*. Fru Potter var søsteren til fru Dumling, men de hadde ikke sett hverandre på årevis. Fru Dumling lot heller som om hun ikke hadde noen søster, for søsteren og den noksagten til mann hun hadde, var så u-Dumlingisk som det gikk an å bli. Dumlingene frøs på ryggen når de tenkte på hva naboene ville si, om Potter-familien noensinne skulle dukke opp i Hekkveien. Dumlingene visste at Potterne hadde en liten gutt, de òg, men de hadde aldri sett ham. Den guttungen var enda en grunn til å holde Potterne på avstand. Neimen om de ville at Dudleif skulle omgås en sånn en.

Da herr og fru Dumling våknet den grå, overskyete tirsdagen denne historien begynner, var det ingenting ved skyene utenfor som tydet på at det snart skulle begynne å skje merkelige og mystiske ting, og det over hele landet. Herr Dumling nynnet mens han valgte seg ut sitt kjedeligste slips til

en ny dag på jobben, og fru Dumling kaklet fornøyd mens hun stappet en vrælende Dudleif opp i barnestolen.

Ingen av dem la merke til at en stor kattugle flakset forbi vinduet.

Klokka halv ni grep herr Dumling dokumentmappa, susset fru Dumling på kinnet og prøvde å gi Dudleif en avskjedssuss. Den traff ikke, for Dudleif ville heller slå seg vrang og slenge all cornflakesen i veggen. «Den lille rakkeren,» klukket herr Dumling. Så gikk han ut, satte seg i bilen og rygget ut av innkjørselen til nr. 4.

Ved gatehjørnet så han det første tegnet på at ikke alt var som vanlig – en katt som studerte et kart. Dette gikk ikke opp for herr Dumling med det samme, men så bråsnudde han på hodet for å se etter en gang til. Jo, der sto en stripete katt på hjørnet av Hekkveien, men noe kart var ikke å se. Herregud, innbille seg slikt? Det måtte være et eller annet med lyset. Herr Dumling blunket og stirret på katten. Den stirret igjen. Mens herr Dumling svingte om hjørnet og ut på hovedveien, holdt han øye med katten i bakspeilet. Nå sto den og leste gateskiltet med *Hekkveien* – nei, nei, *så på* skiltet, selvfølgelig; katter kunne jo ikke lese, hverken kart eller skilt. Herr Dumling ristet det hele av seg og skjøv tankene vekk fra katter. Mens han kjørte mot byen, tenkte han ikke på annet enn en stor bestilling på bormaskiner han håpet å få.

Men på vei innover skjedde noe mer, som jagde all tanke på bormaskiner på flukt. Han satt fast i den vanlige trafikkorken, og det var umulig å unngå å legge merke til at det var uvanlig mange folk i merkelige klær i omløp. Folk i *slengkapper*. Herr Dumling tålte ikke folk som kledde seg merkelig – tenke seg til de klærne ungdommen gikk rundt i! Dette var sikkert bare enda en tåpelig motegrille. Han trommet med fingrene mot rattet, mens blikket falt på en klynge av disse tullingene like ved. De sto og hvisket opphisset seg imellom. Mektig fortørnet forsto herr Dumling at noen av dem slett ikke var unge; han der, for eksempel, var sikkert eldre enn Dumling selv, men tror du ikke han hadde smaragdgrønn kappe! At det gikk an! Men så gikk det et lys opp for herr Dumling: det måtte sikkert være et slags reklamepåfunn. De gikk nok rundt og samlet inn penger til et eller annet. Ja, sånn var det nok. Køen begynte å bevege seg igjen, og litt senere kjørte herr

Dumling inn på parkeringsplassen til Knerk, på ny med tankene på bormaskiner.

Herr Dumling satt alltid med ryggen mot vinduet på kontoret sitt i tiende etasje. Hvis ikke, hadde han kanskje hatt vanskeligere for å konsentrere seg om bormaskiner den formiddagen. *Han* så ikke uglene som seilte forbi midt på lyse dagen, men det gjorde folk nede på gata. De sto med åpen munn og pekte, mens den ene ugla etter den andre suste forbi over dem. De fleste hadde aldri sett en ugle, ikke om natten engang. Men herr Dumling tilbragte en aldeles normal, uglefri formiddag med å brøle til fem forskjellige mennesker, ta en rekke viktige telefoner og deretter brøle litt mer. Han var i strålende humør helt til lunsj. Da fant han nemlig ut at han ville strekke beina litt og gå og kjøpe en bolle hos bakeren over gata.

Disse menneskene i kapper hadde han helt glemt, til han kom forbi en ny klynge på veien til bakeren. I forbifarten glante han sint på dem. Han visste ikke riktig hvorfor, men det var noe ved dem som gjorde ham ille ved. Denne flokken sto også og tisket opphisset seg imellom, men han kunne ikke se en eneste innsamlingsbøsse. På tilbakeveien, med en stor smultring i en pose i hånden, overhørte han noen brokker av samtalen.

«Potterne – ja, det var det jeg hørte –»

«Nettopp – sønnen deres, Harry –»

Herr Dumling bråstoppet. Han ble fylt av frykt. Han så seg tilbake på de som hvisket, som om det var noe han ville si, men kom på bedre tanker.

I stedet løp han over gata, skyndte seg opp på kontoret igjen, glefset til sekretæren sin at han ikke måtte forstyrres, grep telefonen og hadde nesten slått hele nummeret hjem før han ombestemte seg. Han la på røret, klødde seg i barten og tenkte. Nei, nå måtte han ikke være dum. Potter var jo et helt vanlig navn. Det var sikkert en masse mennesker som het Potter og hadde en sønn som het Harry. Forresten var han slett ikke sikker på at nevøen virkelig *het* Harry. Han hadde jo ikke sett gutten engang. Kanskje det var Harald. Eller Hermod. Ingen vits i å uroe fru Dumling, hun ble alltid så oppskaket når søsteren ble nevnt. Og det var ikke det minste rart – om *han* hadde hatt en slik søster – men så var det alle disse menneskene i kapper, da …

Resten av dagen ble det mye vanskeligere å konsentrere seg om bormaskiner. Da han gikk fra kontoret klokka fem, var han ennå så bekymret at han trampet rett inn i en fotgjenger utenfor inngangen.

«Unnskyld,» gryntet han, mens den ørlille mannen sjanglet og nesten falt. Det tok et sekund før det gikk opp for herr Dumling at mannen hadde fiolett kappe. Men det gjorde ham visst ikke stort å bli veltet nesten overende. Tvert imot sprakk hele fjeset i et bredt smil, før han sa, med en stemme så knirkende at det fikk forbipasserende til å glo: «Å, det gjør ingenting, kjære Dem. I dag er det ingenting som gjør noe! O herlige fryd, Han-De-vet er omsider borte! Selv gomper som Dem må jo feire denne fantastiske lykkedagen!»

Hvorpå den gamle mannen omfavnet herr Dumling – rundt livet – og gikk sin vei.

Herr Dumling ble stående som om han hadde grodd fast i bakken. Han var blitt omfavnet av en totalt fremmed. Dessuten mente han bestemt at personen hadde kalt ham en *gomp*, hva nå det måtte være. Fortumlet skyndte han seg til bilen og kjørte hjemover, i håp om at alt sammen var et fantasifoster. Det var første gang han hadde håpet noe slikt, ettersom fantasi ellers var noe han tok avstand fra.

Idet han svingte inn i innkjørselen til nummer fire, var det første han fikk øye på – og det bedret ikke akkurat humøret – den stripete katten han hadde sett om morgenen. Nå satt den på hans egen hagemur. Han var sikker på at det var den samme: den hadde presis det samme mønsteret rundt øynene.

«Sjusj!» sa herr Dumling med høy røst.

Katten rørte seg ikke. Den bare så strengt på ham. Var dette normal oppførsel for katter, funderte herr Dumling. Mens han låste seg inn, prøvde han å ta seg sammen. Han var fortsatt fast bestemt på ikke å nevne noe for sin kone.

Fru Dumling hadde hatt en hyggelig og helt normal dag. Mens de spiste middag, fortalte hun alt om fru naboens problemer med datteren, og at Dudleif hadde lært et nytt ord («Vi’kke!»). Herr Dumling prøvde å oppføre seg helt som vanlig. Da Dudleif var lagt, gikk han inn i stua for å få med seg kveldsnytt på TV.

«Og til slutt nevner vi at fugleinteresserte landet rundt rapporterer om *ugler* som oppfører seg høyst unormalt. Ugler jager vanligvis om natten og er sjelden å se i dagslys, men siden i morges er det observert hundrevis av dem flaksende hit og dit. Ekspertene har ingen forklaring på hvorfor uglene plutselig har endret sine sovevaner.» Nyhetsverten tillot seg et smil. «Meget mystisk. Og nå, over til John Bygeby med været. Nå, John, får vi flere ugleskurer til natten?»

«Vel, Ted,» sa værmannen, «neimen om jeg vet, men det er ikke bare uglene som har oppført seg rart i dag. Vi har fått telefoner fra seere fra Kent i sør til Dundee i nord, som forteller at istedenfor regnet jeg varslet i går, har de opplevd rene byger av stjerneskudd! Kanskje folk har feiret nyttårsaftenen litt for tidlig – det er ikke på lenge ennå, folkens! Men i kveld kan jeg iallfall love en våt natt.»

Herr Dumling stivnet i godstolen. Stjerneskudd over hele Storbritannia? Ugler i dagslys? Mystiske mennesker i kapper på hvert hjørne? Og hvisking, hvisking om Potterne …

Fru Dumling kom inn i stua med to kopper te. Nei, dette gikk ikke. Han ble nødt til å ta det opp med henne. Han kremtet nervøst. «Æh … Petunia skatt … du har ikke hørt noe fra din søster i det siste, tilfeldigvis?»

Som ventet møtte han et sjokkert og sint fjes. Ellers var de jo enige om å late som fru Dumling ikke hadde noen søster.

«Nei,» sa hun skarpt. «Hvordan det?»

«Disse merkelige nyhetene på TV,» mumlet herr Dumling. «Ugler – stjerneskudd … og i byen i dag var det en masse merkelige mennesker …»

«Ja?» glefset fru Dumling.

«Jo, og så tenkte jeg bare … altså kanskje … kanskje det hadde noe å gjøre med … æh, du vet, *hennes* slags.»

Fru Dumling nippet til teen gjennom sammenpressete lepper. Herr Dumling lurte på om han våget å fortelle henne at han hadde overhørt navnet *Potter*, men fant ut at det våget han ikke. I stedet sa han, så henkastet han kunne: «Den sønnen deres … han må vel være omtrent på Dudleifs alder nå, hva?»

«Det er vel så,» sa fru Dumling stivt.

«Hva var det han het igjen? Håvard, var det det?»

«Harry. Et riktig stygt, simpelt navn, spør du meg.»

«Ja visst,» sa herr Dumling og kjente at hjertet falt som en stein. «Absolutt. Jeg er helt enig.»

Og mer sa han ikke om den saken. De gikk opp og la seg. Mens fru Dumling var på badet, listet herr Dumling seg til soveromsvinduet og kikket ned på plenen. Katten satt der ennå. Den stirret bortover Hekkveien som om den ventet på noe.

Var alt sammen bare innbilning? *Kunne* det ha noe med Potterne å gjøre? Og hvis det hadde det … hvis det kom ut at de var i slekt med et par – nei, det kunne han ikke overleve.

Dumlingene la seg. Fru Dumling sovnet straks, men herr Dumling ble liggende våken og vred og vendte på alt sammen i tankene. Den siste, beroligende tanken før han sovnet, var at om det likevel *hadde* noe med Potterne å gjøre, behøvde jo ikke det bety noe for ham og fru Dumling. Potterne visste utmerket godt hva han og Petunia mente om dem og deres slags … Så hvordan skulle han og Petunia kunne bli innblandet i … hva søren det nå var som foregikk. Han gjespet og snudde seg i senga. Nei, dem kunne det umulig angå …

Så feil går det an å ta.

Mens herr Dumling drev inn i en urolig søvn, viste katten på muren utenfor ingen tegn på søvnighet. Den satt stille som en statue, med blikket stivt festet på det fjerneste hjørnet av Hekkveien. Den skvatt ikke engang da det smalt i en bildør i parallellgata, eller da to ugler suste forbi over hodet på den. Det var nesten blitt midnatt da katten for første gang gjorde en bevegelse.

En mann kom til syne på det hjørnet katten hadde holdt øye med, så brått og så stille at en skulle tro han hadde skutt opp av bakken. Da rykket det til i kattehalen, og øynene smalnet.

Noen slik mann hadde aldri før vist seg i Hekkveien. Han var høy, tynn og svært gammel, etter sølvet i hår og skjegg å dømme; begge deler var så lange at han kunne holde dem på plass med beltet. Han var kledd i lang munkekutte, purpurfarget kappe som slepte langs bakken og høyhælte

spennestøvler. De blå øynene var lyse, skarpe og skinnende bakom halvmånebrillene, og nesa var svært lang og skjev, som om den var brukket minst to ganger. Mannen het Albus Humlesnurr.

Det virket ikke som om Albus Humlesnurr visste at han sto i en gate hvor han (og alt ved ham, fra navnet til støvlene) var høyst uvelkommen. Han var travelt opptatt med å ransake klærne etter et eller annet. Men derimot var han nok klar over at noen holdt øye med ham, for brått så han opp, rett på katten, som fortsatt stirret på ham fra den andre enden av gata. Av en eller annen grunn så det ut til at synet av katten moret ham. Han klukklo og mumlet: «Jeg burde vel visst det.»

Han hadde funnet det han lette etter i en innerlomme. Det så ut som en sigarettenner av sølv. Han slo den opp, holdt den i været og klikket på den. Nærmeste gatelykt sluknet med et lite *plopp*. Han klikket på den igjen, og lykta bortenfor gikk ut, den òg. Tolv ganger klikket han på slukkeren, til de eneste lysene som var igjen i hele gata, var to ørsmå knappenålshoder langt unna. Det var de stirrende øynene til katten. Hvis noen nå kikket ut av vinduet, om det så skulle vært fru Dumlings stikkende blikk, ville de ikke sett noe som helst nede på fortauet. Humlesnurr stakk slukkeren i kappelomma igjen og marsjerte bortover gata i retning nr. 4. Der satte han seg på muren ved sida av katten. Han så ikke på den, men etter en stund snakket han til den.

«Tenk å treffe Dem her, professor McSnurp.»

Han snudde seg og smilte mot den stripete katten, men den var ikke der. Den han smilte til, var en nokså stram dame, med firkantete briller som til forveksling liknet mønsteret rundt øynene på katten. Også hun var iført kappe, men denne var smaragdgrønn. Det svarte håret var trukket stramt tilbake i en knute. En kunne se at hun var irritert.

«Hvordan visste De at det var meg?» spurte hun.

«Kjære professor, ingen katt jeg har sett sitter så stivt.»

«De hadde vært stiv selv, De, om De hadde sittet på en mur hele dagen,» sa professor McSnurp.

«Hele dagen? Når De kunne vært ute og feiret? På veien hit må jeg minst ha passert et dusin fester og feiringer.»

Professor McSnurp snøftet ergerlig.

«Å ja da, feirer gjør de, det skal være visst,» sa hun biskt. «Man skulle trodd de ville vært litt mer forsiktige, men nei da – selv gompene har merket at noe foregår. De sa det i nyhetene.» Hun gjorde et kast med hodet i retning Dumlingenes mørke stuevindu. «Jeg hørte det. Flokker av ugler … stjerneskudd … De er jo ikke aldeles idioter heller. De var nødt til å merke noe. Stjerneskudd i Kent – jeg vedder på at det var Dedalos Dølg, der har det alltid skortet på vettet.»

«De kan vel ikke bebreide dem for det,» sa Humlesnurr rolig. «Det er ikke stort vi har hatt å feire de siste elleve år.»

«Jeg vet da det,» sa professor McSnurp irritabelt. «Men det er ingen grunn til å miste hodet helt. Folk oppfører seg rett og slett uforsiktig; de står ute på gata i fullt dagslys, ikke i gompe-for-kledning engang, og utveksler rykter.»

Her sendte hun Humlesnurr et skarpt sideblikk, som om hun håpet at han også skulle ha noe å fortelle, men han sa ingenting, så hun fortsatte: «Det skulle jamen tatt seg ut om gompene oppdaget oss, og det på selve den dagen han-De-vet endelig ser ut til å være borte. Ja, det er vel sikkert, Humlesnurr? Han er vel det?»

«Det virker iallfall slik,» sa Humlesnurr. «Vi har mye å være takknemlig for. Har De lyst på en sitronsutt?»

«En hvafornoe?»

«Sitronsutt. Det er et slags gomp-sukkertøy jeg har stor sans for.»

«Nei, mange takk,» sa professor McSnurp kjølig. Det virket ikke som om hun syntes dette var det rette øyeblikk til sitronsutter. «Som sagt, selv om han-De-vet virkelig *er* borte –»

«Men kjære professor, et fornuftig menneske som De kan vel si navnet hans? Alt dette 'han-De-vet'-tøyset – nå har jeg i elleve år forsøkt å få folk til å kalle ham ved hans rette navn: *Voldemort.*» Professor McSnurp krympet seg, men Humlesnurr, som var opptatt med å brekke to sitronsutter fra hverandre, lot ikke til å merke det. «Alt blir bare forvirring hvis vi alltid skal snakke om 'han-De-vet'. Jeg har aldri sett noen grunn til å være redd for navnet Voldemort.»

«Det vet jeg godt,» sa professor McSnurp. Hun lød halvt oppgitt, halvt beundrende. «Men De er noe for Dem selv. Alle vet at De er den eneste han-De – æsj, ja, så *Voldemort*, da – var redd for.»

«De smigrer,» sa Humlesnurr rolig. «Voldemort rådde over krefter som langt oversteg mine.»

«Fordi De er for – nå ja – edel til å ta dem i bruk, ja.»

«Sannelig flaks at det er mørkt. Jeg har ikke rødmet slik siden madam Pomfrit sa at hun likte de nye ørevarmerne mine.»

Professor McSnurp sendte Humlesnurr et skarpt blikk og sa: «Men uglene er ingenting mot *ryktene* som flyr. De vet hva alle sier? Om hvorfor han forsvant? Og hva det var som endelig fikk stoppet ham?»

Det virket som om professor McSnurp omsider var framme ved det punktet hun var mest oppsatt på å snakke om, den egentlige grunnen til at hun hadde sittet på en kald, hard mur og ventet en hel dag, for hverken som katt eller som kvinne hadde hun stirret så gjennomtrengende på Humlesnurr som nå. Det var tydelig at, samme hva 'alle' sa, aktet ikke *hun* å tro på det før Humlesnurr hadde bekreftet at det var sant. Men Humlesnurr holdt på å plukke seg ut nok en sitronsutt og svarte ikke.

«De *sier*,» insisterte hun, «at Voldemort dukket opp i Gudriksdal i går kveld, på jakt etter Potterne. Ryktene vil ha det til at Lilli og Jakob Potter er – er – at de er – *døde.*»

Humlesnurr bøyde hodet. Det kom et gisp fra professor McSnurp.

«Lilli og Jakob … Jeg kan ikke tro det … Jeg *ville* ikke tro det … Å, Albus …»

Humlesnurr strakte ut hånden og klappet henne på skulderen. «Ja … jeg skjønner det …,» sa han tungt.

Professor McSnurps stemme skalv da hun fortsatte: «Og det er ikke alt. De sier han prøvde å drepe sønnen deres, Harry. Men – at han ikke greide det. Han greide ikke å drepe den lille gutten! Ingen vet hvorfor eller hvordan, men de sier at da Voldemort ikke maktet å drepe Harry Potter, var det liksom kraften hans brast – og at det er derfor han forsvant.»

Humlesnurr nikket dystert.

«Er det … er det *sant?*» stotret professor McSnurp. «Etter alt han har gjort … alle han har drept – så fikk han ikke til å drepe en liten gutt? Det er bare så forbløffende … av allting som kunne stoppe ham … men hvordan i himmerik overlevde Harry?»

«Der må vi bare gjette,» sa Humlesnurr. «Kanskje vi aldri får vite det.»

Professor McSnurp trakk fram et kniplingslommetørkle og tørret øynene bak brillene. Fra Humlesnurr kom det et stort snufs idet han tok et gullur opp av lomma og så på det. Det var et svært pussig ur. Det hadde tolv visere, men ingen tall; i stedet var det små planeter som beveget seg rundt ytterkanten. Men Humlesnurr forsto seg visst på det, for han stakk det i lomma igjen og sa: «Gygrid er sent ute. Jeg går ut fra at det var ham som fortalte Dem at jeg kom hit?»

«Ja,» sa professor McSnurp. «Og *jeg* går ut fra at De ikke har tenkt å fortelle meg *hvorfor* De er her, av alle steder?»

«Jeg er her for å overlevere Harry til tanten og onkelen hans. Nå er de den eneste familien han har igjen.»

«De mener ikke – De *kan* da ikke mene de menneskene som bor *her?*» utbrøt professor McSnurp. Hun spratt opp og pekte på nr. 4. «Humlesnurr – alvorlig talt. Jeg har holdt øye med dem i hele dag. De kunne umulig finne to mennesker som likner *mindre* på oss. Og så har de en sønn – jeg så ham sparke moren hele veien bortover gata her og hyle på godteri. Og så skulle Harry Potter komme og bo her!»

«Det er det beste stedet for ham,» sa Humlesnurr bestemt. «Tanten og onkelen kan forklare ham alt sammen når han blir eldre. Jeg har skrevet et brev til dem.»

«Et brev?» gjentok professor McSnurp og satte seg på muren igjen. «Alvorlig talt, Humlesnurr, tror De De kan forklare alt dette i et brev? Disse menneskene kommer aldri til å forstå ham! Han blir berømt – en myte – det skulle ikke overraske meg om denne dagen for framtida blir kjent som Harry Potter-dagen – det blir skrevet bøker om ham – hvert barn i verden vil ha hørt om ham!»

«Nettopp,» sa Humlesnurr og gransket henne alvorlig over halvmånebrillene. «Det blir nok til å gjøre hvem som helst innbilsk. Berømt

alt før han kan snakke og gå! Berømt for noe han ikke engang kan huske! Begriper De ikke hvor mye bedre han vil få det, om han vokser opp på avstand fra alt dette, til han blir gammel nok til å takle det?»

Professor McSnurp åpnet munnen, ombestemte seg, svelget og sa: «Joo … Ja, selvsagt har De rett. Men hvordan skal gutten komme hit, Humlesnurr?» Hun kikket brått på kappen hans, som om hun tenkte at han kunne ha gjemt Harry under den.

«Gygrid kommer med ham.»

«Tror De det er … klokt, å betro noe så viktig til Gygrid?»

«Gygrid ville jeg betrodd mitt liv til,» sa Humlesnurr.

«Jeg mener ikke at han ikke har hjertet på rette sted,» sa professor McSnurp motstrebende, «men De kan ikke underslå at han er svært skjødesløs. Han har det med – hva var det?»

En lav, romlende lyd hadde brutt stillheten rundt dem. De snudde seg mot begge ender av gata for å se etter frontlys, mens lyden ble stadig sterkere. Den vokste til et brøl. Begge så opp – og en kolossal motorsykkel dalte ned fra tomme lufta og landet på gata foran dem.

Om motorsykkelen var enorm, var det ingenting mot mannen som satt overskrevs på den. Han var nesten dobbelt så høy som menn flest og minst fem ganger bredere. Han virket rett og slett for diger til at det skulle vært lov, også så vill – lange tjafser av buskete, svart hår og skjegg skjulte det meste av fjeset, hendene var store som søppelkasselokk, og føttene i lærstøvlene på størrelse med delfinunger. I de svære, kraftige armene holdt han en teppebylt.

«Gygrid. Endelig,» sa Humlesnurr. Han lød lettet. «Hvor i all verden har du kommet over den motorsykkelen?»

«Lånt den, rektor Humlesnurr, sir,» sa kjempen og klatret forsiktig ned fra sykkelen. «Lånte'n av unge Sirius Svaart. Her har jeg'n, sir.»

«Ingen problemer, håper jeg?»

«Nei, sir – huset var nesten ø'lagt, men det gikk greit å få'n ut før gompene kom svermendes. Han sovna mens vi fløy over Bristol.»

Humlesnurr og professor McSnurp bøyde seg fram over teppebylten. Innerst kunne de så vidt se et lite guttebarn, i dyp søvn. En kullsvart hårlokk

over pannen skjulte halvveis et sår. Formen var eiendommelig – som et siksaklyn.

«Er det der …?» hvisket professor McSnurp.

«Ja,» sa Humlesnurr. «Det arret kommer han til å ha så lenge han lever.»

«Kan De ikke gjøre noe med det, Humlesnurr?»

«Selv om jeg kunne, ville jeg ikke gjort det. Arr kan komme til nytte, de. Jeg har et selv, over venstre kne, som danner et komplett kart over Londons undergrunnsbaner. Nå vel. – Gi meg ham, Gygrid, det er best vi får det overstått.»

Humlesnurr tok Harry i armene og snudde seg mot Dumlingenes hus.

«Kan jeg – får jeg lov til å si adjø til'n, sir?» ba Gygrid.

Han bøyde det svære, raggete hodet over Harry og ga ham et (formodentlig svært stikkende) skjegget kyss. Og så satte han brått i et ul, som en skadd hund.

«Ssssjj!» hveste professor McSnurp. «Du vekker gompene!»

«Omf – omforladels,» hikstet Gygrid. Han fant fram et svært, prikkete lommetørkle og begravde ansiktet i det. «Det er bare at jeg hå-hå-holder ikke ut – at Lilli og Jakob er daue – og stakkars lille Harry må bo hos gomper –»

«Ja da, ja visst, forferdelig trist, men ta deg sammen, Gygrid, ellers oppdager de oss,» hvisket professor McSnurp. Hun klappet Gygrid nølende på armen, mens Humlesnurr skrevde over den lave hagemuren og gikk bort til inngangsdøra. Han la Harry forsiktig på trappen, fant fram et brev fra kappen og stakk det inn mellom teppefoldene, før han kom tilbake til de to andre. I et helt minutt ble de stående og se på den lille bylten. Gygrids skuldre ristet, professor McSnurp blunket som en gal, og det funklende lyset som ellers skinte i øynene til Humlesnurr, hadde visst sluknet.

«Nå vel,» sa Humlesnurr omsider, «det var det. Det er ingen vits i å bli stående her. Vi kan like godt gå og være med på feiringen.»

«Joh,» sa Gygrid med halvkvalt røst. «Jeg får dra tilbars til Sirius med sykkeln hanses. Natt'a, professor McSnurp, og rektor Humlesnurr, sir.»

Og Gygrid tørret øynene på jakkeermet, svingte seg opp på motorsykkelen og sparket liv i motoren. Med et brøl steg den til værs og

forsvant i natten.

«Vi sees vel snart, professor McSnurp,» sa Humlesnurr og nikket til henne. Professor McSnurp pusset nesa til svar.

Humlesnurr snudde seg og spaserte bortover gata. På hjørnet stanset han, fant fram sølvslukkeren og klikket én gang på den. Tolv lyskuler suste bakover mot hver sin gatelykt, og brått glødet hele Hekkveien oransje. I den andre enden av gata så han akkurat en stripet katt smyge rundt hjørnet. Han kunne så vidt skjelne teppebylten på trappen til nr. 4.

«Lykke til, Harry,» mumlet han. Så snudde han på hælen, og med et svisj av kappen var han vekk.

En bris strøk over de veltrimmete hekkene i Hekkveien, som lå taus og pyntelig under den bekmørke himmelen og så ut som det siste sted på kloden hvor noe som helst overraskende kunne skje. Harry Potter rullet seg over på sida inni teppet uten å våkne. En liten hånd grep om brevet. Så sov han videre, uten å vite at han var spesiell, uten å vite at han var berømt, uten å vite at han om noen timer ville bli vekket av fru Dumlings vræl når hun åpnet ytterdøra for å sette ut melkeflaskene, og heller ikke at de neste par ukene stort sett ville gå med til skubb og klyp fra hans fetter Dudleif … Han kunne ikke vite at i dette øyeblikk møttes folk i all hemmelighet landet over, løftet glassene og sa med dempet røst: «Skål for Harry Potter – gutten som overlevde!»

KAPITTEL TO

EN GLASSRUTE FORSVINNER

Nesten ti år var gått siden den dagen familien Dumling våknet og fant en nevø på trappen, men Hekkveien var praktisk talt uforandret. Sola skinte på de samme velstelte plenene, gnistret i firetallet av messing på Dumlingenes ytterdør og smøg seg videre inn i stua, som var nesten nøyaktig som den kvelden herr Dumling så den skjebnesvangre nyhetsmeldingen om ugler. Bare fotoene på kaminhylla fortalte om hvor lang tid som var gått. Ti år før hadde hylla vært full av bilder av noe som minnet om en stor, lyserød badeball, iført duskeluer i forskjellige farger, men Dudleif Dumling var ikke lenger noen baby, og fotografiene forestilte nå en stor, blond gutt på sin første sykkel, på karusell på tivoli, som spilte dataspill med sin far eller ble klemt og kysset av sin mor. Rommet var uten tegn på at det bodde noen annen gutt i huset.

Men der bodde altså Harry Potter fremdeles. For øyeblikket sov han, men ikke stort lenger. Hans tante Petunia var våken, og dagens første lyd ble den skingrende stemmen hennes.

«Opp! Stå opp! Straks!»

Harry bråvåknet. Tanten kakket på døra igjen.

«Opp!» vrisset hun. Harry hørte at hun gikk mot kjøkkenet, og deretter lyden av stekepannen som smalt mot komfyren. Han rullet seg over på ryggen og prøvde å huske drømmen han hadde hatt. Det var en av de gode. Det var en flyende motorsykkel i den. Han hadde en rar følelse av at han hadde hatt den samme drømmen før.

Tanten var utenfor døra igjen.

«Er du oppe ennå?» ropte hun.

«Nesten,» sa Harry.

«Få opp farten, da. Du må passe på baconet. Og du kan bare våge å la det bli svidd. På Dudleifs bursdag vil jeg ha allting tipp topp.»

Harry stønnet.

«Hva sa du?» glefset tanten gjennom døra.

«Ingenting, ingenting.»

Dudleifs bursdag – åssen kunne han ha glemt det? Harry kom seg langsomt opp av senga og begynte letingen etter sokkene. Han fant et par under senga, plukket vekk en edderkopp fra den ene og tok dem på seg. Edderkopper var Harry vant til, for bøttekottet under trappen var fullt av dem, og det var der han sov.

Da han hadde kledd på seg, gikk han bortover gangen og ut på kjøkkenet. Bordet var nesten borte under alle bursdagspresangene til Dudleif. Han hadde visst fått den nye datamaskinen han ønsket seg, for ikke å snakke om sitt TV nr. 2, pluss racersykkelen. Hvorfor Dudleif akkurat ønsket seg en racersykkel var et mysterium for Harry, ettersom Dudleif var smellfeit og avskydde fysisk anstrengelse, om det da ikke dreide seg om å dra til noen. Dudleifs yndlings-punchingbag var Harry – om han fikk tak i ham, men det var ikke ofte. Harry var *rask*, selv om han ikke så sånn ut.

Kanskje det hadde noe med å bo i et mørkt kott å gjøre – iallfall hadde Harry alltid vært liten og sped for alderen. Og så enda mindre og spedere ut enn han var, fordi han alltid måtte gå i Dudleifs avlagte klær, og Dudleif var omtrent fire ganger større. Harry hadde smalt fjes, forvokste kneskåler, svart hår og lysende grønne øyne, dekket av runde briller som hang sammen med limbånd. Det skyldtes alle gangene Dudleif hadde dratt til ham midt i planeten. Det eneste ved sin egen framtoning som Harry likte, var et tynt arr på pannen, av form som et siksaklyn. Det hadde han hatt så lenge han kunne minnes, og det første spørsmålet han husket å ha stilt tante Petunia, var hvordan han hadde fått det.

«I bilulykken da foreldrene dine døde,» hadde hun svart. «Og ikke still spørsmål.»

Ikke still spørsmål – det var første bud for et rolig liv hos familien Dumling.

Onkel Wiktor kom ut på kjøkkenet mens Harry snudde baconet.

«Gre håret!» bjeffet han. Det var hans form for 'god morgen'.

Omtrent én gang i uka kikket onkel Wiktor opp fra avisen og brølte at Harry fikk se til å klippe seg. Harry måtte sikkert ha klippet seg flere ganger enn alle klassekameratene til sammen, men det hjalp ikke, når håret hans vokste sånn; det rett og slett spratt ut.

Da Dudleif og moren hans kom ut på kjøkkenet, var Harry i gang med å speile egg. Dudleif liknet svært på onkel Wiktor. Ansiktet var digert og lyserødt, ikke stort til hals, små, vasne, blå øyne og tykt blondt hår som lå glatt over hele det tykke kålhodet. Tante Petunia sa ofte at Dudleif så ut som et englebarn. Harry sa ofte at Dudleif så ut som en gris med parykk.

Harry satte tallerknene med egg og bacon på bordet. Det var ikke lett, så liten plass som det var. Imens var Dudleif i full gang med å åpne presangene sine. Så ble han lang i ansiktet.

«Trettiseks,» sa han og glodde på foreldrene. «Det er to mindre enn i fjor.»

«Men vennen min, du har ikke telt med gaven fra tante Maggen. Se, der ligger den, under den svære fra mamma og pappa.»

«OK, trettisju, da,» sa Dudleif og ble rød i fjeset. Harry, som kunne se at et Dudleif-anfall var under oppseiling, ga seg til å sluke baconet sitt så fort han rakk, i tilfelle Dudleif veltet bordet.

Tante Petunia været åpenbart også fare, for hun sa fort: «Og når vi går ut i dag, skal vi kjøpe *to* presanger til til deg. Hva sier du til det, vensen? *To* presanger til? Er det greit?»

Dudleif tenkte et øyeblikk. Det så ut som hardt arbeid. Omsider sa han langsomt: «Da blir det tretti … tretti …»

«Trettini, snusken min,» sa tante Petunia.

«Å.» Dudleif satte seg tungt og grep den nærmeste pakken. «Vel vel, da.»

Onkel Wiktor klukklo.

«Guttungen vil ha valuta for pengene, akkurat som sin far. Det er gutten sin, Dudleif!» Han rusket sønnen i håret.

Akkurat da ringte telefonen, og tante Petunia gikk for å ta den. Harry og onkel Wiktor så på mens Dudleif pakket opp racersykkelen, et videokamera, et fjernstyrt modellfly, seksten nye dataspill og en

videospiller. Han holdt akkurat på å rive papiret av et gull-armbåndsur da tante Petunia kom tilbake. Hun så bekymret og sint ut.

«Dårlig nytt, Wiktor,» sa hun. «Fru Figg har brukket beinet. Hun kan ikke passe på ham.» Hun hyttet med hodet i retning Harry.

Dudleif gapte av ren forskrekkelse, men Harry kjente et stikk av glede. Hvert år på Dudleifs fødselsdag tok foreldrene ham og en venn med på en utflukt til en fornøyelselsespark, en hamburgerbar, en kino. Hvert år måtte Harry bli igjen hos fru Figg, en surrete gammel dame som bodde to gater bortenfor. Harry avskydde å være der. Hele huset luktet kål, og hver gang måtte han se på bilder av hver eneste katt hun hadde hatt i sitt liv.

«Hva gjør vi da?» sa tante Petunia og glodde rasende på Harry, som om det hele var noe han hadde planlagt. Harry visste at han burde være lei for at fru Figg hadde brukket beinet, men det var ikke lett, når han tenkte på at det ble et helt år til neste gang han måtte se på Snurf, Snøhvit, Potulf og Svins.

«Vi kunne vel ringe til Maggen,» foreslo onkel Wiktor.

«Ikke vær dum, Wiktor, hun kan jo ikke fordra gutten.»

Dumlingene snakket ofte om Harry slik, som om han ikke var til stede – eller snarere, som om han var noe ekkelt som ikke kunne forstå hva de sa, en snegle eller noe.

«Hva med hun der, hun derre venninnen din – Yvonne?»

«På ferie på Mallorca,» glefset tante Petunia.

«Dere kunne jo bare la meg bli igjen her,» sa Harry forhåpningsfullt. Da kunne han for en gangs skyld se på hva han ville på TV, og kanskje til og med prøve seg på datamaskinen til Dudleif.

Tante Petunia så ut som om hun hadde svelget en sitron.

«Og komme hjem og finne hele huset i ruiner?» snerret hun.

«Jeg lover å ikke ødelegge huset,» sa Harry, men de hørte ikke etter.

«Vi kunne kanskje ta ham med til zoologisk hage,» sa tante Petunia langsomt, « … og la ham sitte igjen i bilen.»

«Bilen! Den er jo helt ny! Ikke tale om at han får sitte der alene …»

Dudleif begynte å bælje. Ikke at han gråt på ordentlig; det var det årevis siden han hadde gjort, men han visste at bare han remjet og skar grimaser

over hele fjeset, ville moren gi ham hva det skulle være.

«Å, søteste snuskelusken min, ikke gråt. Mamma skal ikke la ham få ødelegge dagen din, nei!» utbrøt hun og slo armene om ham.

«Jeg … vi'kke … at'n … skal væ-væ-væ'med!» hylte Dudleif, avbrutt av svære, falske hikst. «Han … ø'legger … alltid … allting!» I glippen mellom morens armer sendte han Harry et ondt glis.

Da ringte det på døra. «Å herregud, de er her alt!» sa tante Petunia oppskjørtet, og et øyeblikk etter kom Dudleifs beste venn, Simion Smelkus, inn sammen med sin mor. Simion var et tynt rekel som så ut som en rotte i fjeset. Det var som regel han som holdt armene til folk mens Dudleif dro til dem. Dudleif holdt øyeblikkelig opp å late som han gråt.

En halvtime senere satt Harry, som knapt kunne tro på et slikt hell, i baksetet i Dumlingenes bil sammen med Simion og Dudleif, på vei til zoologisk hage for første gang i sitt liv. Tanten og onkelen hadde ikke kommet på noe annet å gjøre med ham, men før de dro, hadde onkel Wiktor tatt Harry til side.

«Jeg advarer deg,» sa han og stakk det store, blårøde ansiktet oppi Harrys. «Jeg bare advarer deg, gutt – noen påfunn, noen i det hele tatt, så kan du holde deg i kottet fra nå og til jul.»

«Jeg skal ikke finne på noe,» sa Harry. «Helt ærlig –»

Men onkel Wiktor trodde ikke på ham. Det gjorde aldri noen.

Problemet var at det ofte skjedde underlige ting der Harry var, og det var nytteløst å si til familien Dumling at det ikke var ham som gjorde dem.

En gang var tante Petunia blitt lei av at Harry alltid kom tilbake fra frisøren og så ut som om han aldri hadde vært der. Dermed grep hun kjøkkensaksa og klippet håret hans så kort at han ble nesten skallet, unntatt pannelokken; den lot hun være «for å skjule det ufyselige arret». Dudleif holdt på å le seg i hjel, og Harry tilbragte en søvnløs natt med fantasier om skolen neste dag; med sine poseklær og limbåndsbriller var han til latter der som det var. Men da han sto opp neste morgen, var håret hans akkurat som før tante Petunia skamklippet ham. Det hadde påført ham en uke i bøttekottet, enda han hadde prøvd å forklare at han ikke *kunne* forklare hvordan håret hadde vokst så fort.

En annen gang hadde tante Petunia prøvd å tvinge på ham en motbydelig gammel genser etter Dudleif (brun med oransje rundinger). Jo mer hun prøvde å trekke den ned over hodet på ham, jo mindre var det som den ble; til slutt kunne den kanskje passet på en hånddokke, men iallfall ikke på Harry. Tante Petunia kom til at den måtte ha krympet i vask, og til Harrys store lettelse fikk han ingen straff.

Derimot ble det forferdelig bråk den gangen han ble oppdaget på taket av skolekjøkkenet. Det var gjengen til Dudleif som hadde vært etter ham, som vanlig, da Harry (som ble minst like forbløffet som noen andre) plutselig befant seg sittende oppå pipa. Herr og fru Dumling hadde fått et illsint brev fra skolen om at Harry hadde klatret på skolebygningene. Men som han ropte til onkel Wiktor gjennom den stengte kott-døra, hadde han ikke gjort annet enn å smette bakom de store søppelkassene ved kjøkkendøra. Det måtte være vinden som hadde tatt ham i spranget, mente Harry.

Men i dag skulle ingenting gå galt. Det var til og med verdt å være sammen med Dudleif og Simion, å få tilbringe en dag et annet sted enn skolen, bøttekottet eller fru Figgs kålstinkende stue.

Mens onkel Wiktor kjørte, klagde han til tante Petunia. Han likte å klage over ting: folk på jobben, Harry, bystyret, Harry, banken og Harry var bare noen av yndlingsemnene. Denne gangen var det motorsykler.

«… fordømte ungdomskriminelle som raser av gårde som gærninger,» sa han, da en motorsykkel kjørte forbi dem.

«Jeg drømte om en motorsykkel,» sa Harry, som plutselig kom på det. «Den kunne fly.»

Onkel Wiktor holdt på å kjøre inn i bilen foran. Han snudde seg helt rundt i setet og brølte til Harry, mens fjeset så ut som en svær rødbete med bart: «MOTORSYKLER KAN IKKE FLY!»

Dudleif og Simion hånflirte.

«Det vet jeg vel,» sa Harry. «Det var bare en drøm.»

Men han ønsket at han hadde holdt munn. Om det var én ting Dumlingene avskydde enda mer enn at han stilte spørsmål, var det å snakke om noe som helst som oppførte seg på noen måte upassende, om det så var i

en drøm eller en tegnefilm. Det virket som de trodde at det kunne sette griller i hodet på ham.

Det var en deilig solskinnssøndag, og zoologisk hage var sprekkeferdig av familien Herr og fru Dumling spanderte store sjokoladeiser på Dudleif og Simion ved inngangen, og deretter, fordi den smilende damen i kiosken spurte Harry hva han ville ha før de fikk nappet ham vekk, kjøpte de en billig saftis med sitronsmak til ham. Ikke var den så verst heller, tenkte Harry, mens han suttet på den og så på en gorilla som klødde seg i hodet. Den var utrolig lik Dudleif, bortsett fra at den ikke var blond.

Harry hadde sin beste formiddag på lange tider. Han passet omhyggelig på å holde seg litt unna Dumlingene, slik at Dudleif og Simion, som begynte å få nok av dyr alt før lunsj, ikke skulle falle tilbake til yndlingshobbyen sin, som var å dra til ham. De spiste på zoo-restauranten, hvor Dudleif fikk et anfall fordi bananaspliten ikke var stor nok. Onkel Wiktor kjøpte en ny en til ham, så Harry fikk resten av den første.

Etterpå skjønte jo Harry at det var for godt til å vare.

Etter lunsj gikk de til krypdyrhuset. Der inne var det kjølig og mørkt, med lysende vinduer langs veggene. Bak glasset kravlet og krøp alle mulige slags øgler og slanger over trebiter og steiner. Dudleif og Simion ville se svære, giftige kobraer og tykke, menneskeknusende pytonslanger. Dudleif fant raskt den største slangen der. Den kunne godt ha kveilet seg dobbelt rundt hele bilen til onkel Wiktor og smadret den til omtrent søppelkasse-størrelse, men for øyeblikket var den visst ikke i humør til det. Den sov søtelig.

Dudleif sto med nesa klint mot glasset og stirret på de glinsende, brune kveilene.

«Få'n til å røre på seg,» klynket han til faren. Onkel Wiktor kakket på glasset, men slangen var like urørlig.

«Gjør det en gang til,» kommanderte Dudleif. Onkel Wiktor kakket hardt på glasset med knokene, men slangen dormet videre.

«Sjempesjedelig,» sutret Dudleif. Han trasket videre.

Harry stilte seg foran glasskassen og stirret intenst på slangen. Det hadde ikke forundret ham om den hadde dødd av kjedsomhet selv – når det eneste

selskapet var en masse dumminger som banket på glasset dagen lang og prøvde å forstyrre den. Det var verre enn å bo i et bøttekott, hvor den eneste gjesten var tante Petunia som dundret på døra for å vekke en. Han fikk iallfall lov til å stikke innom de andre delene av huset.

Plutselig åpnet slangen de stikkende øynene. Sakte, veldig sakte, løftet den hodet, til øynene var på høyde med Harrys.

Så *blunket* den.

Harry glodde. Så så han seg fort om, for å se om noen andre så på. Ingen gjorde det. Han så på slangen igjen og blunket tilbake.

Slangen gjorde et kast med hodet i retning onkel Wiktor og Dudleif, himlet med øynene mot taket og sendte Harry et blikk som klart og tydelig sa: «*Sånt må jeg leve med støtt.*»

«Jeg vet det,» mumlet Harry gjennom glasset, selv om han ikke var sikker på om slangen kunne høre ham. «Det må være ordentlig plagsomt.»

Slangen nikket ivrig.

«Hvor kommer du fra, forresten?» spurte Harry.

Slangen slo med halen mot et lite skilt nesten inntil glasset. Harry myste ned på det.

Boa constrictor. Brasil.

«Var det hyggelig der?»

Boa constrictoren slo med halen mot skiltet igjen, og Harry leste videre: *Dette eksemplaret er født i zoologisk hage*. «Å ja – så du har aldri vært i Brasil, da?»

Idet slangen ristet på hodet, fikk et øredøvende brøl bak ryggen til Harry begge to til å skvette. «DUDLEIF! HERR DUMLING! KOM OG SE PÅ SLANGEN HER! DERE *ANER IKKE* HVA'N GJØR!»

Dudleif kom vaggende så fort han kunne.

«Kom deg vekk,» sa han og slo Harry hardt i ribbeina. Harry ble overrumplet og datt så lang han var på betonggolvet. Det neste som skjedde, skjedde så fort at ingen så *hvordan* det skjedde – i det ene øyeblikket sto Simion og Dudleif og bøyde seg helt fram mot glasset, i det neste fór de baklengs med hvert sitt redselsskrik.

Harry satte seg opp og gispet. Glasset foran boa constrictortanken var borte. Den digre slangen kveilet seg raskt ut og buktet seg ut på golvet. I hele krypdyrhuset begynte folk å skrike og løpe mot utgangene.

Idet slangen buktet seg forbi ham, kunne Harry bannet på at en lav, hvesende stemme sa: «Brasssil, her kommer jeg … takk sskal du ha, amigo.»

Vakten i krypdyrhuset hadde fått sjokk.

«Men glasset,» sa han om og om igjen, «hvor ble det av glasset?»

Selveste zoo-direktøren brygget en kopp sterk, søt te til tante Petunia og kom med utallige beklagelser. Simion og Dudleif bare bablet. Så vidt Harry hadde sett, hadde ikke slangen gjort annet enn å snappe lekent etter hælene på dem i forbifarten, men innen alle sammen var tilbake i bilen til onkel Wiktor, la Dudleif ut om hvordan den nesten hadde bitt av ham beinet, mens Simion svor på at ham hadde den prøvd å klemme i hjel. Men det verste, iallfall for Harry, var da Simion fikk roet seg nok til å si: «Harry snakka med’n. Ikke sant du gjorde det, Harry?»

Onkel Wiktor ventet til Simion var trygt ute av huset før han eksploderte. Han var så sint at det var så vidt han fikk fram ordene. Han greide å si: «Gå – kott – bli der – ingen mat,» før han datt sammen i en stol, og tante Petunia måtte løpe og hente en stor konjakk til ham.

Mye senere lå Harry i sitt mørke kott og ønsket at han hadde hatt et ur. Han ante ikke hva klokka var, så han kunne ikke være trygg på at Dumlingene sov ennå. Før det våget han ikke ta risken på å gå ut på kjøkkenet og finne litt mat.

Nå hadde han bodd hos Dumlingene i ti år, ti forferdelige år, så lenge han kunne huske, helt siden han var baby og foreldrene hans hadde dødd i den bilulykken. Han husket ikke noe om at han hadde vært med i bilen. Iblant, når han spente hukommelsen til bristepunktet i de lange timene i bøttekottet, hendte det at han fikk et underlig syn: et blendende glimt av grønt lys og en sviende smerte i pannen. Det måtte vel være den ulykken, tenkte han, selv om han ikke kunne begripe hvor alt det grønne lyset kom fra. Foreldrene sine kunne han ikke huske i det hele tatt. Tanten og onkelen

snakket aldri om dem, og han selv hadde jo forbud mot å spørre. Noe foto av dem fantes ikke i huset.

Mens Harry var mindre, hadde han ustanselig fablet om at en ukjent slektning skulle komme og ta ham med seg, men det skjedde aldri. Dumlingene var all den familien han hadde. Men det hendte han syntes (eller håpet, kanskje) at det virket som om fremmede mennesker på gata kjente ham igjen. Ganske fremmedartete fremmede var de òg. En ørliten mann med fiolett flosshatt hadde bukket for ham en gang han var på handletur med tante Petunia og Dudleif. Tante Petunia spurte ham rasende ut om han kjente mannen, og føyset dem deretter fort ut av butikken uten å kjøpe noe. På en buss en gang var det en grønnkledd gammel dame – hun så helt vill ut – som vinket muntert til ham. Og forleden dag hadde faktisk en skallet mann i kjempelang purpurfarget kappe tatt ham i hånden og ristet den midt på gata, før han gikk sin vei uten et ord. Men det rareste ved alle disse menneskene var at det var akkurat som de var søkk vekk i samme øyeblikk som Harry ville se nærmere etter.

På skolen hadde ikke Harry noen. Alle visste at gjengen til Dudleif ikke tålte han der Harry Potter med de gamle poseklærne og de brukne brillene, og ingen hadde lyst til å ha noe usnakket med Dudleifs gjeng.

KAPITTEL TRE

BREVENE FRA INGEN

Den brasilianske boa constrictorens flukt skaffet Harry hans hittil lengste straff. Han slapp ikke ut fra bøttekottet igjen før i begynnelsen av sommerferien. Da hadde Dudleif allerede rukket å ødelegge det nye videokameraet, krasje det fjernstyrte modellflyet og, første gang han prøvekjørte den nye racersykkelen, kjøre overende fru Figg som kom stavrende over Hekkveien på krykkene.

Harry var glad for at skolen var slutt, men det betydde ikke at han unnslapp gjengen til Dudleif, for de kom hjem til dem hver bidige dag. Simion, Dennis, Marlon og Gordon var like digre og dumme, men siden Dudleif var digrere og dummere enn alle, var han anføreren. Resten av dem ble gjerne med på Dudleifs yndlingssport: Harry-jakt.

Derfor tilbragte Harry så mye tid han kunne hjemmefra, trasket rundt og så fram til ferien var slutt, for da øynet han en smal strime av håp. I september skulle han begynne på ungdomsskolen, og for første gang i sitt liv ikke gå sammen med Dudleif. Dudleif hadde fått plass på onkel Wiktors gamle kostskole, Nauthus. Dit skulle Simion Smelkus også. Harry, derimot, skulle begynne på Hemming Høyere, den lokale ungdomsskolen. Dette hadde Dudleif stor moro av.

«Første dan på Hemming, så stapper'em huet ditt i dass,» avslørte han for Harry. «Blir du med opp, så kan vi øve litt?»

«Nei takk,» sa Harry. «Den stakkars doen har aldri fått noe så motbydelig som huet ditt nedi seg – tenk om den ble kvalm.» Så stakk han, før Dudleif rakk å regne ut hva det betydde.

En dag i juli dro tante Petunia til London med Dudleif for å kjøpe Nauthus-uniform til ham. Harry ble overlatt til fru Figg. Fru Figg var

faktisk ikke så ille som vanlig. Det viste seg at hun hadde snublet over en av kattene sine og brukket beinet, og hun virket ikke fullt så glad i dem som ellers. Hun lot Harry se på TV og ga ham et stykke sjokoladekake, som smakte som om hun hadde hatt det i årevis.

I stua den kvelden viste Dudleif seg fram for familien i den splitter nye uniformen. Nauthus-gutter gikk i rødbrun snippkjole, oransje nikkers og flat stråhatt. I tillegg hadde de knortekjepp, til å dra til hverandre med når lærerne ikke så det. Dette skulle gi dem god trening til det virkelige liv.

Da onkel Wiktor fikk se Dudleif i den nye nikkersen, sa han med grøtet stemme at dette var det stolteste øyeblikk i hans liv. Tante Petunia brast i gråt og sa at hun ikke kunne fatte at dette var hennes egen søte lille Dudlepudle, så flott og voksen som han så ut. Harry våget ikke å si et ord. Han lurte på om han ikke hadde fått brist på to ribbein allerede, bare av å prøve å ikke le.

Neste morgen, da Harry kom ut på kjøkkenet til frokost, var det en avskyelig lukt der. Det virket som den kom fra en stor sinkbalje som sto i vasken, og han gikk bort for å se. Balja var full av noe som så ut som skitne filler som svømte i grått vann.

«Hva er det for noe?» spurte han tante Petunia. Hun ble stram om munnen, som alltid når han våget seg på et spørsmål.

«Din nye skoleuniform,» sa hun.

Harry kikket ned i balja igjen.

«Å,» sa han. «Jeg visste ikke at den skulle være så våt.»

«Ikke vær dum,» glefset tante Petunia. «Jeg holder på å gråfarge noen av Dudleifs avlagte til deg. Den kommer til å se ut som alle de andres når jeg er ferdig.»

Det tvilte Harry sterkt på, men fant det best ikke å ta opp noen diskusjon. Han satte seg ved bordet og prøvde så godt han kunne å la være å tenke på hvordan han ville ta seg ut på sin første skoledag på Hemming Høyere – som om han hadde på seg biter av gammel elefanthud, antakelig.

Dudleif og onkel Wiktor kom inn. Begge rynket på nesa av lukten fra Harrys nye uniform. Onkel Wiktor brettet ut avisen som vanlig, og Dudleif dæljet i bordet med Nauthus-stokken, som han hadde med seg overalt.

De hørte et klikk fra postsprekken, og brev som klasket mot dørmatta.
«Hent posten, Dudleif,» sa onkel Wiktor bak avisen.
«Harry kan hente den.»
«Hent posten, Harry.»
«Dudleif kan hente den.»
«Gi ham et rapp med Nauthus-stokken, Dudleif.»
Harry unnvek Nauthus-stokken og gikk for å hente posten. Det lå tre ting på dørmatta: et prospektkort fra onkel Wiktors søster Maggen, som var på ferie på Isle of Wight, en brun konvolutt som så ut som en regning og – *et brev til Harry*.
Harry tok det opp og stirret på det. Hjertet hans sang som verdens største gummistrikk. Aldri noen gang i hele hans liv hadde noen skrevet til ham. Hvem skulle det vært? Han hadde jo ingen venner, ingen andre slektninger – og ikke hadde han lånekort på biblioteket, så han fikk ikke engang sinte brev med purring på glemte bøker. Men her fikk han uten tvil et brev, og adressen var så klar at det umulig kunne være noen feil:

Hr. H. Potter
Bøttekottet under trappen
Hekkveien 4
Søndre Syting
Surrey

Konvolutten var av gulaktig pergament og tykk og tung. Adressen var skrevet med smaragdgrønt blekk. Noe frimerke var det ikke.
Harry snudde konvolutten med skjelvende hender. På baksida var det et purpurrødt vokssegl med våpenskjold: en løve, en ørn, en grevling og en slange som omga en stor *G*.
«Få fart på deg, gutt!» ropte onkel Wiktor fra kjøkkenet. «Hva er det du driver med, sjekker om det er brevbomber?» Han klukklo av sin egen vits.
Harry gikk tilbake til kjøkkenet, fortsatt oppslukt av brevet. Han rakte onkel Wiktor regningen og kortet, satte seg og begynte langsomt å åpne den gule konvolutten.

Onkel Wiktor rev opp regningen, snøftet sint og kikket på baksida av kortet.

«Maggen er dårlig,» meddelte han tante Petunia. «Hun spiste en skjemt snegle …»

«Fattern!» sa plutselig Dudleif. «Fattern, Harry har også fått!»

Harry holdt på å brette ut brevet, som var skrevet på samme tunge pergament som konvolutten, da onkel Wiktor snappet det ut av hendene på ham.

«Hei, det er *mitt*!» sa Harry og prøvde å snappe det tilbake.

«Og hvem skulle liksom skrive til deg?» geipet onkel Wiktor. Med den ene hånden ristet han ut brevet og kastet et blikk på det. Ansiktet gikk fra rødt til grønt fortere enn et trafikklys. Og det stoppet ikke der. På få sekunder var det blitt gråhvitt som gammel grøt.

«P-P-Petunia!» gispet han.

Dudleif prøvde å kapre brevet og lese det, men onkel Wiktor holdt det på strak arm så han ikke skulle rekke det. Tante Petunia tok nysgjerrig imot og leste den første linja. Et øyeblikk så det ut som hun skulle besvime. Hun grep seg til strupen og kom med kvelningslyder.

«Wiktor! Å du godeste – Wiktor!»

De stirret på hverandre, og det så nesten ut som de hadde glemt at Harry og Dudleif var der. Dudleif var ikke vant til å bli oversett. Han ga faren et skarpt rapp med Nauthus-stokken.

«Jeg vil lese det brevet,» sa han med høy røst.

«*Jeg* vil lese det,» sa Harry rasende, «det er nemlig *mitt.*»

«Ut, begge to!» kvekket onkel Wiktor. Han brettet brevet sammen igjen og stakk det tilbake i konvolutten.

Harry rørte seg ikke.

«JEG VIL HA BREVET MITT!» ropte han.

«Jeg *vil* se det!» hylte Dudleif.

«UT!» brølte onkel Wiktor, og dermed tok han både Harry og Dudleif i kragen, slengte dem ut på gangen og smelte igjen kjøkkendøra etter seg. Harry og Dudleif havnet øyeblikkelig i et rasende, men lydløst slagsmål om hvem som fikk lytte ved nøkkelhullet. Dudleif vant, så Harry la seg, med

brillene dinglende fra det ene øret, mageflat på golvet og lyttet ved dørsprekken.

«Wiktor,» sa akkurat tante Petunia skjelvende, «se på adressen – hvordan i all verden kunne de vite hvor han sover? Du tror vel ikke de overvåker huset?»

«Overvåker – spionerer – følger etter oss, til og med,» mumlet onkel Wiktor i villelse.

«Men hva skal vi gjøre, Wiktor? Burde vi svare på brevet? Si at vi ikke vil –»

Harry kunne se de blankpussete svarte skoene til onkel Wiktor skritte fram og tilbake på kjøkkengolvet.

«Nei,» svarte han omsider. «Nei, vi later som ingenting. Hvis de ikke får svar … ja, det er nok det beste … vi gjør ingen verdens ting …»

«Men –»

«Ikke snakk om at jeg vil ha noen av dem i huset, Petunia? Svor vi ikke da vi tok imot ham at vi skulle ta knekken på den slags farlig vrøvl?»

Da onkel Wiktor kom hjem fra jobben den kvelden, gjorde han noe han aldri hadde gjort før. Han oppsøkte Harry i bøttekottet.

«Hvor er brevet mitt?» sa Harry, i samme sekund som onkel Wiktor hadde fått klemt seg inn gjennom døra. «Hvem er det som skriver til meg?»

«Ingen. Det var feil adressse,» sa onkel Wiktor kort. «Jeg har brent det.»

«Det *var* ingen feil,» sa Harry sint. «Bøttekottet mitt sto der.»

«STILLE!» brølte onkel Wiktor, så et par edderkopper falt ned fra taket. Han trakk pusten dypt et par ganger. Så tvang han fram et smil. Det så ut som det gjorde vondt.

«Æh – altså, Harry … når det gjelder dette kottet. Din tante og jeg har snakket om det … du er kanskje blitt litt stor til det … vi tenkte det kunne være hyggelig om du flyttet inn på det andre rommet til Dudleif.»

«Hvorfor det?» sa Harry.

«Ikke kom med spørsmål!» glefset onkelen. «Bær sakene dine opp, straks!»

Dumling-huset hadde fire soveværelser: ett til onkel Wiktor og tante Petunia, ett til gjester (som regel onkel Wiktors søster Maggen), ett hvor

Dudleif sov og ett hvor Dudleif hadde alle de lekene og tingene som ikke fikk plass på det første rommet hans. For Harry holdt det med én tur opp for å få med seg alt han eide fra bøttekottet. Han satte seg på senga i det nye rommet og så seg om. Nesten alt han så var ødelagt. Det månedsgamle videokameraet lå oppå en leketank, som Dudleif en gang hadde kjørt over naboens hund med. I hjørnet sto Dudleifs aller første TV, som han hadde sparket i stykker da yndlingsprogrammet hans gikk av lufta. Et stort fuglebur hadde en gang rommet en papegøye, som Dudleif hadde byttet på skolen mot et ordentlig luftgevær, og *det* lå oppe på en hylle med løpet bøyd, for Dudleif hadde satt seg på det. Andre hyller var fulle av bøker. De var det eneste i rommet som så urørte ut.

Nedenfra hørte han Dudleif gaule til moren: «Jeg vi'kke at han skal være der … jeg *bøver* det rommet … få'n ut derfra …»

Harry sukket og strakte seg ut på senga. I går ville han gitt hva det skulle være for å komme opp hit. I dag ville han vært tilbake i bøttekottet med det brevet, heller enn her oppe uten.

Ved frokosten morgenen etter var alle nokså tause. Dudleif var sjokkskadd. Han hadde hylt, dratt til faren sin med Nauthus-stokken, kastet opp på gjørs, sparket moren sin og kastet skilpadden gjennom drivhustaket, og enda hadde han ikke fått igjen rommet sitt. Harry tenkte på samme tidspunkt dagen før og ønsket bittert at han hadde åpnet brevet ute på gangen. Onkel Wiktor og tante Petunia glodde bare mørkt på hverandre.

Da posten kom, sendte onkel Wiktor Dudleif ut etter den. Det virket som om han gikk inn for å være grei mot Harry. De hørte Dudleif smelle til saker og ting med Nauthus-stokken hele veien bortover gangen. Så ropte han: «Det er et nytt et her! Til *Hr. H. Potter, Det minste soverommet, Hekkveien 4* –»

Med et halvkvalt utrop fór onkel Wiktor opp fra stolen og løp ut på gangen, med Harry hakk i hæl. Onkel Wiktor måtte ta brytetak med Dudleif og velte ham overende for å få fra ham brevet, og det ble ikke lettere av at Harry hadde tatt nakketak om onkel Wiktor bakfra. Etter en kort stund med full kamp og forvirring, hvor alle fikk seg en omgang med Nauthus-

stokken, rettet onkel Wiktor seg opp. Han hev etter pusten, men i hånden knuget han Harrys brev.

«Forsvinn til kottet ditt – jeg mener, rommet ditt,» peste han til Harry. «Dudleif – gå – bare gå.»

Harry skrittet fram og tilbake på det nye rommet. Noen visste at han hadde flyttet ut fra bøttekottet, og det virket også som de visste at han ikke hadde fått det første brevet. Det måtte vel bety at de kom til å prøve igjen? Og denne gangen skulle han sørge for at det gikk. Han hadde en plan.

Neste morgen ringte det reparerte vekkeruret klokka seks. Harry slo det fort av og kledde stille på seg. Det gjaldt å ikke vekke Dumlingene. Han stjal seg nedenunder uten å slå på lyset.

Han hadde tenkt å vente på postmannen på hjørnet av Hekkveien og få posten til nr. 4 først. Hjertet hamret mens han listet seg gjennom den mørke gangen mot ytterdøra –

«UÆÆÆHH!»

Harry lettet fra bakken. Han hadde tråkket på noe stort og bløtt på dørmatta – noe *levende*!

Ovenpå slo noen på lyset, og han skjønte forferdet at det svære, bløte, var fjeset til onkelen. Onkel Wiktor hadde sovet foran ytterdøra i sovepose, opplagt for å passe på at ikke Harry skulle gjøre akkurat det han hadde prøvd å gjøre. Han brølte til Harry i en halvtimes tid, før han kommanderte ham til å gå og lage te. Harry tasset nedslått ut på kjøkkenet, og før han var tilbake, var posten kommet, rett i fanget på onkel Wiktor. Harry kunne se tre brev med adressen skrevet med grønt blekk.

«Jeg vil –» begynte han, men onkel Wiktor rev brevene i småbiter for øynene på ham.

Den dagen gikk ikke onkel Wiktor på jobb. Han ble hjemme og spikret igjen brevsprekken.

«Du skjønner,» forklarte han tante Petunia gjennom en munnfull spiker, «hvis de ikke får *levert* dem, gir de nok opp.»

«Jeg er ikke sikker på at det hjelper, Wiktor.»

«Å, den slags mennesker tenker på sin egen merkelige måte, Petunia. De er ikke som deg og meg,» sa onkel Wiktor og prøvde å slå i en spiker med

fruktkakestykket som tante Petunia nettopp hadde gitt ham.

Fredag kom ikke mindre enn tolv brev til Harry. Ettersom de ikke kunne komme inn gjennom brevsprekken, var de blitt skjøvet inn under døra, gjennom sprekken langs sida, og et par stykker dessuten klemt inn gjennom det lille dovinduet i første.

Onkel Wiktor holdt seg hjemme. Da han hadde brent alle brevene, fant han fram hammer og spiker og spikret en planke over sprekkene i ytterdøra og bakdøra, så ingen kunne komme ut. Mens han arbeidet, nynnet han *Vi lister oss så stilt på tå* og skvatt av den minste lyd.

Lørdag begynte det å ta overhånd. Tjuefire brev til Harry fant veien inn i huset, sammenrullet og gjemt inni hvert eneste av de to dusin egg som en temmelig forvirret melkemann måtte rekke tante Petunia gjennom stuevinduet. Mens onkel Wiktor ringte en serie rasende telefoner til postkontoret og meieriet og prøvde å finne noen å klage til, strimlet tante Petunia alle brevene i kjøkkenmaskinen.

«Hvem i huleste er det som kan være så oppsatt på å få tak i *deg?*» spurte Dudleif Harry i forbløffelse.

Søndag morgen, da onkel Wiktor satte seg til frokostbordet, så han sliten og nokså syk ut, men fornøyd.

«Ingen postgang på søndager,» minnet han dem lykkelig på og smurte marmelade utover avisen. «Ikke flere pokkers brev i dag –»

Noe kom dettende ned kjøkkenpipa i samme øyeblikk han sa det og traff ham hardt i bakhodet. Sekundet etter spratt trettiførti brev ut av peisen som geværkuler. Dumlingene dukket, men Harry fór opp og prøvde å fange et –

«Ut! UT!»

Onkel Wiktor grep Harry om livet og slengte ham ut på gangen. Da tante Petunia og Dudleif hadde løpt ut med armene for ansiktet, smelte han døra igjen. De kunne fortsatt høre brevene strømme inn i kjøkkenet og klaske tilbake fra vegger og golv.

«Nå er det nok,» sa onkel Wiktor. Han prøvde å snakke rolig, samtidig som han rev ut store dotter av barten. «Alle stiller her om fem minutter, klar til avgang. Vi reiser. Bare ta med noen klær. Ingen diskusjon!»

Så farlig så han ut med halve barten borte at ingen våget å innvende noe. Ti minutter etter hadde de brutt seg ut gjennom den gjenspikrete døra og satt i bilen, i full fart mot motorveien. Dudleif satt i baksetet og snufset; faren hadde gitt ham en lusing for å ha sinket dem med å prøve å få TV-apparatet, videospilleren og datamaskinen ned i gymbagen.

De kjørte. Og de kjørte. Selv ikke tante Petunia torde spørre hvor de skulle. Nå og da tok onkel Wiktor en U-sving og kjørte i motsatt retning et stykke.

«Riste dem av oss … riste dem av oss,» mumlet han hver gang han gjorde det.

Hele den dagen stoppet de ikke for å spise eller drikke. Før kvelden hadde Dudleif begynt å bælje. Aldri i sitt liv hadde han hatt en så dårlig dag. Han var sulten, han hadde gått glipp av fem TV-programmer han hadde hatt lyst til å se, og så lenge hadde han aldri greid seg uten å skyte i filler et romvesen på datamaskinen.

Omsider stoppet onkel Wiktor utenfor et skummelt hotell i utkanten av en større by. Dudleif og Harry delte et rom med dobbeltseng og klamme, mugne sengklær. Dudleif snorket, men Harry holdt seg våken. Han satte seg i vinduskarmen, stirret ned på billysene som passerte og funderte …

Neste dag var frokosten harske cornflakes og kalde hermetiske tomater på ristet brød. De var akkurat ferdige da damen som drev hotellet kom bort til bordet.

«Unnskyld, men det skulle ikke være en hr. H. Potter her? I resepsjonen har jeg omtrent hundre av disse her.»

Hun holdt fram et brev så de kunne se adressen … med grønt blekk.

Hr. H. Potter
Rom 17
Jernbanorama hotell
Koksheim

Harry kastet seg etter brevet, men onkel Wiktor slo hånden hans til side. Damen glodde.

«Dem tar jeg,» sa onkel Wiktor. Han reiste seg fort og fulgte etter henne ut av spisesalen.

«Hadde det ikke vært bedre å bare dra hjem, skatt?» antydet tante Petunia forsiktig mange timer senere, men onkel Wiktor hørte henne visst ikke. Akkurat hva han var på utkikk etter, visste ingen av dem. Han kjørte dem midt inn i en svær skog, gikk ut, så seg om, ristet på hodet, satte seg inn igjen og kjørte videre. Det samme gjentok seg midt utpå en åker, halvveis over en hengebru og på øverste plan av et svært parkeringshus.

«Fattern har tørna, ikke sant?» spurte Dudleif tante Petunia sent samme ettermiddag. Stemmen var matt. Onkel Wiktor hadde parkert ute ved kysten, låst resten av dem inne og forsvunnet.

Det begynte å regne. Digre dråper slo mot biltaket. Dudleif sippet.

«Det er mandag,» sa han til moren. «I kveld er det Humberto den store og allting. Jeg vil være et sted med *TV*.»

Mandag. Dette minnet Harry på noe. Hvis det *var* mandag – og ukedagene kunne en som regel regne med at Dudleif holdt regning med, på grunn av TV-programmene – da var i morgen, tirsdag, Harrys elleveårsdag. Ikke det at bursdagene hans var noe å skryte av, da – året før var bursdagspresangen hans fra Dumlingene en kleshenger og et par av onkel Wiktors gamle sokker. Men likevel, det var jo ikke hver dag en ble elleve.

Onkel Wiktor kom tilbake, og han smilte. Dessuten bar han på en lang, smal pakke. Han ville ikke svare tante Petunia da hun ville vite hva han hadde kjøpt.

«Jeg har funnet det perfekte sted!» sa han. «Kom igjen! Alle ut!»

Det var fryktelig kaldt med det samme de kom ut av bilen. Onkel Wiktor pekte mot noe langt ute til sjøs, det så ut som et stort skjær. På toppen av skjæret sto den elendigste lille rønne en kunne tenke seg. Én ting var sikker, noe TV var det neppe der.

«Det er varslet storm i natt!» sa onkel Wiktor gledesstrålende og klappet i hendene. «Og denne herren har vært så vennlig å låne oss båten sin!»

En tannløs gammel gubbe kom stavrende mot dem. Han pekte med et nokså innfult smil på en gammel robåt, som duvet i det jerngrå vannet under dem.

«Proviant har jeg ordnet med,» sa onkel Wiktor, «så om bord med dere!»

Det var iskaldt i båten. Isnende sjøsprøyt og regn sildret nedover nakken, og en kald vind pisket dem i fjeset. Det virket som flere timer før de nådde fram til skjæret. Der førte onkel Wiktor dem, med mye snubling og skliing, opp til den forfalne hytta.

Inne var det forferdelig. Huset luktet sterkt av tang, vinden hvislet gjennom sprekkene i plankeveggene og peisen var fuktig og tom. Det var bare to rom.

Provianten onkel Wiktor hadde snakket om, viste seg å være en pose potetgull til hver og fire bananer. Han prøvde å tenne opp i peisen, men de tomme potetgullposene krøllet seg bare sammen og sendte ut litt røyk.

«Det var nå vi skulle hatt noen av de brevene, hah?» sa han muntert.

Han var i uvanlig godt humør. Det var tydelig at han mente at her ute, i storm, kunne ingen nå dem med post. Harry var i sitt stille sinn enig, men tanken muntret ikke *ham*.

Mens kvelden falt på, blåste den varslete stormen opp rundt dem. Skumsprøyt fra de høye bølgene sprutet over veggene i hytta, og vinduene klapret i den sterke vinden. Tante Petunia fant et par mugne ulltepper i det andre rommet og redde opp til Dudleif på den møllspiste sofaen. Hun og onkel Wiktor la seg i den nedliggete senga i naborommet, og Harry fikk finne seg det mykeste stykket av golvet å krølle seg sammen på, under det tynneste og mest fillete av teppene.

Jo lenger det led ut på natten, jo villere blåste stormen. Harry fikk ikke sove. Han skalv, vred og vendte seg og prøvde å finne en behagelig stilling, mens magen romlet av sult. Snorkingen til Dudleif druknet i de dumpe tordenskrallene som begynte litt før midnatt. Den lysende skiva på Dudleifs armbåndsur, som dinglet ned fra senga på det tykke håndleddet, fortalte Harry at om ti minutters tid ville han være elleve. Han lå og så fødselsdagen tikke seg nærmere. Han lurte på om Dumlingene kom til å huske på den i det hele tatt. Han lurte på hvor brevskriveren befant seg nå.

Fem minutter igjen. Harry hørte noe som knirket utenfor. Han håpet taket ikke ville falle sammen, skjønt da hadde han kanskje frosset mindre. Fire

minutter. Kanskje huset i Hekkveien ville være så stappfullt av brev når de kom tilbake at han kunne greie å snappe et.

Tre minutter. Var det sjøen som slo så hardt mot steinene? Og (to minutter) hva var den rare, knasende lyden? Ble hele øya spist opp av havet?

Ett minutt igjen, så ville han være elleve. Tretti sekunder … tjue … ti – ni – kanskje han skulle vekke Dudleif, bare for å være ekkel – tre – to – ett –

BOOOMM.

Hele rønna ristet. Harry satte seg brått opp og stirret mot døra. Noen sto utenfor. Noen banket på og ville inn.

KAPITTEL FIRE

PORTVAKTEN

BOOMM. Det banket igjen. Dudleif bråvåknet.

«Hvor er kanonen?» sa han dumt.

Det lød et brak bak dem, og onkel Wiktor kom skjenende inn i rommet. I hendene holdt han en rifle – nå visste de hva som hadde vært i den lange, smale pakken.

«Hvem der?» ropte han. «Jeg advarer dere – jeg er bevæpnet!»

Det ble en pause. Og så –

KRASJ!

Noe smalt mot døra med slik kraft at den hoppet rett av hengslene og landet med et øredøvende brak på golvet.

I døråpningen sto en kjempe av en mann. Ansiktet var nesten helt borte bak langt, tjafsete hår og et veldig, buskete skjegg, men øynene kunne de se. De glitret som svarte biller bakom alt håret.

Kjempen klemte seg vei inn i hytta. Han måtte stå krumbøyd, og da feide hodet mot taket. Han bøyde seg, løftet opp døra og satte den lett på plass på hengslene igjen. Drønnet av stormen utenfor avtok litt. Han snudde seg og så på dem.

«Kun'ke sette på en kopp te, vel? Turen har'ke vært helt grei …»

Han marsjerte bort til sofaen hvor Dudleif satt, stiv av skrekk.

«Rikk på deg, din kladd,» sa den fremmede.

Dudleif pep og løp og gjemte seg bakom moren, som igjen krøkte seg livredd sammen bakom onkel Wiktor.

«Og her har vi Harry!» sa kjempen.

Det barske, ville ansiktet lå i skyggen. Harry så opp i det og så billeøynene rynke seg i et smil.

«Sist jeg så deg, var du bare spedungen,» sa kjempen. «Du er far din opp av dage, men øya har du etter mor di.»

Det kom en rar, knastrende lyd fra onkel Wiktor.

«Jeg forlanger at De forsvinner sporenstreks,» sa han. «De står her og begår innbrudd!»

«Å, hold snavla, Dumling, di dumme sviske,» sa kjempen. Han strakte ut armen over sofaryggen, snappet rifla ut av hendene på onkel Wiktor, bandt løpet i knute som om det var av gummi og slengte den fra seg i et hjørne.

Det kom en ny, rar lyd fra onkel Wiktor. Denne lød nærmest som en mus som blir tråkket på.

«Men altså – Harry,» sa kjempen og snudde ryggen til Dumlingene. «Grat'lerer så mye med da'n. Jeg har med noe til deg – jeg trur jeg kom til å sette meg på'n på veien, men smaken sku' væra prima.»

Opp av en innerlomme i den svarte frakken trakk han en litt flatklemt eske. Harry åpnet den med skjelvende fingre. Inni lå en stor, klissen sjokoladekake med *Gratulerer med dagen, Harry* skrevet med grønn konditorfarge.

Harry så opp på kjempen. Han ville si takk, men ordene ble borte på veien til munnen, og det han fikk sagt, var: «Hvem er De?»

Kjempen klukklo.

«Det er sant, jeg har'ke presentert meg, nei. Rubeus Gygrid, portvakt, gartner og skogvokter på Galtvort.»

Han rakte fram en diger neve og holdt på å riste hele armen av Harry.

«Åssen blei det med den teen, ha?» sa han og gned seg i hendene. «Jeg sku'kke sagt nei til no litt sterkere heller, hvis at dere har noe.»

Blikket hans falt på den kalde peisen med de innskrumpne poserestene i. Det kom et snøft fra ham, og han bøyde seg over peisen. De kunne ikke se hva han gjorde, men da han rettet seg opp et øyeblikk etter, var det et knitrende bål der. Det fylte hele den klamme hytta med flakkende lys, og Harry kjente varmen bølge over seg, som om han hadde sunket ned i et varmt bad.

Kjempen satte seg på sofaen igjen, og den sank sammen under tyngden. Han begynte å fiske fram alt mulig rart fra frakkelommene: en kopperkjel,

en slaskete pakke pølser, en ildrake, en tekanne, diverse krus med skår i samt en flaske med ravfarget væske; den tok han en støyt av før han begynte å trekke teen. Snart ble hytta fylt av lyden og lukta av sydende pølser. Ingen sa et ord mens kjempen holdt på, men da han trakk ildraka fri av de første seks feite, saftige, aldri så lite brente pølsene, ble Dudleif litt urolig. Onkel Wiktor sa skarpt: «Ikke rør noe han gir deg, Dudleif.»

Kjempen klukket spotsk.

«Den digre puddingen av en sønn du har, Dumling, han bøver visst ikke å bli stort tjukkere, så ikke vær redd.»

Han rakte pølsene til Harry, som var så sulten at han aldri hadde smakt noe deiligere, men han fortsatte å stirre på kjempen. Ingen hadde visst tenkt å forklare noe som helst, så til slutt sa han: «Unnskyld, men jeg vet fremdeles ikke egentlig hvem De er.»

Kjempen tok en slurk av teen og tørret munnen med håndbaken.

«Kall meg Gygrid,» sa han, «det gjør alle. Og som jeg sa, så er jeg portvakt på Galtvort – og Galtvort veit du vel alt om.»

«Æh … nei,» sa Harry.

Gygrid så sjokkert ut.

«Beklager,» sa Harry fort.

«*Beklager?*» bjeffet Gygrid. Han snudde seg og glante på Dumlingene, som krøp sammen i skyggene. «Det er vel dem der som sku' beklaga! Jeg visste at du ikke fikk brevene dine, men neiom jeg hadde trudd at du var blank om hele Galtvort, i jøssenam! Har du aldri lurt på å foreldra dine lærte alt samma, da?»

«Alt hva da?» spurte Harry.

«ALT Å DA?» tordnet Gygrid. «Nei, detta tar hæren fløtte meg kaka!»

Han var allerede på beina, og så sint var han at det var som om han fylte hele hytta. Dumlingene krympet seg mot veggen.

«Vil dere fortelle meg,» knurret han mot dem, «at denna gutten – denna gutten her! – ikke veit noe om – NOE SOM HELST?»

Det var kanskje å gå litt langt, syntes Harry. Han hadde tross alt gått på skolen og fått ikke *så* dårlige karakterer.

«Jeg vet *noe*,» sa han. «Jeg kan, vel, regne og greier.»

Men Gygrid bare viftet bort dette og sa: «Om *våres* verden, mener jeg. *Din* verden. *Min* verden. *Dine foreldres* verden.»

«Hvilken verden er det?»

Gygrid så ut som om han skulle eksplodere.

«DUMLING!» drønnet han.

Onkel Wiktor, som var blitt svært blek, hvisket noe som lød som *Mumlerumlefumle*. Gygrid stirret innett på Harry.

«Men du må da vel veta om mor og far din,» sa han. «Jeg mener, dem er jo *berømte. Du* er berømt.»

«Hæ? Mo-moren og faren min … de var da vel ikke berømte?»

«Du veit ikke … du veit ikke …» Gygrid strøk fingrene gjennom håret og gransket Harry med et blikk fylt av forvirring.

«Du veit altså ikke hvem du *er*?» sa han omsider.

Brått fikk onkel Wiktor talens bruk igjen.

«Stopp!» kommanderte han. «Stopp øyeblikkelig! Jeg forbyr Dem å fortelle gutten et eneste ord!»

En modigere mann enn Wiktor Dumling ville bleknet av det lynende blikket Gygrid sendte ham nå.

Og da Gygrid fortsatte, skalv stemmen av raseri.

«Du har aldri fortalt'n det? Aldri fortalt'n hva som sto i det brevet Humlesnurr la igjen til'n? Jeg var der! Jeg så når Humlesnurr la det der, Dumling! Og du har holdt det skjult for'n i alle dissa åra?»

«Holdt hva da skjult for meg?» spurte Harry ivrig.

«STOPP! JEG FORBYR DEM Å SI NOE!» hylte onkel Wiktor i panikk.

Fra tante Petunia kom det et redselslagent gulp.

«Å, dra på svarte skauen, begge to,» sa Gygrid. «Harry – du er en trollmann.»

Det ble helt stille i hytta. Det eneste som var å høre, var sjøen og den plystrende vinden.

«En hvaforno?» hikstet Harry.

«En trollmann, så klart,» sa Gygrid òg satte seg i sofaen igjen. Den skrek og sank enda dypere. «Og en drivandes god en òg, sku' jeg tru, så snart du

får trent deg opp litt. Med sånn mor og far, hva ellers sku' du vært? Og nå trur jeg det er på tide at du leser brevet ditt.»

Og endelig strakte Harry hånden fram og tok imot en gul konvolutt, adressert med smaragdgrønt blekk til *Hr. H. Potter, Golvet, Hytta på skjæret, Havet*. Han trakk fram brevet og leste:

GALTVORT HØYERE SKOLE FOR HEKSERI OG TROLLDOM
Rektor: Albus Humlesnurr
(Merlin-ordenen av 1. kl.; storm. i magi; heksemester; overtrollm., Int. hekseriforb.)

Beste hr. Potter,
Det gleder oss å kunne meddele at De har fått skoleplass ved Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom. Se vennligst vedlagte liste over nødvendig litteratur og utstyr.

Semesteret begynner den 1. september. Vi avventer Deres ugle senest den 31. juli.

Ærbødigst
Minerva McSnurp
Viserektor

I Harrys hode eksploderte spørsmålene som fyrverkeri, og han greide ikke å bestemme seg for hvilket han skulle stille først. Etter en stund stammet han: «Hva betyr det, at de avventer min ugle?»

«Du gurglende gorgon, det hadde jeg helt glømt,» sa Gygrid og slo seg for pannen med kraft nok til å slå en bryggerhest i bakken. Fra enda en ny lomme i frakken halte han opp en ugle – en ordentlig, levende, nokså pjuskete ugle – en lang fjærpenn og en rull pergament. Men tunga mellom tennene skriblet han en beskjed som Harry greide å lese opp ned:

KJÆRE REKTOR HUMLESNURR,

FIKK LEVERT BREVET TIL HARRY. TAR HAN MED OG KJØPER
UTSTYR I MOREN. VERET ER FÆRT. HÅPER DE HAR DET BRA.
GYGRID

Gygrid rullet sammen beskjeden, ga den til ugla, som klappet nebbet sammen om den, gikk bort til døra og kastet ugla ut i stormen. Så kom han tilbake og satte seg, som om dette var like dagligdags som å snakke i telefonen.

Det gikk opp for Harry at munnen hans hang åpen, så han lukket den fort.

«Å var jeg hen?» sa Gygrid, men i det øyeblikket kom onkel Wiktor inn i lyskretsen fra bålet. Ansiktet var like askegrått, men illsint.

«Han skal ikke dit,» sa han.

Gygrid gryntet.

«Jeg sku' likt å se en sånn gomp som deg stoppe'n,» sa han.

«En hvaforno?» spurte Harry interessert.

«En gomp,» sa Gygrid. «Det er det vi kaller umagiske folk som dem. Og det var uflaks for deg at du vokste opp i en familie av de verste gompene jeg har sett i mitt liv.»

«Da vi tok imot ham, sverget vi på å sette en stopper for det vrøvlet,» sa onkel Wiktor, «sverget på at vi skulle banke det utav ham! Trollmann, hah!»

«*Visste* dere det?» sa Harry. «Dere *visste* at jeg var en – en trollmann!»

«Visste!» vrælte plutselig tante Petunia. «*Visste*! Det er klart vi visste! Klart du måtte bli sånn, når den forbaskete søsteren min var som hun var! Jo da, hun òg fikk et slikt brev og forsvant av gårde på – på *den skolen* – og kom hjem i feriene med lommene fulle av rumpetroll og forvandlet tekopper til rotter. Jeg var den eneste som så hvordan hun egentlig var – et uhyre! Men for far og mor – nei da, det var bare Lilli ditt og Lilli datt; de var *stolte* over å ha en heks i familien!»

Der måtte hun trekke pusten dypt, før hun fortsatte å rase. Dette var åpenbart noe hun hadde verket etter å få sagt i alle disse årene.

«Så møtte hun den Potter-fyren på skolen, og de stakk av og giftet seg og fikk deg, og så klart jeg visste at du måtte være sånn, du òg, akkurat like – like – *abnorm* – og så, tror du ikke hun gikk bort og fikk sprengt seg i lufta, og vi ble sittende med deg!»

Harry var blitt hvit. Da han fikk stemmen igjen, sa han: «Sprengt i lufta? Dere sa at de ble drept i en bilulykke!»

«BILULØKKE!» brølte Gygrid og fór opp, så rasende at Dumlingene smatt tilbake i krokene sine. «Åssen sku' noen biluløkke greid å ta knekken på Lilli og Jakob Potter? Gement, er det! En skandale! At ikke Harry Potter sjøl veit hvem'n er, når hver barnsunge i vår verden kjenner navnet hanses!»

«Men hvorfor? Hva var det som skjedde?» spurte Harry inntrengende.

Sinnet la seg i ansiktet til Gygrid, og han så plutselig engstelig ut.

«Dette hadde jeg aldri venta,» sa han med lav, bekymret stemme. «Humlesnurr sa det kunne bli vondt å få tak i deg, men da hadde jeg ikke aning om at det var *så mye* du ikke visste. Å, Harry, jeg veit ikke om jeg er den rette til å fortelle deg alt – men noen må jo gjøra det – du kan'ke dra av gårde til Galtvort uten å veta det.»

Han sendte Dumlingene et bistert blikk.

«Vel, det er best du får veta det jeg kan fortelle deg – men husk, det er'ke allting jeg *kan* fortelle, for mye av det er et skikkelig mysterium …»

Han satte seg, stirret inn i ilden et øyeblikk, og så sa han: «Jo, altså. Alt samma bynte vel med – med en person som hette – men det er bare så utrulig, at du ikke veit navnet hans engang, alle i vår verden veit jo det –»

«Hvem da?»

«Vel – jeg liker ikke å si navnet hvis at jeg kan sleppe. Det er det ingen som gjør.»

«Hvorfor ikke?»

«Men gryntende gomper, gutt, folk er jo redde for'n fremdeles! Jøsses, detta var vanskelig. Jo, du skjønner … det var altså en trollmann som blei … forderva. Så forderva som det går an. Nei, verre. Verre enn verst. Han hette …»

Gygrid svelget, men det kom ikke en lyd.

«Kunne De skrive det, kanskje?» foreslo Harry.

«Næ – kan'ke stave det. Men ja vel, da – *Voldemort*.» Gygrid skuttet seg. «Ikke få meg til å si det igjen. Men hvertfall, for omtrent tjue år sia bynte denna – denna trollmannen å se seg om etter tilhengere. Fant noen òg – noen var redde, andre ville bare ha seg en bit av makta hanses, for makt hadde'n samla seg, det skal væra visst. Mørke tider, Harry. Du kun'ke veta hvem du sku' stole på, kun'ke resikere å bli for gode busser med fremmene trollmenn eller hekser … Det foregikk frøktelige ting. Han holdt på å ta over. Men så klart, det var noen som sto imot'n – og dem drepte'n. På de fæleste måter. Et av de eneste trygge stedene som var igjen, var Galtvort. Jeg trur Humlesnurr var den eneste han-du-veit var redd for. Han tørte ikke prøve å ta over skolen, ikke da, hvertfall.

Men så var det mor di og far din, da. Bedre heks og trollmann har jeg aldri møtt. Topptillitsmenner på Galtvort i si tid, begge to! Det som er rart, er at ikke han-du-veit prøvde å få dem over på si side før … han visste vel at dem var for glad i Humlesnurr til at dem ville ha noe med Svartsida å gjøre.

Kanskje han trudde han kunne overtale dem … eller kanskje han bare ville ha dem av veien. Alt vi veit er at'n dukka opp i landsbyen dere bodde i, på allehelgensnatta for ti år sia. Du var bare året gammal. Han kom til huset deres, og – og –»

Brått halte Gygrid fram et svært skittent, prikkete lommetørkle og snøt seg ettertrykkelig. Det lød som en tåkelur.

«Omforladels,» sa han. «Men det er så trist – jeg kjente mor di og far din, og kjekkere folk sku' du aldri sett – men hvertfall:

Han-du-veit drepte dem. Og etterpå – og det er det virkelig mystiske her – prøvde'n å drepe deg òg. Ville vel rødde opp en gang for alle, kan jeg tenke meg. Eller kanskje'n bare hadde fått smaken på å drepe. Men han greide det ikke. Har du aldri lurt på åssen du fikk det merket i pannen? Det var'ke noe vanlig sår, nemlig. Et sånt merke får du når en mektig, ond forbannelse treffer deg – den tok knekken på mor di og far din, og til og med huset dems, men deg virka'n ikke på. Og derfor er det du er berømt, Harry. Ingen har overlevd når han har bestemt seg for å drepe dem, ingen

andre enn deg. Han har drept noen av de beste heksene og trollmennene i vår tidsalder – McMesterne, Beiningene, Prunkene – og du var bare spedungen, men du overlevde.»

Det foregikk noe inni Harrys hode, og det gjorde vondt. Mens Gygrids historie gikk mot slutten, så han på ny det blendende glimtet av grønt lys, tydeligere enn noen gang han kunne huske – og han husket noe mer òg, for første gang i sitt liv – en høy, kald, grusom latter.

Gygrid betraktet ham trist.

«Jeg var sjøl og henta deg fra det ø'lagte huset, på ordre fra Humlesnurr. Og tok deg med til denna gjengen her …»

«Maken til vrøvl,» sa onkel Wiktor. Harry skvatt; han hadde nesten glemt at Dumlingene var der. Det så sannelig ut som onkel Wiktor hadde fått igjen motet. Han glante på Gygrid og hadde knyttet nevene.

«Nå skal du bare høre her, gutt,» snerret han. «Jeg innrømmer at det er noe rart ved deg – sikkert ikke noe som ikke en god omgang juling kunne kurert – og når det gjelder alt dette her om foreldrene dine, vel, så var de altså noen skrullinger, det er ikke til å komme bort fra, og verden har det bedre uten dem, mener nå jeg – de ba jo om det selv når de menget seg med sånne trollskapstyper – det gikk dem akkurat som en kunne vente, jeg visste alltid at det kom til å ende galt –»

Men da spratt Gygrid opp fra sofaen, trakk fram en medtatt rosa paraply fra det indre av frakken, rettet den mot onkel Wiktor som et sverd og sa: «Jeg advarer deg, Dumling – jeg advarer deg – ett ord til …»

Onkel Wiktor innså at han sto i overhengende fare for å bli spiddet på paraplyspissen til en skjegget kjempe. Motet sviktet ham igjen, og han klemte seg inn mot veggen og tidde.

«Det var bedre,» sa Gygrid. Han pustet tungt da han satte seg igjen på sofaen, som denne gangen sank helt ned på golvet.

Men Harry var fremdeles full av spørsmål. Hundrevis av dem.

«Men åssen gikk det med Vol – omforladels, jeg mener, han-du-vet?»

«Godt spørt, Harry. Han forsvant. Gikk opp i røyk. Samma kvelden han prøvde å ta drepen på deg. Så dermed blei du jo enda mer berømt, da. For

det er det aller mystiskeste, ikke sant … han blei jo bare mektigere og mektigere, så åffer forsvant'n?

Noen sier at'n daua. Tullball, spør du meg. Spørs om det var menske nok igjen i'n til å daue. Noen sier at'n gjømmer seg etsteds, venter på det rette øyeblikket, lissom, men det trur jeg'kke på. Folk som var på hanses side kom tilbars att til våres. Noen av dem våkna av en slags trance. Det kunne dem vel neppe gjort om'n hadde tenkt å komma igjen.

De fleste av vårs regner med at'n fremdeles er der ute etsteds, men at'n har mista kreftene sine. Er for svak til å drive på. For et eller anna med deg tok knekken på'n, Harry. Det hendte noe den kvelden som'n ikke hadde regna med – ikke veit jeg å det var, det veit ingen – men *noe* med deg var det som satte bråstopp for'n, det er brennsikkert.»

Gygrid så på Harry, og blikket lyste av respekt og varme, men i stedet for å bli fornøyd og stolt, følte Harry seg helt sikker på at det måtte ha skjedd en skrekkelig feil. Trollmann? Han? Åssen i all verden skulle det være mulig? Han som hadde tilbragt livet med å ta imot juling fra Dudleif og hundsing fra tante Petunia og onkel Wiktor – hvis han virkelig hadde vært trollmann, hvorfor var de ikke blitt forvandlet til padder hver gang de prøvde å stenge ham inne på bøttekottet? Hvis han en gang hadde vunnet over verdens mektigste trollmann, hvordan kunne Dudleif ha klart å sparke ham rundt som en annen fotball?

«Gygrid,» sa han lavt, «jeg tror du må ha tatt feil. Jeg tror ikke jeg kan være noen trollmann.»

Overraskende nok begynte Gygrid å klukkle.

«Ikke trollmann, du? Å nei? Og du har vel aldri fått saker og ting til å hende når du var sinna eller redd heller?»

Harry stirret inn i bålet. Nå som han tenkte over det … alle de merkelige tingene som hadde gjort tanten og onkelen rasende på ham hadde jo skjedd nettopp når han, Harry, var oppskaket eller sint … når Dudleifs gjeng var etter ham, hadde han, gud vet hvordan, plutselig vært utenfor rekkevidde … når han grudde seg for å gå på skolen med den latterlige hårsveisen, vokste håret ut igjen … og den aller siste gangen Dudleif hadde slått ham, hadde

han kanskje ikke fått hevn, uten engang å vite at han gjorde det? Hadde han ikke sendt en boa constrictor etter ham?

Harry smilte og kikket bort på Gygrid igjen, og så at Gygrid bent fram strålte tilbake.

«Der kan du se,» sa Gygrid. «Harry Potter ikke noen trollmann, du lissom – bare vent, på Galtvort tenker jeg du blir berømt nok.»

Men onkel Wiktor hadde ikke tenkt å gi seg uten kamp.

«Har jeg ikke sagt at han ikke får dra?» hveste han. «Gutten skal begynne på Hemming Høyere, og det kommer han til å takke meg for. Jeg har lest de brevene, og han trenger alskens utstyr – formularbøker og tryllestaver og –»

«Hvis'n vil dit sjøl, trur du en kjempegomp som deg kan hindret?» knurret Gygrid. «Hindre Lilli og Jakobs sønn fra å byne på Galtvort? Sinnssvakt. Han har stått innskrivi der sia fødselen. Han skal byne på verdens aller beste skole for hekseri og trolldom. Etter sju år der, kommer'n ikke til å kjenne seg sjøl igjen. Han får væra sammen med ungdommer av sitt eget slag, til en forandring, og studere under den beste rektoren Galtvort noen gang har hatt, Albus Humlesn –»

«JEG AKTER IKKE Å BETALE FOR AT EN ELLER ANNEN SINNSSVAK GAMMEL TOSK SKAL LÆRE HAM TRYLLEKUNSTNERKNEP!» hylte onkel Wiktor.

Men der gikk han for langt. Gygrid trev paraplyen og snurret den over hodet. «INGEN –» tordnet han, «FORNÆRMER – ALBUS – HUMLESNURR – MENS – JEG – HØRER – DET!»

Dermed hvirvlet han paraplyen ned til den pekte mot Dudleif. Det kom et blaff av fiolett lys, et smell som av en knallbonbon, et skarpt kvink, og i neste sekund hoppet Dudleif opp og ned på stedet mens han holdt seg om den feite rompa og hylte av smerte. Da han snudde ryggen til dem, så Harry en krøllet grisehale som stakk ut gjennom et hull i buksebaken.

Onkel Wiktor skrek. Han sendte Gygrid et siste, livredd blikk, rykket tante Petunia og Dudleif med seg ut i det andre rommet og smelte døra igjen.

Gygrid så ned på paraplyen sin og strøk seg over skjegget.

«Burte ikke ha sprekt på den måten,» sa han mismodig. «Men så virka det jo ikke heller. Meninga var å forvandle'n til en gris. Men han var vel så mye gris alt at det var'ke stort igjen å forvandle.»

Han skottet skjevt på Harry under de buskete brynene.

«Jeg sku' helst sett at du ikke nevnte detta for noen på Galtvort,» sa han. «Jeg – æh – har'ke enklig lov å drive og trylle, sånn teknisk sett. Jeg fikk lov til å trylle *litt* for å følge etter dere og få fram brevene og det – det var én av grunnene til at jeg så gjerne ville gjøre jobben –»

«Får du ikke lov til å trylle?» spurte Harry. «Hvorfor ikke?»

«Æh, altså – jeg gikk på Galtvort, jeg òg, men – æh – jeg blei utvist, for å si det som det er. I tredje klasse. Dem brakk tryllestaven min tvert av og alt. Men Humlesnurr lot meg få bli der som skogvokter. Det er en stor mann, Humlesnurr.»

«Hvorfor ble du utvist?»

«Det er seint på kveld, og vi har mye å gjøra i morra,» sa Gygrid med høy røst. «Vi må komma vårs til byen, få tak i bøker og greier til deg.»

Han tok av seg den store, svarte frakken og kastet den bort til Harry.

«Ta over deg den og sov,» sa han. «Ikke bry deg om'n rører seg litt. Jeg trur det er igjen et par spissmus i ei av lommene.»

KAPITTEL FEM

DIAGONALLMENNINGEN

Neste morgen våknet Harry tidlig. Enda han merket at det var dagslys, fortsatte han å knipe øynene tett igjen.

«Det var en drøm,» sa han til seg selv. «Jeg drømte at det kom en kjempe som het Gygrid og fortalte meg at jeg skulle begynne på en trollmannsskole. Når jeg åpner øynene, er jeg hjemme i bøttekottet mitt igjen.»

Brått hørte han en høy bankelyd.

«Og der kommer tante Petunia og knakker på døra,» tenkte Harry, og hjertet sank i ham. Men fortsatt åpnet han ikke øynene. Så god hadde drømmen vært.

Knakk. Knakk. Knakk.

«Ja da,» mumlet Harry, «jeg skal stå opp.»

Han satte seg opp, og Gygrids svære frakk falt av ham. Hytta var fylt av solskinn, stormen var over, og Gygrid selv lå og sov på sofaen, som hadde knekt helt sammen. En ugle satt utenfor og kakket på vinduet med klørne. I nebbet holdt den en avis.

Harry fór opp, så glad at det kjentes som om noen hadde blåst opp en stor ballong inni ham. Han gikk rett bort til vinduet og skjøv det opp. Ugla fløy inn og slapp avisen oppå Gygrid, som ikke våknet. Da flakset ugla ned på golvet og gikk til angrep på frakken hans.

«Hold opp med det.»

Harry prøvde å vifte vekk ugla, men den smekket bare biskt mot ham med nebbet og fortsatte å maltraktere frakken.

«Gygrid!» sa Harry. «Det er en ugle her –»

«Betal'n,» gryntet Gygrid ned mot sofasetet.

«Hva?»

«Han vil ha betaling for at'n kom med avisa. Se i lommene.»

Gygrids frakk besto visst ikke av annet enn lommer – nøkleknipper, sneglestrø, hyssingnøster, peppermyntedrops, teposer … men omsider fant Harry fram en håndfull merkelige mynter.

«Gi'n fem fjong,» sa Gygrid søvnig.

«Fjong?»

«Dem små bronseslantene.»

Harry telte opp fem små bronsemynter, og ugla strakte fram foten, så han kunne putte dem oppi den lille lærpungen som var bundet fast på den. Så fløy den ut av det åpne vinduet.

Gygrid gjespet høylytt, satte seg opp og strakte seg.

«Best vi kommer vårs av gårde, Harry, vi har masser vi sku' ha gjort i dag. Vi må komma vårs til London og få kjøpt skolesakene dine.»

Harry snudde og dreide på trollmannsmyntene og gransket dem. Han hadde nettopp kommet på noe som fikk den glade ballongen inni ham til å kjennes som om den akkurat hadde punktert.

«Æh – Gygrid?»

«Mmm?» sa Gygrid, som holdt på trekke på seg de svære støvlene.

«Jeg har jo ikke penger – og du hørte hva onkel Wiktor sa i går kveld – han vil ikke betale for at jeg skal dra og lære magi.»

«Ikke tenk på det,» sa Gygrid. Han reiste seg og klødde seg i hodet. «Trur du'kke at foreldra dine har sørga for deg, kanskje?»

«Men hvis huset deres ble ødelagt –»

«Dem hadde da vel ikke gullet sitt hjemme, kan du skjønne, gutt! Næ, første stoppested nå blir Flirgott. Trollmannsbanken. Ta ei pølse – dem er'ke så verst kalde – og jeg sku'kke sagt nei takk til en beta av den bursdagskaka di heller.»

«Har trollmenn *banker?*»

«Bare den ene, Flirgott. Det er gnomer som driver'n.»

«*Gnomer?*»

«Ja – så du måtte væra bra gærn for å prøve å robbe'n, det kan jeg godt si deg. Pass deg for å krøsse gnomer, Harry. Flirgott er verdens sikreste sted

for alt du vil passe godt på – unntatt Galtvort, da kanskje. Fresten så må jeg innom Flirgott uansett, for Humlesnurr. Noe jeg må ordne for Galtvort.» Gygrid ranket seg stolt. «Han har det med å be meg ordne viktige saker og ting. Hente deg – hente ting fra Flirgott – det er for det han veit at meg kan'n stole på.

Har du alt du trenger? Da drar vi.»

Harry fulgte etter Gygrid ut på skjæret. Himmelen var blitt helt klar nå, og sjøen glitret i solskinnet. Båten onkel Wiktor hadde leid, lå der fortsatt, med masse vann oppi etter stormen.

«Hvordan kom du hit?» spurte Harry og så seg om etter en båt til.

«Fløy,» sa Gygrid.

«*Fløy?*»

«Ja – men vi drar tilbars att i denna. Jeg får'ke lov å bruke trolldom, nå som jeg har henta deg.»

De satte seg i båten. Harry kunne ikke la være å stirre på Gygrid og prøve å tenke seg at han fløy.

«Men … det virker lissom litt dumt å ro, da,» sa Gygrid, med et av disse skråblikkene på Harry. «Hvis at jeg sku' … sku' få litt fart på saker og ting, så bøver du vel kanskje ikke nevne noe om det på Galtvort?»

«Nei, så klart ikke,» sa Harry, som gjerne ville se mer trolldom. Gygrid halte fram den lyserøde paraplyen igjen, slo den to ganger mot båtripa, og vips skjøt de innover mot land.

«Hvorfor måtte du være gærn for å prøve å robbe Flirgott?» spurte Harry.

«Trolldom – forbannelser,» sa Gygrid og brettet ut avisen. «Dem sier at dem sikreste hvelva der er vokta av drager. Og først så måtte du jo finne veien, så klart. Flirgott ligger mange mil under London, skjønner'u. Djupt under undergrunnsbanen. Så sjøl om du hadde greid å få fingra i noe, så hadde du dødd av sult før du fant veien ut.»

Dette satt Harry og tenkte over mens Gygrid leste avisen sin, *Aftenprofeten*. Harry hadde lært av onkel Wiktor at folk likte å sitte i fred mens de gjorde det, men vanskelig var det. Så mye å spørre om hadde han aldri hatt i sitt liv.

«Mer rot fra Magidepartementet, som vanlig,» mumlet Gygrid idet han bladde om.

«Fins det virkelig et Magidepartement?» spurte Harry, før han rakk å tenke seg om.

«Ja visst,» sa Gygrid. «Dem ville jo hatt Humlesnurr til statsråd, så klart, men han vil aldri vekk fra Galtvort, så gamle Kornelius Bortfor-Klar fikk jobben. En skikkelig sosemikkel. Så nå bombarderer'n Humlesnurr med ugler hver bidige morran og spør om råd.»

«Men hva driver egentlig et Magidepartement med?»

«Vel, hovedjobben dems er jo å sørge for at ikke gompene får snusen i at det fremdeles fins hekser og trollmenn rundtom i landet.»

«Hvorfor det?»

«Åffer da? Men jøssenam, Harry, ellers ville jo alle gått rundt og krevd magiske løsninger på alle mulige slags problemer. Nei, det er best vi holder vårs for vårs sjøl.»

Akkurat da dunket båten mykt mot kaikanten. Gygrid foldet sammen avisen, og de gikk opp steintrappen og ut på gata.

Det var ikke fritt for at folk stirret på Gygrid, der de gikk gjennom den lille byen til stasjonen. Harry kunne i grunnen forstå dem. Ikke bare at Gygrid var dobbelt så høy som alle andre; han gikk konstant og pekte på helt alminnelige ting som parkometere og sa høyt: «*Ser* du det der, Harry? Så mye rart dissa gompene finner på, hæ?»

«Gygrid,» sa Harry, litt andpustent, for han måtte småløpe for å holde tritt, «sa du at det var *drager* i Flirgott?»

«Ja, det påstår dem, hvertfall,» sa Gygrid. «Jøss a meg, gjett om jeg sku' likt å ha en drage.»

«Ville du *likt* å ha en?»

«Ja, det har jeg hatt løst på sia jeg var småunge. Se så, her er vi.»

De var framme ved stasjonen. Det skulle gå et London-tog om fem minutter. Gygrid, som ikke forsto seg på 'gompepenger', som han kalte dem, ga sedlene til Harry og ba ham kjøpe billetter.

På toget glodde folk mer enn noensinne. Gygrid fylte to sitteplasser, og der satt han og strikket på noe som så ut som et knallgult sirkustelt.

«Har du brevet ditt, Harry?» spurte han og telte masker.

Harry trakk opp pergamentkonvolutten av lomma.

«Bra,» sa Gygrid. «Det står ei liste der med alt du trenger.»

Harry foldet ut et annet ark han ikke hadde lagt merke til kvelden før. Han leste:

GALTVORT HØYERE SKOLE FOR HEKSERI OG TROLLDOM

Skoleuniform

Førsteklassinger trenger:

1. Tre sett enkle arbeidskutter (svarte)
2. En enkel kjeglehatt (svart) til hverdagsbruk
3. Ett par beskyttelseshansker (dragelær eller tilsvarende)
4. En vinterkappe (svart, med sølvhekter)

OBS: Alle elevers klær skal være forsynt med navnelapp

Pensumbøker

Alle elever skal ha hvert sitt eksemplar av følgende titler:

Trylleformler for 1. klasse av Miranda Hønshøøk
Magiens historie av Bathilda Bang
Magisk teori av Adalbert Vingling
Din første håndbok i transfigurasjon av Emmerik Skift
Tusen magiske urter og sopper av Fylida Spore
Magiske drikker og eliksirer av Arsenius Nubbe
Fabeldyr og hvor de er å finne av Salmander Fisle
Mørkets krefter: Grunnbok i selvbeskyttelse av Quintus Schielven

Annet utstyr

1 tryllestav
1 heksekjel (tinn, standardstørr. 2)
1 sett ampuller, glass el. krystall

1 teleskop
1 skålvekt, messing

Elever kan i tillegg medbringe en ugle eller en katt eller en padde

VI MINNER OM AT DET ER FORBUDT FOR FØRSTEKLASSINGER Å MEDBRINGE EGEN SOPELIME. FORELDRE BES PÅSE AT DETTE BLIR OVERHOLDT

«Er alt dette å få kjøpt i London?» sa Harry høyt og undrende.
«Hvis at du veit å du skal gå hen, så,» sa Gygrid.

Harry hadde aldri vært i London før. Og selv om det så ut til at Gygrid visste hvor han skulle, var han opplagt ikke vant til å ta seg dit på vanlig vis. Han satte seg fast i billettbommen på undergrunnen og klagde høylytt på setene, som var for små, og togene, som gikk for sakte.

«Neimen om jeg skjønner åssen gompene greier seg uten magi,» sa han, mens de travet opp en stillestående rulletrapp og ut på en myldrende gate som var full av butikker.

Gygrid var så stor at mengden delte seg for ham uten videre, og Harry behøvde ikke gjøre annet enn å holde seg like i kjølvannet. De gikk forbi bokhandler og platebutikker, hamburgerbarer og kinoer, men ingen steder som så ut som om det var tryllestaver å få der. Det var bare en vanlig gate, full av vanlige mennesker. Kunne det virkelig være hauger av trollmannsgull begravd milevis under alt dette? Fantes det virkelig butikker som solgte trolldomsbøker og sopelimer? Kunne alt sammen rett og slett være en gigantisk spøk som Dumlingene hadde kokt i hop? Hvis ikke Harry hadde visst at Dumlingene var totalt uten humoristisk sans, ville han kanskje trodd det. Men på en eller annen måte, og enda alt Gygrid hadde fortalt ham til nå var utrolig, kunne ikke Harry la være å tro på ham.

«Her er vi,» sa Gygrid og stoppet. «*Den lekke heksekjel*. Et berømt sted.»

Det var en knøttliten og temmelig lurvete pub. Hvis ikke Gygrid hadde pekt den ut, ville Harry neppe lagt merke til den i det hele tatt. Folk skyndte seg forbi og enset den ikke. Blikket deres gled fra den store bokhandelen på den ene sida til platebutikken på den andre, som om de slett ikke kunne se

Den lekke heksekjel. Ja, faktisk – Harry fikk en merkelig følelse av at det bare var han og Gygrid som *kunne* se den. Før han rakk å si noe om det, styrte Gygrid ham innenfor.

Til et berømt sted å være, var det svært mørkt og nedslitt. Det satt noen gamle damer i et hjørne og drakk ørsmå glass sherry. En av dem pattet på en langpipe. En liten mann med flosshatt sto og snakket med den gamle barmannen, som var flintskallet og så ut som en gummivalnøtt. Det lave sorlet av prat stilnet idet de kom inn. Det virket som alle kjente Gygrid; de vinket og smilte til ham, og barmannen strakte seg etter et glass og sa: «Det vanlige, Gygrid?»

«Kan'ke, Tom, jeg er på et ærend for Galtvort,» sa Gygrid. Han klasket en diger neve på skulderen til Harry, så han ble mo i knærne.

«Men jøssenam,» sa barmannen og myste på Harry, «det er vel ikke – kan det være –?»

Den lekke heksekjel var med ett blitt aldeles taus og stille.

«Du store allstyrendes,» hvisket den gamle barmannen. «Harry Potter – for en ære!»

Han kom farende ut fra bak bardisken, styrtet mot Harry og grep ham i hånden. Han hadde tårer i øynene.

«Velkommen tilbake, herr Potter, velkommen tilbake!»

Harry visste ikke hva han skulle si. Alle stirret på ham. Den gamle damen med pipa fortsatte å patte på den, uten å ense at den hadde gått ut. Gygrid strålte.

Så ble det en voldsom skraping av stolbein, og i neste øyeblikk sto Harry og håndhilste på samtlige i *Den lekke heksekjel*.

«Doris Krukkebekk her, herr Potter, tenk at jeg skulle få møte Dem til slutt.»

«Jeg er så stolt, herr Potter, bare så utrolig stolt.»

«Alltid hatt lyst til å ta Dem i handa – jeg er helt skjelven, jeg.»

«Gleder meg, herr Potter, jeg kan ikke få sagt hvor glad jeg er. Dølg er navnet, Dedalus Dølg.»

«Men Dem har jeg sett før!» sa Harry, da flosshatten falt av Dedalus Dølg i befippelsen. «De bukket til meg i en butikk en gang.»

«Tenk, han husker det!» utbrøt Dedalus Dølg og så seg rundt. «Hørte dere det, alle sammen? Han husker meg!»

Harry håndhilste igjen og igjen – Doris Krukkebekk ville stadig ha en omgang til.

En blek ung mann nærmet seg nervøst og forsiktig. Det rykket ved det ene øyet.

«Professor Krengle!» sa Gygrid. «Harry, professor Krengle blir en av lærerne dine på Galtvort.»

«P-P-Potter,» stammet professor Krengle og tok Harry i hånden, «det ge-ge-gleder meg umåt-måtelig å få hilse på deg.»

«Hva slags magi er det De er lærer i, professor Krengle?»

«Forsvar mo-mo-mot sva-svartekunstene,» mumlet professor Krengle, som om han helst ville slippe å tenke på det. «Ikke at du sku-skulle trenge den slags, hva, P-P-Potter?» Han lo nervøst. «Og nå skal du vel ut og skaffe alt utstyr, hva? Jeg er faktisk ute etter en ny bok om va-vampyrer selv.» Han så ut som om bare tanken skremte vannet av ham.

Men de andre ville ikke la professor Krengle beholde Harry for seg selv. Det tok nesten ti minutter å komme seg unna alle sammen. Til slutt klarte Gygrid å få ørens lyd gjennom skravlingen.

«Vi må nok komma vårs videre – masse ting vi må handle. Kom igjen, Harry.»

Doris Krukkebekk tok Harry i hånden en siste gang, og så førte Gygrid an gjennom baren, ut på en liten, inngjerdet gårdsplass, hvor det ikke var annet å se enn en søppelkasse og litt ugress.

Gygrid sendte Harry et bredt smil.

«Var det ikke det jeg sa? Jeg sa jo at du var berømt. Sjøl professor Krengle var helt skjelven etter å treffe deg – nå ja, han har det jo med å skjelve.»

«Er han alltid så nervøs?»

«Han, ja. Stakkars fyr. Skarp som få. Det gikk fint så lenge'n bare studderte i bøker, men så tok'n seg et år eller to for å få praktisk erfaring … Dem sier at'n støtte på vampyrer i Schwarzwald, og der hadde'n visst et

stygt klasj med ei heks – og’n har aldri vært den samma sia. Redd for elevene, redd for sitt eget fag – hvor pokker gjorde jeg av paraplyen?»

Vampyrer? Hekser? Det gikk rundt for Harry. Imens sto Gygrid og telte murstein i muren over søppelkassa.

«Tre opp … to til sides …» mumlet han. «Der, ja. Hold deg unna, Harry.»

Han slo tre ganger på muren med paraplytippen.

Mursteinen han hadde rørt ved, begynte å dirre. Den rugget på seg. Midt i dukket det opp et lite hull – det ble større og større – det tok ikke et sekund engang, så sto de foran en hvelving som til og med ga rundelig plass nok til Gygrid. Hvelvingen førte ut til en brolagt gate, som buktet og krummet seg ut av syne.

«Velkommen til Diagonallmenningen,» sa Gygrid.

Harrys forbløffelse fikk ham til å smile. De gikk ut gjennom hvelvingen. Harry så seg fort tilbake over skulderen og så at hvelvingen på et blunk skrumpet inn til solid mur igjen.

Solskinnet glimtet i en stabel kjeler utenfor den nærmeste butikken. *Heksekjeler – Alle størrelser – Kopper, messing, tinn, sølv – Selvrørende og sammenleggbare*, sto det på et skilt over dem.

«Det stemmer, du trenger en slik en,» sa Gygrid, «men først får vi hente penga dine.»

Harry ønsket han hadde hatt omtrent åtte øyne til. Han vred på hodet i alle retninger mens de gikk bortover gata og prøvde å se alt på én gang: butikkene, tingene som sto utenfor dem, menneskene som handlet der. Utenfor et apotekarium sto en tykk dame og ristet på hodet og sa: «Seksten sigder halvkiloen for dragelever, jeg har aldri hørt maken …»

Inne fra en mørk butikk hørte de en lav, bløt tuting. På skiltet sto det *Blingsau Uglestormarked – katt-, tårn-, horn-, spurv- og snøugler*. Flere gutter omtrent på Harrys alder sto og presset nesa mot et vindu med sopelimer i. «Se der’a,» hørte Harry den ene si, «den nye Nimbus 2000 – verdens raskeste –» Der var butikker som solgte gevanter, butikker som solgte teleskoper og underlige sølvinstrumenter Harry aldri hadde sett før, vinduer med flagger-musmilt og åleøyne i tønnevis, vaklende stabler av

formularbøker, fjærpenner og pergamentruller, eliksirflasker, måneglober …

«Flirgott,» sa Gygrid.

De sto foran en snøhvit bygning som tårnet over de små butikkene rundt. Utenfor de blankpussete bronsedørene, i gullgalonert, skarlagensrød uniform, sto en –

«Det er en gnom, ja,» sa Gygrid lavt mens de gikk opp den hvite steintrappen mot ham. Gnomen var omtrent et hode kortere enn Harry. Han hadde svartsmusket, lurt fjes, spisst skjegg og – la Harry merke til – veldig lange fingre og tær. Han bukket idet de gikk inn. Der sto de foran nye dører, denne gangen i sølv, hvor det var inngravert noe:

Fremmede, stig inn, men husk
hva som venter fusk og snusk.
Den griske som vil ta, men ei
yte, går en farlig vei.
Vær advart, tyv: vår krypt er full
av verre ting enn andres gull.
Snu om i tide. Lytt og lær:
Du finner mer enn skatter her.

«Som jeg sa, du sku' væra bra gærn for å prøve å robbe denna banken,» sa Gygrid.

Et par gnomer bukket dem igjennom sølvdørene, og de sto i en kolossal marmorhall. Rundt hundre andre gnomer satt på høye krakker bak en lang skranke og skriblet i store protokoller, veide mynter på messingvekter eller gransket edelsteiner gjennom forstørrelsesglass. Ut av hallen førte så mange dører at de ikke var til å telle, hvor enda flere gnomer viste folk ut og inn. Gygrid og Harry satte kursen for skranken.

«Morn,» sa Gygrid til en ledig gnom. «Vi kommer for å ta ut noen penger fra hvelvet til herr Harry Potter.»

«Har De nøkkelen hans, sir?»

«Har'n her etsteds,» sa Gygrid, og så begynte han å tømme lommene og legge innholdet på skranken. En håndfull mugne hundekjeks ramlet ut over

gnomens protokoll og alle tallene. Gnomen rynket på nesa. Harry holdt øye med gnomen til høyre, som holdt på å veie en haug rubiner så store som glødende kull.

«Fant'n,» sa Gygrid omsider og holdt opp en ørliten gullnøkkel.

Gnomen gransket den inngående.

«Ja, det ser ut til å være i orden.»

«Og så har jeg et brev her fra rektor Humlesnurr,» sa Gygrid viktig og skjøt brystet fram. «Det er om det-du-veit i hvelv sju hundre og tretten.»

Gnomen leste brevet omhyggelig.

«Ja vel,» sa han og rakte Gygrid brevet tilbake, «da skal jeg få noen til å vise Dem ned til begge hvelvene. Klotak!»

Klotak var enda en gnom. Så snart Gygrid hadde stappet alle hundre kjeksene tilbake i lommene, fulgte han og Harry etter Klotak mot en av dørene ut fra hallen.

«Hva er det-du-vet i hvelv sju hundre og tretten for noe?» spurte Harry.

«Det kan jeg ikke fortelle deg,» sa Gygrid hemmelighetsfullt. «Fryktelig hemmelig. Galtvort-affærer. Humlesnurr stoler på meg. Det kunne kosta meg jobben å fortelle deg det.»

Klotak holdt døra åpen for dem. Harry hadde ventet mer marmor, men ble overrasket. De sto i en trang steingang, opplyst av flammende fakler. Den skrånte bratt nedover, og langs golvet gikk det et smalt jernbanespor. Klotak plystret, og en liten tralle kom susende bortover sporet mot dem. De klatret oppi – Gygrid hadde litt vansker – og så bar det av sted.

I førstningen hvinte de bare gjennom en labyrint av buktende ganger. Harry prøvde å huske dem – venstre, høyre, høyre, venstre, rett fram, høyre, venstre – men det var umulig. Det var nesten som om den klaprende tralla visste veien selv, for Klotak styrte ikke.

Kald luft fór forbi så det sved i øynene på Harry, men han holdt dem vidåpne. En gang syntes han han så et ildblaff i enden av en gang og vred seg rundt for å se om det var en drage, men for sent – de stupte enda dypere, forbi en underjordisk sjø, hvor det vokste svære stalagtitter og stalagmitter fra tak og golv.

«Jeg husker aldri hva som er forskjellen på en stalagmitt og en stalagtitt?» ropte Harry til Gygrid gjennom trallelarmen.

«Stalagmitt er det en *m* i,» sa Gygrid. «Og ikke spør om mer akkurat nå, jeg trur jeg holder på å bli sjaber.»

Han så faktisk temmelig grønn ut, og da tralla omsider stanset foran en liten dør i gangveggen, kom han seg ut og måtte lene seg mot veggen til knærne hadde sluttet å skjelve.

Klotak åpnet døra. Ut veltet en masse grønn røyk. Da den klarnet, måtte Harry trekke pusten dypt. Der inne lå gullmynter i hauger. Stabler av sølv. Fjell av små bronsefjonger.

«Ditt, alt samma,» smilte Gygrid.

Alt sammen Harrys – det var ikke til å tro. Dette kunne umulig Dumlingene ha visst om, ellers hadde de snappet det fortere enn du rakk å blunke. Hvor ofte hadde de ikke klagd over hvor mye det kostet å forsørge Harry? Og hele tida hadde altså en liten formue ligget begravd dypt under London og vært hans.

Gygrid hjalp Harry å samle litt av den oppi en pose.

«De av gull er galleoner,» forklarte han. «Det går sytten sølvsigder på én galleon og tjueni fjonger på en sigd, det er da vel enkelt. Vel, det sku’ være nok for et par semestere, resten passer vi på for deg så lenge.» Han snudde seg mot Klotak. «Og nå til hvelv sju hundre og tretten, takk, og kunne vi værsåsnill å ta det litt saktere?»

«Det er bare én hastighet,» sa Klotak.

Nå dykket de enda dypere, og farten steg. Lufta ble kaldere og kaldere for hver bratte sving de hvinte rundt. De skjøt over en underjordisk kløft, og Harry bøyde seg over kanten for å se hva som var nederst på den mørke bunnen, men Gygrid stønnet og halte ham inn igjen etter nakkeskinnet.

Hvelv sju hundre og tretten hadde ikke noe nøkkelhull.

«Til side her,» sa Klotak viktig. Han gned forsiktig med en av de lange fingrene mot døra – og den forsvant, rett og slett.

«Hvis noen andre enn en Flirgott-gnom hadde prøvd det, ville de blitt sugd inn gjennom døra og fanget der inne,» sa Klotak.

«Hvor ofte sjekker dere og ser om det er noen der?» spurte Harry.

«Hvert tiende år, eller der omkring,» sa Klotak med et nokså ondskapsfullt smil.

Bak slike sikkerhetsforanstaltninger måtte det skjule seg noe aldeles spesielt, det var Harry sikker på, så han lente seg ivrig fram og ventet minst å se utrolige juveler. Men rommet var tomt … trodde han iallfall først. Så la han merke til en sjaskete liten pakke i brunt papir på golvet. Gygrid plukket den opp og stakk den inn i dypet av frakken. Harry brant etter å få vite hva det var, men visste bedre enn å spørre.

«Kom igjen. Så var det tilbars att i den motbydelige tralla. Og ikke snakk til meg på veien,» sa Gygrid, «det er best jeg holder kjeften igjen.»

En vill tralletur senere sto de og blunket i solskinnet utenfor Flirgott. Harry visste ikke i hvilken retning han skulle løpe først, nå som han sto der med en sekk full av penger. Han behøvde ikke vite hvor mange galleoner det gikk på et pund for å vite at han hadde flere penger i hendene enn han hadde hatt i hele sitt liv – flere penger enn selv Dudleif hadde hatt noen gang.

«Det er vel like greit å få tak i uniform til deg,» sa Gygrid og nikket mot *Madam Malkins Gevanter for enhver anledning*. «Du Harry, hør her, gjør det noe om jeg smetter bort på *Den lekke heksekjel* og får meg en oppstiver? Jeg tåler ikke dem Flirgotttrallene.» Og det stemte at han så litt grønn ut fortsatt, så på egen hånd, og ikke så lite nervøs, gikk Harry inn i madam Malkins butikk.

Madam Malkin var en buttete, smilende heks, kledd i bare lilla.

«Galtvort, unge venn?» sa hun, da Harry skulle til å si noe. «Her har jeg alt som skal til – jeg har faktisk akkurat inne en annen ung mann til prøve her.»

Innerst i butikken sto en gutt med blekt, spisst ansikt på en skammel, mens en annen heks festet opp den lange, svarte kutten hans med knappenåler. Madam Malkin plasserte Harry på en skammel ved sida av ham, trakk en lang kutte over hodet på ham og ga seg til å feste den i riktig lengde.

«Hei,» sa gutten. «Galtvort, du òg?»

«Ja,» sa Harry.

«Pappa er inne ved sida av og kjøper bøker til meg, og mamma er lenger borte i gata og ser på tryllestaver,» sa han. Stemmen var slepende; det lød som om han kjedet seg. «Etterpå har jeg tenkt å dra dem med og se på racerlimer. Jeg skjønner ikke hvorfor ikke førsteklassinger får ha sine egne. Jeg har tenkt å sette meg på pappa til han kjøper en til meg, og etterpå finner jeg bare en måte å smugle den inn på.»

Han minnet Harry svært om Dudleif.

«Har du lime?» fortsatte gutten.

«Nei,» sa Harry.

«Spiller du rumpeldunk da?»

«Nei,» gjentok Harry og lurte på hva i all verden rumpeldunk kunne være.

«Det gjør jeg – pappa sier det er kriminelt om jeg ikke kommer med på huslaget, og det må jeg si jeg er enig i. Vet du hvilket hus du kommer i ennå?»

«Nei,» sa Harry igjen og følte seg dummere for hvert sekund.

«Nei, ingen vet det jo helt sikkert før de kommer dit, selvsagt, men jeg *vet* at jeg kommer i Smygard, for det har hele familien – tenk å havne i Håsblås, da tror jeg jeg hadde sluttet, ville ikke du også?»

«Mmm,» sa Harry og ønsket han kunne svart noe litt mer interessant.

«Hei, se på han typen der!» sa gutten plutselig og nikket mot utstillingsvinduet. Der sto Gygrid. Han smilte til Harry og pekte på to store iskremer for å vise at han ikke kunne komme inn.

«Det er Gygrid,» sa Harry, som endelig visste noe den andre gutten ikke visste. «Han jobber på Galtvort.»

«Å,» sa gutten. «Jeg har hørt om ham. En slags tjener, er han ikke det?»

«Han er skogvokter der,» sa Harry. Han likte gutten dårligere for hvert sekund som gikk.

«Ja, nettopp. Jeg har hørt at han er en slags *villmann* – bor i en hytte i skoleparken og drikker seg full innimellom, prøver seg på magi og ender med å sette fyr på senga.»

«Jeg syns han er toppen,» sa Harry kaldt.

«Jaså, du?» sa gutten med en liten geip. «Hvorfor er han sammen med deg? Hvor er foreldrene dine?»

«De er døde,» sa Harry kort. Han hadde ikke lyst til å si mer om den saken til denne gutten.

«Å, beklager,» sa gutten, og lød ikke det minste beklagende. «Men de var vel av *vårt* slag, hva?»

«De var heks og trollmann, hvis det er det du mener.»

«Neimen om jeg syns de skulle slippe inn den andre sorten, syns du? De er jo ikke som oss, rett og slett, har fått en helt annen slags oppdragelse. Noen av dem har ikke engang *hørt om* Galtvort før de får brevet, kan du tenke deg. *Jeg* syns de skulle begrense det til de gamle trollmannsslektene. Hva er etternavnet ditt, forresten?»

Men før Harry rakk å svare, sa madam Malkin: «Så, da var du ferdig, unge venn.» Harry var ikke lei for å få en unnskyldning til å slutte å prate med gutten og hoppet ned fra krakken.

«Vel, vi sees vel på Galtvort, tenker jeg,» sa gutten med den slepende stemmen.

Harry var nokså stille mens han spiste iskremen Gygrid hadde kjøpt (sjokolade og bringebær med nøtterasp).

«Er det noe i veien?» sa Gygrid.

«Nei da,» løy Harry. De stanset og kjøpte pergament og fjærpenner. Harry lysnet litt da han kom over en flaske med blekk som skiftet farge mens en skrev. Da de var ute av butikken igjen, sa han: «Gygrid, hva er rumpeldunk for noe?»

«Men jøssenam, Harry, jeg glømmer jo støtt å lite du veit – tenk at du ikke veit om rumpeldunk!»

«Du behøver ikke gni det inn,» sa Harry. Han fortalte Gygrid om den bleke gutten inne hos madam Malkin.

«– og så sa han at folk fra gompefamilier burde ikke få slippe inn –»

«Du er'ke fra noen gompefamilie. Hvis at'n hadde visst hvem du var – 'n må ha hørt navnet ditt fra'n var en neve stor, hvis at foreldra hans er av trollmannsslekt – ja, du så sjøl åssen dem var på *Heksekjelen*. Og fresten, å veit *han* om det, noen av de beste jeg har sett var dem eneste som var født

med magi i ei hel slekt av gomper – se på mor di, freksempel! Se å slags søster *hu* hadde!»

«Men rumpeldunk da, hva er det?»

«Det er sporten våres. Trollmannssport. Det er som – ja, som fotball i gompeverdenen – alle følger med i rumpeldunk. Dem speller oppi lufta på sopelimer, og det er fire baller – det er'ke helt lett å forklare reglene.»

«Og hva er Smygard og Håsblås for noe?»

«Det er to av husene på skolen. Det er fire i alt. Alle sier at Håsblås er en gjeng sulliker, men –»

«Da vedder jeg på at jeg kommer i Håsblås,» sa Harry dystert.

«Heller Håsblås enn Smygard,» sa Gygrid mørkt. «Det er'ke én heks eller trollmann som det har gått ut med som ikke har vært i Smygard. Han-du-veit var en av dem.»

«Har Vol – omforladels – han-du-vet gått på Galtvort?»

«For masser av år sia,» sa Gygrid.

De kjøpte skolebøker til Harry i en bokhandel som het Blomsting & Kladd, hvor det var hyller til taket fulle av bøker, noen så store som brostein i lærbind og noen så små som frimerker i silkebind, bøker fulle av mystiske symboler, og noen få bøker uten noenting i overhodet. Selv Dudleif, som aldri leste et ord, ville blitt vill etter å få kloa i enkelte av dem. Gygrid måtte nesten hale Harry vekk fra *Forbannelser og motforbannelser (Fortryll dine venner og fortroll dine fiender med det siste i hevn: hårtap, skjelvebein, tungebåndslammelse og langt, langt mer)* av professor Vendettus Grøhn.

«Jeg ville bare finne ut åssen jeg kan forbanne Dudleif.»

«Jeg sier ikke at ikke det kunne væra en god idé, men det er'ke lov å bruke magi i gompeverdenen unntatt i helt spesielle tilfeller,» sa Gygrid. «Og fresten så hadde du ikke fått til noen forbannelser ennå, det skal mye pugging til før du kommer så langt.»

Ikke ville Gygrid la Harry kjøpe en heksekjel av massivt gull heller («Tinn, står det på lista di»), men de fant en riktig pen skålvekt til veiing av eliksiringredienser, pluss et messingteleskop til å slå sammen. Deretter gikk de til apotekariet, som var så spennende at det gjorde opp for den

avskyelige stanken: en blanding av råtne egg og råtten kål. Rundt på golvet sto det tønner med slimete væske i, veggene var skjult bak krukker med urter, tørkete røtter og glitrende pulvere, og fra taket hang fjærbunter og knipper med hoggtenner og sammenfiltrete klør. Mens Gygrid ba mannen bak disken om de eliksiringrediensene Harry skulle ha, gransket Harry selv enhjørningshorn i sølv til tjueén galle-oner stykket og mikroskopiske, svartglitrende billeøyne (til fem fjong per skjeppe).

Utenfor apotekariet sjekket Gygrid Harrys handleliste enda en gang.

«Bare tryllestaven igjen – å ja, og så har jeg'ke kjøpt bursdagspresang til deg ennå.»

Harry merket at han rødmet.

«Du behøver da ikke –»

«Jeg veit da vel at jeg ikke *bøver*. Men hør her: jeg spanderer dyret ditt. Ikke noen padde; padder gikk av moten for årevis sia, du hadde bare blitt ledd ut – og katter liker jeg'ke, dem får meg til å nyse. Nei, jeg kjøper ei ugle til deg. Alle unga vil helst ha ugler, dem er veldig nyttige, forstår du, kommer med posten din og alt.»

Tjue minutter senere kom de ut fra Blingsau Uglestormarked, et mørkt sted fullt av av rasling og flakkende, diamantglitrende øyne. Harry bar nå på et stort bur med en nydelig snøugle, som sov dypt med hodet under vingen. Han takket og stammet så han hørtes ut som professor Krengle.

«Å jeg ber,» sa Gygrid barskt. «Tipper at det blei'ke så mange presanger på deg fra dem Dumlingene. Ja, da er det bare Olivander igjen – det er det eneste stedet for tryllestaver, Olivander, og du må ha den beste som er.»

En tryllestav … det var det Harry hadde sett aller mest fram til.

Den siste butikken var trang og nedslitt. Med flassende gullbokstaver over døra sto det *Olivander: Fineste tryllestaver siden 382 f.Kr.*

I det støvete utstillingsvinduet lå en enslig tryllestav på en falmet, purpurrød fløyelspute.

En klokke klemtet langt bak i lokalet idet de kom inn. Butikken var liten, og tom bortsett fra en enslig, spinkel pinnestol som Gygrid satte seg på mens de ventet. Harry fikk en merkelig fornemmelse av at han var kommet inn i et ekstra strengt bibliotek. Han svelget en masse nye spørsmål som

akkurat hadde falt ham inn og kikket i stedet på de tusenvis av smale esker som var stablet helt opp til taket. Av en eller annen grunn prikket det i nakken. Det var som om selve lufta og stillheten her inne knitret av hemmelig magi.

«God dag,» sa en lav stemme. Harry skvatt. Gygrid gjorde åpenbart det samme, for de hørte en høy, knakende lyd, og han reiste seg fort fra pinnestolen.

Foran dem sto en gammel mann. De store, lyse øynene skinte som måner i halvmørket i butikken.

«Hei,» sa Harry forlegent.

«Jaha, ja,» sa mannen. «Akkurat. Jeg tenkte nok jeg kom til å se deg her snart. Harry Potter.» Det var ikke et spørsmål. «Du har din mors øyne. Det virker nesten som om det var i går at hun var her og kjøpte sin første tryllestav. Ti og en kvart tomme lang, god svikt, lagd av piletre. Utmerket stav til trylleriarbeid.»

Herr Olivander gikk nærmere Harry. Harry ønsket at han kunne blunke. Disse sølvskimrende øynene var litt nifse.

«Din far, derimot, foretrakk en mahognystav. Elleve tommer, fin spenst. Litt mer kraft i den, utmerket til transfigurasjoner. Nå ja, jeg sa at din far foretrakk den, men naturligvis er det jo staven som velger sin trollmann.»

Herr Olivander var nå så nær at han og Harry sto nesten nese mot nese. Harry kunne se sitt eget speilbilde i de tåkete øynene.

«Og *der* var det altså at …»

Herr Olivander rørte med en lang, hvit finger ved lyn-arret på pannen til Harry.

«Jeg beklager å måtte si at det var jeg som solgte staven som gjorde dette,» sa han lavt. «Tretten og en halv tomme. Barlind. En kraftig stav, usedvanlig kraftig, og i de gale hender … Vel, hadde jeg visst hva den staven skulle utrette i verden, så …»

Han ristet på hodet. Så fikk han til Harrys lettelse øye på Gygrid.

«Rubeus! Rubeus Gygrid! Så morsomt å se deg igjen … Eik, seksten tommer, nokså elastisk, stemmer ikke det?»

«Det stemmer på prikken, sir,» sa Gygrid.

«Bra stav, den der. Men de brakk den vel da du ble utvist, hva?» sa herr Olivander, plutselig strengt.

«Æh – ja, jo, dem gjorde det,» sa Gygrid og skrapte med føttene. «Men jeg har fremdeles bitene,» la han til og lysnet.

«Men du *bruker* dem vel ikke?» sa herr Olivander skarpt.

«Å, nei da, sir,» sa Gygrid fort. Harry la merke til at han knuget hardt om den lyserøde paraplyen mens han sa det.

«Hmmm,» sa herr Olivander med et gjennomborende blikk på Gygrid. «Nå. Altså. Unge Potter. La meg nå se.» Han trakk fram et langt målebånd med inndelinger i sølv fra lomma. «Hvilken av dem er stav-armen?»

«Æh – jeg er høyrehendt,» sa Harry.

«Rekk ut armen. Slik, ja.» Han målte Harry fra skulder til fingertupp, og deretter fra håndledd til albu, skulder til golv, kne til armhule samt hodeomkretsen. Mens han målte, sa han: «Alle Olivander-staver har en kjerne av et kraftig magisk stoff, unge Potter. Vi bruker hår av enhjørning, halefjær av føniks og hjerterøtter av drage. Ingen Olivander-staver er like, på samme måte som ingen enhjørninger, fønikser og drager er helt like. Og naturligvis vil en aldri oppnå de helt gode resultater med staven til en annen trollmann.»

Det gikk plutselig opp for Harry at målebåndet, som nå målte avstanden mellom neseborene hans, gjorde dette helt på egenhånd. Herr Olivander var travelt opptatt med å ta ned esker fra hyllene imens.

«Det greier seg,» sa han, og målebåndet falt sammen i en haug på golvet. «Ja vel, unge Potter. Prøv denne. Bøketre og dragehjerte. Ni tommer. Fin og fleksibel. Bare ta den og sving litt med den.»

Harry tok imot tryllestaven og viftet litt med den – og følte seg komplett idiotisk – men herr Olivander snappet den ut av hånden på ham nesten med det samme.

«Lønnetre og føniksfjær. Sju tommer. Myk som en pisk. Prøv –»

Harry prøvde – men han hadde ikke mer enn så vidt løftet armen, før den også ble nappet tilbake av herr Olivander.

«Nei, nei – her, ibenholt og enhjørningshår, åtte og en halv tomme, spenstig. Prøv nå den.»

Og Harry prøvde. Og prøvde. Han hadde ikke peiling på hva det var herr Olivander var ute etter. Haugen av prøvde staver vokste seg høyere og høyere på pinnestolen, men jo flere staver herr Olivander trakk fram fra hyllene, jo mer fornøyd så det ut som han ble.

«Vanskelig kunde, hah? Ingen fare, vi skal nok finne en her etsteds som passer perfekt – la meg se – jeg lurer på – mjo, hvorfor ikke – uvanlig kombinasjon, kristtorn og føniksfjær, elleve tommer, fin og smidig.»

Harry tok imot tryllestaven. Han kjente en plutselig varme i fingrene. Han løftet staven over hodet og smeiste den ned. Den skar gjennom den støvete lufta, og en skur av røde og gylne gnister sprutet fra tippen som fyrverkeri og kastet dansende lysflekker over veggene. Gygrid hoiet og klappet, og herr Olivander utbrøt: «Å, bravo! Ja visst, aldeles utmerket. Vel, vel, vel … besynderlig … meget besynderlig …»

Han la tryllestaven ned i esken igjen og pakket den inn i brunt papir, men fortsatte å mumle: «besynderlig … besynderlig.»

«Unnskyld,» sa Harry, «men hva er det som er så besynderlig?»

Herr Olivander satte det bleke blikket i Harry.

«Jeg husker hver eneste stav jeg har solgt, unge Potter. Hver og én. Og det faller seg slik at den føniksen som har gitt halefjær til din stav, den har gitt én fjær til … bare en eneste. Det er virkelig meget besynderlig at skjebnen har siktet deg inn mot nettopp denne staven, når dens tvilling – ja, når det nettopp var dens tvilling som ga deg det arret.»

Harry måtte svelge.

«Tretten og en halv tomme, ja. Barlind. Ytterst besynderlig hvordan den slags ting bare skjer. Husk, det er staven som velger sin trollmann … Jeg tror vi har store ting i vente fra deg, unge Potter … For la oss ikke glemme at han-hvis-navn-vi-ikke-må-nevne utrettet storslagne ting – fryktelige ting, ja visst, men storslagne. »

Harry skalv. Han var ikke sikker på at han likte herr Olivander så veldig godt. Han betalte sju galleoner for staven, og herr Olivander bukket dem ut av butikken.

Den sene ettermiddagssola hang lavt på himmelen mens Harry og Gygrid gikk tilbake langs Diagonallmenningen og ut gjennom muren og *Den lekke*

heksekjel, som nå var folketom. Harry sa ikke et ord mens de gikk bortover gata, og la ikke engang merke til alle menneskene som glodde måpende på dem på undergrunnsbanen, der de satt med alle sine pakker i rare fasonger, og Harry med den sovende snøugla på fanget. Opp en ny rulletrapp, ut på Paddington stasjon – Harry enset ikke hvor de var før Gygrid klappet ham på skulderen.

«Vi har tid til en matbit før toget ditt går,» sa han.

Han kjøpte en hamburger til Harry, og de satte seg på plastsetene og spiste en hver. Harry kunne ikke holde opp å se seg rundt. Alt virket liksom så fremmed.

«Har du det helt bra, Harry? Du er lissom så stille,» sa Gygrid.

Harry var ikke sikker på om han kunne forklare det. Han hadde nett-opp hatt sitt livs beste bursdag – og likevel … Han tygget på hamburgeren og prøvde å finne de rette ordene.

«Alle tror jeg er så spesiell,» sa han omsider. «Alle de folkene i *Den lekke heksekjel*, professor Krengle, herr Olivander … men jeg vet jo ikke det plukk om magi! Åssen kan de vente seg store ting? Jeg er berømt, og så husker jeg ikke engang hva jeg er berømt for. Jeg aner ikke hva som hendte den gangen Vol – om forladels – jeg mener, den natten foreldrene mine døde.»

Gygrid bøyde seg fram over bordet. Bak det ville skjegget og øyenbrynene var smilet hans mildt og vennlig.

«Ikke bry deg om det, Harry. Du lærer nok fort. På Galtvort byner alle på bynelsen, og du kommer til å greie deg fint. Bare vær deg sjøl. Jeg veit det er vanskelig. Du har blitt pekt ut, og det er alltid vanskelig. Men du kommer til å få det finfint på Galtvort – det hadde jeg – har det finfint ennå, jeg, faktisk.»

Gygrid hjalp Harry om bord på toget han skulle ta tilbake til Dumlingene, og rakte ham til sist en konvolutt.

«Billetten din til Galtvort,» sa han. «Første september – King's Cross stasjon – det står på billetten, alt samma. Blir det noen problemer med Dumlingene, så send meg et brev med ugla, hu veit å a finner meg … Ser deg snart, Harry.»

Toget gled ut fra stasjonen. Harry ville holde øye med Gygrid til han var ute av syne, reiste seg i setet og la nesa mot vindusruta. Men så blunket han, og Gygrid var borte.

KAPITTEL SEKS

TOGET FRA SPOR NI OG TRE KVART

Harrys siste måned hos familien Dumling ble ikke morsom, enda Dudleif var blitt så redd for ham at han nektet å være i samme rom, og tante Petunia og onkel Wiktor hadde sluttet å stenge ham inne i bøttekottet, tvinge ham til å gjøre ting eller brøle til ham. Faktisk snakket de ikke til ham i det hele tatt. Enten de nå var mest livredde eller mest rasende, var resultatet at de lot som om enhver stol med Harry i var tom. Selv om dette på mange måter var en forbedring, ble det jo litt trykkende etter hvert.

Harry holdt seg på rommet sitt og hadde selskap av den nye ugla. Han hadde bestemt seg for å kalle henne Hedvig, et navn han hadde funnet i *Magiens historie*. Skolebøkene var faktisk veldig interessante. Han lå på senga og leste til langt på natt, mens Hedvig seilte ut og inn av det åpne vinduet som hun lystet. Det var flaks at tante Petunia aldri kom inn for å støvsuge mer, for Hedvig kom stadig hjem med døde mus. Hver kveld før Harry la seg, krysset han av enda en dag på arket han hadde satt opp på veggen, med nedtellingen til første september.

Den siste dagen i august tenkte han det var best å snakke med onkelen og tanten om hvordan han skulle komme seg til King's Cross stasjon dagen etter. Altså gikk han ned i stua, hvor de satt og så på et spørreshow på TV. Han kremtet, så de skulle skjønne at han var der, og Dudleif vrælte og løp ut.

«Æh – onkel Wiktor?»

Onkel Wiktor gryntet for å vise at han hørte etter.

«Æh – jeg må til King's Cross i morgen for – for å reise til Galtvort.»

Onkel Wiktor gryntet på ny.

«Tror du jeg kan få sitte på med deg?»

Grynt. Harry gikk ut fra at det betydde ja.

«Tusen takk.»

Han skulle til å gå ovenpå igjen, da onkel Wiktor faktisk sa noe.

«Pussig måte å komme seg til en trollmannskole på, å ta toget. Men de flyende teppene har kanskje punktert?»

Harry sa ikke noe.

«Hvor ligger denne skolen hen, forresten?»

«Jeg vet ikke,» sa Harry, idet dette gikk opp for ham for første gang. Han trakk opp av lomma billetten som Gygrid hadde gitt ham.

«Jeg skal bare ta det toget som går fra spor ni og tre kvart klokka elleve,» sa han.

Onkelen og tanten stirret.

«Spor hvafornoe?»

«Ni og tre kvart.»

«Tullprat,» sa onkel Wiktor. «Det fins ikke noe spor som heter ni og tre kvart.»

«Det står på billetten.»

«Spikende, hoppende gærne,» sa onkel Wiktor, «hele bølingen. Du skal nok få se. Bare vent. Vel, så skal vi kjøre deg til King's Cross. Vi skal til London i morgen likevel, ellers hadde jeg gitt blaffen.»

«Hva skal dere i London?» spurte Harry, for å holde en vennlig tone.

«Kjøre Dudleif på sykehuset,» knurret onkel Wiktor, «og få fjernet den fordømte halen før han begynner på Nauthus.»

Neste morgen våknet Harry klokka fem og var altfor spent og opphisset til å få sove igjen. Han sto opp og trakk på seg jeansene, så han skulle slippe å gå inn på stasjonen i trollmannsutstyr – han kunne skifte på toget. Han sjekket Galtvort-lista enda en gang for å være sikker på at han hadde alt, passet på at Hedvig satt trygt innelåst i buret sitt, og deretter var det bare å trave fram og tilbake og vente på at Dumlingene skulle stå opp. To timer senere var Harrys digre, tunge koffert på plass i Dumling-bilen, tante Petunia hadde greid å overtale Dudleif til å sitte ved sida av Harry, og de var på vei.

De var framme ved King's Cross halv elleve. Onkel Wiktor dumpet Harrys koffert på en tralle og trillet den inn på stasjonen for ham. Dette slo Harry som merkelig snilt, inntil onkel Wiktor bråstanset og så ut over sporene med et ondskapsfullt smil.

«Ja, der kan du se, gutt. Spor ni – spor ti. Sporet ditt skulle altså være i midten etsteds, men det ser neimen ikke ut som de har lagt det ennå, hah?»

Og visst hadde han helt rett. Over det ene sporet sto det et svært nitall i plast, og over det neste sto det ti, og mellom dem sto det ingenting som helst.

«Ha et hyggelig semester,» sa onkel Wiktor med et enda ondskapsfullere smil. Og uten et ord til, gikk han. Harry snudde seg og så Dumlingene kjøre sin vei. Alle tre satt og lo. Harry ble nokså tørr i munnen. Hva i huleste skulle han gjøre? Han begynte allerede å få ganske mange rare blikk, på grunn av Hedvig. Han fikk spørre noen.

Han stoppet en passerende stasjonsbetjent, men våget ikke nevne spor ni og tre kvart. Betjenten hadde aldri hørt om Galtvort, og da Harry ikke engang kunne si hvilken landsdel det lå i, begynte han å bli irritert, som om Harry spilte dum med vilje. Nå begynte Harry å bli desperat. Han spurte etter toget som skulle gå klokka elleve, men betjenten sa at det var ingen. Til slutt marsjerte han sin vei og mumlet noe om folk som kastet bort andres tid. Nå sloss Harry mot panikken. Ifølge det svære uret over ankomsttavla hadde han ti minutter på seg til å komme seg på toget til Galtvort, men ingen anelse om hvordan han skulle få det til, der han sto ensom og forlatt midt i en stasjonshall med en koffert det var så vidt han kunne rikke, lomma full av trollmannspenger pluss en velvoksen ugle.

Gygrid måtte ha glemt å fortelle ham et eller annet det var nødvendig å gjøre først, som å knakke på den tredje mursteinen fra venstre for å komme inn i Diagonallmenningen. Han lurte på om han skulle ta fram tryllestaven og banke den mot billettbommen mellom spor ni og ti.

Men i det øyeblikket passerte en flokk mennesker rett bak ham, og han oppfattet noen ord de sa.

«– fullpakket med gomper, så klart –»

Harry snurret rundt. Den som hadde sagt det, var en tykk dame omgitt av fire gutter, samtlige med flammende rødt hår. Samtlige drasset også på en koffert tilsvarende Harrys – og de hadde en *ugle*.

Med hamrende hjerte dyttet Harry sin egen tralle etter dem. De stanset, og det samme gjorde han, akkurat nær nok til å høre hva de sa.

«Hva var spor-nummeret igjen?» sa guttenes mor.

«Ni og tre kvart!» pep det fra en liten jente, rødhåret hun òg, som hun leide. «Mamma, kan'ke jeg også værsåsnill få dra …»

«Du er for liten ennå, Gulla, så ikke mas. Ja ja, Perry, du får vel gå først.»

Han som så ut som den eldste gutten marsjerte mot spor ni og ti. Harry holdt øye med ham og passet på ikke å blunke, for ikke å gå glipp av noe – men akkurat idet gutten kom til skillet mellom de to sporene, kom en svær flokk turister myldrende imellom dem, og innen den siste ryggsekken var borte, var gutten det også.

«Og så du, Fred,» sa den tykke damen.

«Jeg er ikke Fred, jeg er Frank,» sa gutten. «Alvorlig talt, muttern, og du skal liksom være mora vår? Du *ser* da vel at jeg er Frank?»

«Omforladels, søte Frank.»

«Jeg bare lurte deg, klart jeg er Fred,» sa gutten, og så gikk han. Tvillingbroren ropte etter ham at han skulle skynde seg, og det måtte han ha gjort, for et sekund etter var han vekk – men *hvordan* hadde han gjort det?

Nå var den tredje broren på rask marsj mot billettbommen – han var nesten framme – og så, fra det ene øyeblikket til det neste, var han ingen steder.

Det var ikke annet å gjøre.

«Unnskyld meg,» sa Harry til den tykke damen.

«Morn, vennen min,» sa hun. «Er det første gangen på Galtvort? Ronny er ny, han og.»

Hun pekte på den siste og yngste av sønnene. Han var høy, tynn og skranglete, med fregner, svære hender og føtter og lang nese.

«Ja,» sa Harry. «Men saken er – saken er at jeg vet ikke hvordan jeg skal –»

«Hvordan du skal finne riktig spor?» sa hun vennlig, og Harry nikket.

«Bare ta det rolig,» sa hun. «Det eneste du har å gjøre, er å gå rett mot bommen mellom spor ni og spor ti. Ikke stans, og ikke vær redd for å gå rett inn i den, det siste er veldig viktig. Det beste er å småløpe, hvis du er litt nervøs. Gå nå, du, foran Ronny.»

«Æh – ja vel,» sa Harry.

Han skjøv trallen rundt dem og så på bommen. Den så veldig solid ut.

Så begynte han å gå mot bommen. Folk skumpet borti ham på vei til spor ni og ti. Harry gikk fortere. Han kom til å krasje rett inn i billettbommen, og det betydde problemer – han la hele tyngden bak tralla og la på sprang – bommen kom nærmere og nærmere – ikke snakk om at han greide å stoppe nå, tralla suste av seg selv – han var noen centimeter unna – han lukket øynene og ventet på smellet.

Det kom ikke … han fortsatte å løpe … han åpnet øynene.

Et ildrødt damplokomotiv ventet ved en perrong som var svart av folk. På et skilt over ham sto det *Galtvort-ekspressen, avg. kl. 1100*. Harry kikket over skulderen og så smijernsbaldakinen der billettbommen hadde vært. Det sto *Spor ni og tre kvart* på den. Han hadde greid det.

Røyken fra lokomotivet drev over hodet på den skravlende mengden, mens katter av alle farger smøg seg mellom beina på dem, og ugler tutet nokså surt til hverandre gjennom stemmene og skrapingen av tunge kofferter.

De første par vognene var allerede stappfulle av skoleelever. Noen hang ut av vinduene og pratet med familien, andre kranglet om sitteplassene. Harry skjøv tralla bortover perrongen på jakt etter et ledig sete. Han kom forbi en rundfjeset gutt som akkurat sa: «Jeg har mistet padden min igjen, bestemor.»

«Å, *Nilus*,» hørte han den gamle damen sukke.

En gutt med rastafletter sto omgitt av en hel skokk.

«Få se da vel, Laffen, vær grei'a.»

Gutten løftet opp lokket på kassa han holdt i armene, og folk omkring ham hylte og skrek da noe inni stakk ut et langt, hårete bein.

Harry trengte seg videre gjennom mengden, til han fant en ledig kupé nesten bakerst i toget. Først satte han fra seg Hedvig der inne, før han

begynte å buksere den tunge kofferten mot togdøra. Han prøvde å få den opp på vogngolvet, men det var så vidt han greide å løfte den ene enden. To ganger mistet han taket, så den falt ned på foten hans. Det gjorde temmelig vondt.

«Vil du ha hjelp?» Det var en av de rødhårete tvillingene han hadde fulgt etter gjennom billettbommen.

«Ja takk,» peste Harry.

«Hei, Fred! Kom hit og hjelp!»

Tvillingene og Harry fikk omsider stuet kofferten hans vekk i et hjørne av kupeen.

«Takk,» sa Harry og skjøv den svette luggen tilbake fra øynene.

«Hva er det der?» sa plutselig den ene tvillingen og pekte på lyn-arret.

«Jøsses,» sa den andre. «Du er vel ikke –?»

«Visst er'n det,» sa den første. «Ikke sant du er?» sa han til Harry.

«Hva da?» sa Harry.

«*Harry Potter*,» sa begge tvillingene i kor.

«Å, han,» sa Harry. «Jeg mener – jo, det stemmer.»

De to guttene måpte mot ham, og Harry merket at han ble rød. Så hørte han til sin lettelse en stemme inn gjennom den åpne togdøra.

«Fred? Frank? Er dere der inne?»

«Kommer, muttern.»

Med et siste blikk på Harry hoppet tvillingene av toget.

Harry satte seg på vindusplassen. Derfra, halvt skjult, kunne han se den rødhårete familien på perrongen og høre hva de sa. Moren deres hadde akkurat funnet fram lommetørkleet.

«Ronny, du har noe på nesa.»

Den yngste gutten prøvde å komme seg fri, men hun grep tak i ham og ga seg til å gni nesetippen hans grundig.

«Muttern da – gi deg!» Han greide å komme seg løs.

«Nææ, har lille Ronnyponny fått noe stygt på nesepesa si?» sa en av tvillingene.

«Hold snavla,» sa Ronny.

«Hvor er Perry?» sa moren deres.

«Der kommer'n.»

Den eldste gutten kom travende bort til dem. Han hadde alt skiftet til den svarte, flagrende Galtvort-kutten, og Harry la merke til et blankt skilt i rødt og gull på brystet med bokstaven *P* på.

«Kan ikke bli lenge, mor,» sa han. «Jeg sitter foran, prefektene har to kupeer for seg sjøl –»

«Nææ, er du virkelig blitt *prefekt*, Perry?» sa en av tvillingene, som om dette kom som et sjokk på ham. «Det skulle du jamen sagt, tenk det ante vi ikke.»

«Hei, vent, jeg syns så sannelig jeg husker at'n nevnte noe om det,» sa den andre tvillingen. «En gang –»

«Eller to ganger –»

«I minuttet –»

«I hele sommer –»

«Å, hold snavla,» sa prefekten Perry.

«Åffer får Perry ny kutte, forresten?» sa en av tvillingene.

«Fordi han er *prefekt*,» sa moren kjærlig. «Vel, vel, vennen min, ha et godt semester – og send meg ei ugle når dere kommer fram.»

Hun kysset Perry på kinnet, og han gikk. Så snudde hun seg mot tvillingene.

«Og så var det dere to – i år får dere jamen se til å oppføre dere. Hvis jeg får én ugle til med beskjed om at dere – at dere har sprengt en do eller –»

«Sprengt en do? Vi har vel aldri sprengt noen do.»

«Men ideen er flott, muttern, takk skal du ha.»

«Det er slett ikke morsomt. Og pass på Ronny.»

«Ikke vær redd, lille Ronnyponny er så trygg så.»

«Hold snavla,» sa Ronny igjen. Han var nesten like høy som tvillingene alt, og nesa var fremdeles lyserød der moren hadde skrubbet den.

«Hei, muttern, kan du gjette hvem vi nettopp traff på toget?»

Harry lente seg fort tilbake så de ikke skulle se at han lyttet.

«Du husker han svarthåra gutten som sto rett bak oss på stasjonen? Veit du hvem han er?»

«Nei, hvem da?»

«*Harry Potter*!»

Harry hørte stemmen til den lille jenta.

«Å, mamma, kan jeg få gå på toget og se på'n, mamma, å værsåsnill …»

«Du har jo sett ham alt, Gulla, og den stakkars gutten er ikke noe du går bort og glor på som i zoo. Er det virkelig ham, Fred? Hvordan veit du det?»

«Spurte'n. Jeg så det arret hans. Det er helt sant, det er der – akkurat som et lyn.»

«Stakkars gutt – ikke rart han var alene. Jeg lurte på det. Også så høflig som'n var da han spurte om veien til sporet.»

«Glem det'a, tror du han husker åssen han-du-veit ser ut?»

Moren deres ble plutselig streng.

«Jeg forbyr deg å spørre'n, Fred. Det våger du ikke. Som om han skulle behøve å bli minnet om det på sin første skoledag!»

«OK, OK, slapp av.»

En fløyte skingret.

«Skynd dere!» sa moren, og de tre guttene smatt om bord på toget. De bøyde seg ut av vinduet så moren fikk gitt dem et avskjedskyss, og lillesøsteren begynte å gråte.

«Ikke grin, Gulla, vi skal sende drøssevis av ugler.»

«Vi skal sende deg et dosete fra Galtvort.»

«*Frank!*»

«Bare på ert, muttern.»

Toget begynte å gå. Harry så guttenes mor vinke og lillesøsteren løpe smågråtende ved sida av toget til det fikk for stor fart; da ble hun stående og vinke.

Harry så moren og småjenta forsvinne idet toget rundet en sving. Hus fór forbi vinduet. Harry kjente et hopp av opphisselse. Han visste ikke hva han reiste til, men det måtte være bedre enn det han reiste fra.

Kupédøra ble dratt opp, og den yngste rødhåringen kom inn.

«Sitter det noen der?» spurte han og pekte på setet midt imot Harry. «Det er fullt overalt ellers.»

Harry ristet på hodet, og gutten satte seg. Han kikket på Harry, og deretter fort ut av vinduet og lot som om han ikke hadde kikket. Harry så at

han fremdeles hadde en svart flekk på nesa.

«Hei, Ronny.»

Tvillingene var tilbake.

«Du, vi stikker bort til midten av toget – Laffen Styx har en diger giftedderkopp der.»

«OK,» mumlet Ronny.

«Harry,» sa den andre tvillingen, «sa vi hva vi het? Fred og Frank Wiltersen. Og dette er bruttern vår, Ronny. Ser dere seinere, da.»

«Ha det,» sa Harry og Ronny. Tvillingene lukket kupédøra bak seg.

«Er du virkelig Harry Potter?» brast det ut av Ronny.

Harry nikket.

«Å – jeg trodde kanskje det var et av påfunna til Fred og Frank,» sa Ronny. «Og er det virkelig sant at du har – altså, du veit …»

Han pekte på pannen til Harry.

Harry skjøv til side luggen og viste fram lyn-arret. Ronny glodde.

«Var det der han-du-veit –?»

«Ja,» sa Harry, «men det husker jeg ikke.»

«Ikkeno av det?» spurte Ronny ivrig.

«Vel – jeg husker en masse grønt lys, men ellers ingenting.»

«Jøsses,» sa Ronny. Han satt og stirret et øyeblikk på Harry. Så, som om det plutselig gikk opp for ham hva han gjorde, så han fort ut av vinduet igjen.

«Er hele familien din trollmenn?» spurte Harry, som fant Ronny akkurat like interessant som Ronny fant ham.

«Æh – jo, det tror jeg da,» sa Ronny. «Jeg tror muttern har en tremenning som er bokholder, men han snakker vi aldri om.»

«Da kan du vel sikkert en masse magi alt, da.»

Familien Wiltersen var åpenbart en av disse gamle trollmannsslektene som den bleke gutten i Diagonallmenningen hadde snakket om.

«Jeg hørte at du vokste opp hos gomper,» sa Ronny. «Åssen er de?»

«Fæle – ja, ikke alle, da. Men tanten og onkelen og fetteren min i hvert fall. Jeg skulle ønske *jeg* hadde hatt tre brødre som var trollmenn.»

«Fem,» sa Ronny. Av en eller annen grunn så han dyster ut. «Jeg er den sjette i familien som går på Galtvort. Så da har du lissom en god del å leve opp til. Rulle og Kalle er ferdig alt – Rulle var topptillitsmann, og Kalle var kaptein på rumpeldunklaget. Og nå er Perry blitt prefekt. Fred og Frank tuller fælt, men de får bra karakterer, og alle syns de er kjempekule. Og så venter alle at jeg skal gjøre det like bra som brutterne, men hvis jeg gjør det, så betyr det lissom ingenting, for det *de* gjorde det først. Og med fem brødre blir det aldri noe nytt å få heller. Så jeg har arva Rulles gamle kutter og Kalles gamle tryllestav og Perrys gamle rotte.»

Ronny stakk hånden innenfor jakka og halte fram en tykk, grå rotte. Den sov.

«Skorpus, heter'n. Han duger ikke til noe som helst, det er så vidt'n våkner en sjelden gang. Perry fikk ei ugle av fattern da'n ble prefekt, men de hadde ikke råd – jeg mener, og så fikk jeg Skorpus isteden.»

Ronny ble rød på ørene. Det så ut som han syntes han hadde sagt for mye, for han ga seg til å glo ut av vinduet igjen.

Harry syntes ikke det var noe galt i ikke å ha råd til en ugle. Selv hadde han jo aldri hatt noen penger i det hele tatt før for en måned siden, og det fortalte han Ronny – om at han måtte gå med Dudleifs avlagte klær og aldri fikk noen ordentlige bursdagspresanger. Det gjorde visst Ronny litt muntrere.

« … og helt til Gygrid fortalte det, ante jeg ikke et kvidder om at jeg var trollmann, og ikke om foreldrene mine heller, og ikke om Voldemort –»

Ronny hev etter pusten.

«Hva er det?» sa Harry.

«Du sa navnet til *han-du-veit*!» sa Ronny. Han lød både sjokkert og imponert. «Jeg skulle trodd at du, av alle mennesker –»

«Det er ikke at jeg prøver å kjekke meg eller noe, det var ikke derfor jeg sa navnet,» sa Harry. «Jeg visste bare ikke at en ikke skal. Skjønner du hva jeg mener? Jeg har masse igjen å lære … Jeg skal vedde på,» sa han, og satte for første gang ord på noe som hadde plagd ham en god del i det siste, «jeg skal vedde på at jeg blir den dårligste i klassen.»

«Å, langt ifra. Det kommer massevis av folk dit fra gompefamilier, og de lærer kvikt nok, de.»

Mens de hadde pratet, hadde toget fraktet dem ut av London, og nå fór de forbi enger fulle av kuer og sauer. De satt og tidde en stund og så på åkrer og veier som flakket forbi.

Ved halv ett-tida kom det en fryktelig skrangling ute fra korridoren, og en blid dame med smilehull trakk døra til side og spurte: «Skal det være noe fra vogna, gutter?»

Harry, som ikke hadde spist frokost, spratt opp, men Ronny ble rød om ørene igjen og mumlet at han hadde med seg matpakke. Harry gikk ut i korridoren.

Så lenge han hadde bodd hos Dumlingene, hadde han aldri hatt penger til godteri, og nå som han hadde lommene fulle av gull og sølv, var han klar til å kjøpe så mange melkesjokolader som han kunne bære – men damen hadde ikke melkesjokolade. Det hun hadde, var Bertram Butts Allsmakbønner, Sutles Beste Ballongtyggegummi, samt sjokoladefrosker, kraniekaker, heksekjeks, lakristryllestaver og en god del andre merkelige ting som Harry aldri hadde sett før. Ettersom han nødig ville gå glipp av noe, kjøpte han litt av alt og betalte damen elleve sølvsigder og sju bronsefjonger.

Ronny satte store øyne da Harry kom tilbake til kupeen med alt dette og slapp det ned i et tomt sete.

«Du er visst sulten, du?»

«Skrubbsulten,» sa han og tok en svær jafs av en kraniekake.

Ronny hadde funnet fram en bulende pakke og brettet ut papiret. Pakka inneholdt fire doble brødskiver. Han åpnet det ene og sa: «Hun glemmer alltid at jeg ikke liker sprengt oksekjøtt.»

«Skal vi bytte, mot en av disse?» sa Harry og holdt opp en kake. «Bare gjør det.»

«Du har vel ikke lyst på dette, så tørt som det er,» sa Ronny. «Hun har jo så dårlig tid,» la han fort til, «du veit, med fem av oss.»

«Kjør i vei, bare ta en kake,» sa Harry, som aldri hadde hatt noe å dele før, eller for den saks skyld noen å dele med. Det var en god følelse å sitte

der med Ronny og ete seg vei gjennom alle Harrys kaker og kjeks (brødskivene glemte de helt).

«Hva er disse her for noe?» spurte Harry og holdt opp en pose sjokoladefrosker. «Det er ikke *ordentlige* frosker, vel?» Han hadde begynt å føle at ingenting kunne overraske ham lenger.

«Nei,» sa Ronny. «Men se hvilket kort det er, jeg mangler Agrippa.»

«Hæ?»

«Å nei, så klart, det veit vel ikke du – inni sjokoladefroskpapiret er det et kort, altså sånne du kan samle på – berømte hekser og trollmenn. Jeg har omtrent fem hundre, men Agrippa og Ptolemeus mangler jeg.»

Harry tok av papiret på sjokoladefrosken sin og så på kortet. Det forestilte ansiktet til en mann. Han hadde halvmåneformete briller, lang, kroket nese og flommende sølvhår, skjegg og bart. Under sto navnet *Albus Humlesnurr*.

«Jøss, er *det* Humlesnurr?» sa Harry.

«Ikke kom og fortell meg at du aldri har hørt om Humlesnurr!» sa Ronny. «Kan jeg få en frosk? Kanskje jeg får Agrippa – takk –»

Harry snudde kortet og leste på baksida:

> Albus Humlesnurr, nåværende rektor på Galtvort. Av mange betraktet som den fremste trollmann i moderne tid. Rektor Humlesnurr er spesielt berømt for sin seier over den svarte trollmannen Grindelwald i 1945, for oppdagelsen av de tolv bruksområder for drageblod, samt for sitt arbeid innen alkymien i samarbeid med Nicolas Flamel. Humlesnurrs hobbier er kammermusikk og bowling.

Harry snudde kortet igjen. Til sin bestyrtelse så han at Humlesnurrs ansikt var borte.

«Han er ikke der mer!»

«Ja, og så? Du kan vel ikke vente at'n skal drøye der hele dagen,» sa Ronny. «Han kommer nok igjen. Søren, jeg fikk Morgana igjen, og henne tror jeg jeg har seks av … har du lyst på det? Du kan jo begynne å samle.»

Ronnys blikk streifet haugen av sjokoladefrosker som ventet på å bli åpnet.

«Bare forsyn deg,» sa Harry. «Men i … i gompeverdenen, der blir folk værende når de først er på fotografier.»

«Hæ? Mener du at de ikke rører seg i det hele tatt?» Ronny lød himmelfallen. «*Helsprøtt.*»

Harry kunne bare stirre da Humlesnurr snek seg på plass igjen på kortet og sendte ham et lite smil. Ronny var mer interessert i å spise froskene enn i å se på de berømte heksene og trollmennene på kortene, men Harry kunne ikke få blikket bort fra dem. Snart hadde han ikke bare Humlesnurr, men Hengist fra Krattbøl, Alberik Grunning, Kirke, Paracelsus og Merlin. Til slutt greide han å se bort fra druidissen Cliodna, som klødde seg på nesa, for å åpne en pose med Bertram Butts Allsmakbønner.

«De der skal du være forsiktig med,» advarte Ronny. «Når de sier allsmak, så mener de *alle* smaker – det er klart, du får alle de vanlige, sjokolade og peppermynte og marmelade og sånn, men du kan godt få spinat og lever og lungemos. Frank sier at'n fikk en med snørrsmak en gang.»

Ronny plukket ut en grønn bønne og gransket den omhyggelig, før han bet i det ene hjørnet.

«Uæææhh – hva var det jeg sa? Rosenkål!»

De moret seg lenge med å spise allsmakbønnene. Harry fikk ristet brød, kokosnøtt, bakte bønner, jordbær, karri, gress, kaffe og sardiner, og hadde til og med mot nok til å gnage forsiktig på kanten av en rar, grå en som Ronny nektet å røre. Den viste seg å være pepper.

Landskapet som nå fløy forbi utenfor vinduet, var i ferd med å bli villere. De prydelige jordene var borte. Nå så de skoger, buktende elver og mørkegrønne åser.

Noen banket på døra, og gutten med det runde fjeset som Harry hadde gått forbi på perrong ni og tre kvart, kom inn. Han så ut som han hadde grått.

«Unnskyld,» sa han, «men dere har vel ikke sett en padde?»

Da de ristet på hodet, utbrøt han klagende: «Jeg har mistet ham! Han greier alltid å stikke av!»

«Han dukker nok opp igjen,» sa Harry.

«Jo,» sa gutten mistrøstig. «Vel, hvis dere ser ham, så …»

Han gikk.

«Skjønner ikke hvorfor han tar sånn på vei,» sa Ronny. «Hvis *jeg* hadde hatt ei padde, hadde jeg mista'n så fort som bare rakkern. Ikke for det, jeg har jo med Skorpus, så *jeg* kan vel bare holde kjeft.»

Rotta lå fremdeles på Ronnys fang og døste.

«Han kunne vært dau, og du ville aldri merka forskjell,» sa Ronny med vemmelse. «Jeg prøvde å trylle'n gul i går, så han skulle bli litt mer interessant, men formelen virka ikke. Vil du se? Følg med nå …»

Han romsterte rundt i kofferten sin og trakk fram en ganske medtatt tryllestav. Her og der var det gått fliser av den, og noe hvitt stakk ut i tippen.

«Enhjørninghåret stikker nesten ut. Men altså –»

Han hadde akkurat hevet tryllestaven da kupédøra gled opp igjen. Den paddeløse gutten var tilbake, men denne gangen hadde han med seg en jente. Hun hadde fått på seg Galtvort-kutten alt.

«Har noen sett en padde? Nilus har mistet sin,» sa hun. Hun hadde en temmelig sjefete stemme, masser av bølgende brunt hår og nokså store fortenner.

«Vi har alt sagt at vi ikke har sett den,» sa Ronny, men jenta hørte ikke etter, hun stirret på tryllestaven i hånden hans.

«Å, skal du trylle? Få se, da.»

Hun satte seg. Ronny så litt overrumplet ut.

«Æh – OK, da.»

Han kremtet.

« *Ved solskinn, smør og kanarifugl:*
gjør den tjukke rotta her gul!»

Han viftet med staven, men ingenting skjedde. Skorpus var like grå og like søvnig.

«Er du sikker på at det der er en ordentlig trylleformel?» sa jenta. «Vel, da er den ikke særlig god, er den vel? Jeg har prøvd et par enkle formler, bare for øvelsens skyld, og alle sammen virket for meg. Ingen i min familie er det minste magiske, så det var litt av en overraskelse da jeg fikk brevet

mitt, men jeg ble jo veldig glad, så klart, jeg mener, det *er* verdens aller beste skole i trolldom, har jeg hørt – jeg har jo lært alle lærebøkene utenat, så klart, får bare håpe det er nok – forresten så heter jeg Hermine Gr ang, hva heter dere?»

Alt dette kom i en forrykende fart.

Harry så på Ronny, og det var en lettelse å se på det målløse fjeset at ikke han heller hadde lært alle lærebøkene utenat.

«Jeg heter Ronny Wiltersen,» mumlet Ronny.

«Harry Potter,» sa Harry.

«Er det sant?» sa Hermine. «Jeg vet jo alt om deg, så klart – jeg skaffet meg noen ekstra bøker som bakgrunnsstoff, og du står i *Moderne magihistorie* og *Svartekunstenes vekst og fall* og *Det tjuende århundres hovedhendelser i heksekunsten.*»

«Gjør jeg det?» sa Harry.

«Men i all verden, visste du ikke det, om det hadde vært meg, ville jeg funnet ut alt jeg kunne,» sa Hermine. «Aner noen av dere hvilket hus dere kommer i? Jeg har spurt meg for, og jeg håper det blir Griffing, det lyder absolutt som det beste, jeg hører at Humlesnurr selv gikk der, men Ravnklo er vel heller ikke så ille, går jeg ut fra … Men vi får vel gå og se etter padden til Nilus. Dere to burde se til å skifte, skal jeg si dere, jeg tror ikke det er lenge før vi er der.»

Og så gikk hun, og tok med seg den paddeløse gutten.

«Samme hvilket hus jeg kommer i, håper jeg ikke hun er der,» sa Ronny. Han slengte tryllestaven ned i kofferten igjen. «Sånn dum trylleformel – det var Frank som ga meg'n, han visste sikkert at'n var helbom.»

«Hvilket hus er brødrene dine i?» spurte Harry.

«Griffing,» sa Ronny. Det så ut til at mismotet ség over ham igjen. «Der var muttern og fattern òg. Neimen om jeg veit hva de sier hvis ikke jeg kommer dit. Kanskje Ravnklo ikke *er* så ille – men tenk om de putter meg i Smygard!»

«Var det ikke det huset Vol – jeg mener, han-du-vet – var i?» spurte Harry.

«Jo,» sa Ronny. Han datt tilbake i setet og så nitrist ut.

«Vet du hva, jeg syns barten til Skorpus ser litt lysere ut, jeg,» sa Harry og prøvde å avlede Ronny fra å tenke på hus. «Forresten, hva driver brødrene dine med, nå som de har sluttet på skolen?»

Harry lurte fælt på hva en trollmann kunne drive med etter skolen.

«Kalle er i Romania og studerer drager, og Rulle er i Afrika og gjør et eller annet for Flirgott,» sa Ronny. «Hørte du om det med Flirgott? Det var over hele førstesida på *Aftenprofeten* – men nei, den får du vel ikke hos gompene – det var noen som prøvde å robbe et sikkerhetshvelv.»

Harry stirret på ham.

«Er det sant? Hvordan gikk det? Hva skjedde med tyvene?»

«Ingenting, det er derfor det ble sånt stor-oppslag. De ble ikke tatt. Fattern min sier at det må ha vært noen kraftige svartekunster som har greid å lure Flirgott, men de tror ikke at noe er blitt stjælt, det er det som er så rart. Men alle blir jo redde når det skjer noe sånt, så klart, i tilfelle det er han-du-veit som står bak.»

Harry grublet over denne nyheten. Han hadde begynt å kjenne en iling av frykt hver gang han-du-vet ble nevnt. Det var sikkert noe som fulgte med å komme inn i magiens verden, men det var mye hyggeligere å kunne si *Voldemort* uten å bli redd.

«Hvilket rumpeldunklag holder du med?» spurte Ronny.

«Æh – jeg vet ikke om noen,» tilsto Harry.

«Hva!» Ronny så himmelfallen ut. «Å, bare vent, det er den beste sporten i verden –» Og dermed var han i gang med å forklare alt om de fire ballene og de sju spillernes posisjoner, han beskrev berømte kamper han hadde sett sammen med brødrene sine og fortalte hvilken sopelime han ville kjøpt om han bare hadde penger. Han holdt akkurat på å gi Harry en innføring i spillets finere detaljer da kupédøra gikk opp enda en gang, men denne gangen var det ikke den paddeløse Nilus eller Hermine Grang.

Tre gutter kom inn, og Harry kjente igjen han i midten med det samme: det var den bleke gutten fra madam Malkins gevantbutikk. Han stirret på Harry med adskillig større interesse enn den gangen i Diagonallmenningen.

«Er det sant?» sa han. «Folk i hele toget sier at Harry Potter sitter i denne kupeen. Er det deg, det, altså?»

«Ja,» sa Harry. Han kikket på de andre guttene. Begge var firskårne og så utrolig vemmelige ut. Der de sto på hver sin side av den bleke gutten, så de ut som livvakter.

Den bleke gutten fulgte Harrys blikk. «Å ja, dette er Krabbe, og han der heter Gurgel,» sa han lett. «Og jeg heter Malfang, Draco Malfang.»

Det kom et lite host fra Ronny, muligens for å kamuflere et lite fnis. Draco Malfang så på ham.

«Så du syns navnet mitt er morsomt, du? Unødvendig å spørre hvem *du* er. Pappa har fortalt at alle Wiltersener har rødt hår, fregner og flere unger enn de har råd til.»

Han snudde seg mot Harry igjen.

«Du merker nok snart at noen trollmannsslekter er adskillig bedre enn andre, Potter. Du vil vel helst ikke bli venner med feil sort, og der kan jeg være til god hjelp.»

Han strakte fram hånden for å håndhilse, men Harry tok den ikke.

«Jeg tror jeg kan finne ut selv hvem som er feil sort, takk,» sa han rolig.

Draco Malfang ble ikke rød, men det kom en anelse av rosa over de bleke kinnene.

«Jeg ville være litt forsiktig hvis jeg var deg, Potter,» sa han langsomt. «Hvis du ikke blir litt høfligere, kan det gå deg på samme måten som foreldrene dine. De visste heller ikke hva som var best for dem. Hvis du vil henge sammen med pakk som Gygrid og sånne Wiltersener, så smitter det snart av.»

Både Harry og Ronny reiste seg. Fjeset til Ronny var like rødt som håret.

«Si det en gang til,» sa han.

«Å, har du liksom tenkt å slåss med oss, du,» sa Malfang med et hånflir.

«Hvis dere ikke går nå, så,» sa Harry, mer kjepphøyt enn han egentlig følte seg, for Krabbe og Gurgel var drabelig mye større enn han og Ronny.

«Men vi har ikke lyst til å gå, har vi vel, gutter? Vi har spist opp all maten vår, og det ser ut som dere har litt.»

Gurgel strakte seg etter sjokoladefroskene ved sida av Ronny. Ronny kastet seg fram, men før han så mye som hadde rørt Gurgel, satte Gurgel i et forferdelig vræl.

Rotta Skorpus hang fra fingeren hans og dinglet etter de skarpe, små tennene; de hadde sunket inn nesten til beinet. Krabbe og Malfang rygget unna mens Gurgel skrikende snurret Skorpus rundt og rundt, og da Skorpus endelig mistet taket og smalt mot vindusruta, forsvant alle tre på et blunk. Kanskje de trodde det lå flere rotter på lur mellom godteriene, eller kanskje de hadde hørt fottrinn, for øyeblikket etter kom Hermine Grang inn i kupeen.

«Hva i all verden er det som har foregått?» sa hun og stirret på søtsakene som lå strødd over hele golvet, og Ronny som plukket opp Skorpus etter halen.

«Jeg tror han ble slått rett ut,» sa Ronny til Harry. Han så nærmere etter. «Næh – det er'ke mulig – han har sovna igjen!»

Og det hadde han.

«Har du møtt Malfang før?»

Harry fortalte om da de traff hverandre i Diagonallmenningen.

«Jeg har hørt om familien hans,» sa Ronny mørkt. «De var noen av de første som kom tilbake til vår side etter at han-du-veit forsvant. De sa han hadde trollbindi dem. Fattern tror ikke på det et sekund. Han sier at faren til Malfang ikke trengte noen unnskyldning for å gå over til Svartsida.» Han snudde seg mot Hermine. «Er det noe vi kan hjelpe deg med?»

«Det er best dere skynder dere og skifter til kutter, jeg har akkurat vært foran i toget og spurt lokomotivføreren, og han sier vi er der straks. Dere har vel ikke slåss? Vil dere havne i vansker før vi kommer fram, til og med?»

«Skorpus har slåss, ikke vi,» sa Ronny og skulte mot henne. «Har du noe imot å gå ut mens vi skifter?»

«Nei da – jeg kom bare inn fordi folk utenfor oppfører seg så barnslig og løper fram og tilbake i korridoren,» sa Hermine nokså spisst. «Og du har noe svart på nesa di, forresten, var du klar over det?»

Ronny glante etter henne da hun gikk. Harry kikket ut av vinduet. Det holdt på å mørkne. Han kunne se fjell og skoger under den mørke purpurhimmelen. Og sant nok, det virket som toget saktnet farten.

Han og Ronny tok av seg jakkene og trakk de lange, svarte kuttene over hodet. Ronnys var litt kort til ham, så joggeskoene stakk fram nedentil.

En stemme gjallet gjennom toget: «Vi stopper ved Galtvort stasjon om fem minutter. Vennligst la bagasjen stå på toget, den vil bli fraktet til skolen senere.»

Magen til Harry gjorde et nervøst kast, og han så at Ronny også så blek ut under fregnene. De stappet lommene fulle av godterestene og gikk ut i mylderet i korridoren.

Toget gikk saktere og saktere og stoppet til slutt helt. Folk albuet seg fram mot dørene og ut på en liten, mørk perrong. Harry skalv i den kalde kveldslufta. Så kom en lampe duvende, høyt over hodet på elevene, og en stemme Harry kjente igjen sa:

«Førsteklassinger! Førsteklassinger herover! Hei der, Harry, alt i årning?»

Gygrids store, hårete fjes strålte over havet av hoder.

«Kom an, følg etter meg – flere førsteklassinger? Se å dere går, nå! Førsteklassinger, etter meg!»

Skliende og snublende fulgte de etter Gygrid nedover noe som antakelig måtte være en bratt, smal sti. Til begge sider var det så mørkt at Harry trodde det måtte være tett skog. Ingen sa stort. Nilus, gutten som støtt mistet padden sin, snufset en gang eller to.

«Om t'øyeblikk ser dere Galtvort for første gang,» ropte Gygrid over skulderen, «strast rundt svingen her.»

De hørte et høyt *Å-å-å-å-i!*

Den smale stien hadde plutselig åpnet seg mot stranda ved en stor, svart innsjø. På den andre sida, kneisende høyt oppe på et fjell, og med vinduer som funklet mot den stjernestrødde himmelen, lå en svær borg med mengder av tårn og spir.

«Bare fire i hver båt!» ropte Gygrid og pekte mot en flåte av småbåter i vannkanten. Harry og Ronny fikk følge i sin båt av Nilus og Hermine.

«Alle om bord?» ropte Gygrid, som hadde en båt for seg selv. «Ja vel – FULL FART FOROVER!»

Og hele flåten av småbåter satte seg i bevegelse samtidig og gled over sjøen, som lå speilblank. Alle var tause og satt bare og stirret på den veldige borgen der oppe. Og jo nærmere de kom fjellet den lå på, jo høyere tårnet den seg opp over dem.

«Ner med huet!» brølte Gygrid da de første båtene kom fram til bergveggen. Alle så gjorde, og båtene førte dem inn gjennom et forheng av eføy som hadde skjult en bred åpning i fjellet. De gled innover en mørk tunnel, som øyensynlig førte helt inn under borgen, og kom til slutt til en slags underjordisk havn. Der steg de ut på berg og grus.

«Hei, du der! Er detta di padde?» sa Gygrid, som sjekket hver båt etter som folk kom i land.

«Å, Tristan!» utbrøt Nilus lykkelig og tok imot den. Så fulgte de Gygrids lykt oppover en gang i fjellet og kom omsider ut på bløtt, fuktig gress rett ved foten av borgmuren.

De gikk opp en steintrapp og stimlet sammen foran den kjempemessige eikedøra.

«Er alle her? Du der, du har vel padda di ennå?»

Gygrid løftet en gigantisk knyttneve og banket tre ganger på borgporten.

KAPITTEL SJU

VALGHATTEN

Døra svingte opp med det samme. Der sto en høy, svarthåret heks i smaragdgrønn kutte. Ansiktet var strengt, og Harrys første tanke var at dette var én det ikke var lurt å komme på kant med.

«Førsteklassingene, professor McSnurp,» sa Gygrid.

«Takk, Gygrid. Herfra overtar jeg.»

Hun skjøv døra helt opp. Inngangshallen var så svær at en kunne fått hele huset til Dumlingene inn der. Steinveggene var opplyst av flammende fakler, som i Flirgott, taket var for høyt oppe til å skjelnes, og en praktfull marmortrapp midt imot dem førte opp til de øvre etasjene.

De fulgte etter professor McSnurp over hellegolvet. Harry kunne høre surret av hundrevis av stemmer fra døråpningen til høyre – resten av elevene måtte være her alt – men professor McSnurp viste førsteklassingene inn i et lite, tomt rom ved sida av inngangshallen. De myldret inn og ble stående, kanskje litt tettere enn vanlig, mens de skottet nervøst omkring seg.

«Velkommen til Galtvort,» sa professor McSnurp. «Velkomstbanketten ved semesterstart begynner om en liten stund, men før dere kan innta plassene deres i Storsalen, vil dere bli utvalgt til de forskjellige husene. Utvelgelsen er en svært viktig seremoni, fordi så lenge dere er her på Galtvort, blir huset det nærmeste dere kommer en egen familie. Dere vil få undervisning sammen med resten av huset, sove på husets sovesal og tilbringe fritida i husets oppholdsrom.

Våre fire hus heter Griffing, Håsblås, Ravnklo og Smygard. Hvert hus har sin egen storslåtte historie, og samtlige har frambragt uovertrufne hekser og trollmenn. Så lenge dere er på Galtvort, vil hver enkelts triumfer opptjene poeng for huset, mens overtredelse av regler vil medføre tap av

hus-poeng. Ved slutten av året vil det huset som har fått flest poeng, motta huspokalen, en meget stor ære. Jeg håper dere alle vil bli til heder for det huset som blir deres.

Utvalgsseremonien finner sted om cirka fem minutter, i nærvær av resten av skolen. Jeg foreslår at alle benytter ventetida til å fiffe seg opp så godt de kan.»

Blikket hennes hvilte et øyeblikk på kappen til Nilus, som hadde sklidd opp under venstre øre, og flekken på Ronnys nesetipp. Harry forsøkte nervøst å glatte litt på håret.

«Jeg kommer tilbake når vi er klare til å ta imot dere,» sa professor McSnurp. «Vennligst hold dere i ro mens dere venter.»

Hun gikk ut. Harry svelget.

«Åssen velger de oss egentlig ut til de forskjellige husene?» spurte han Ronny.

«Det er visst en slags prøve, tror jeg. Fred sa det gjorde fælt vondt, men det tror jeg var for spøk.»

Harrys hjerte gjorde et ekkelt hopp. En prøve? Foran hele skolen? Han kunne jo ikke noe magi ennå – hva i all verden ville de ha ham til å gjøre? Han hadde ikke ventet noe slikt med det samme de kom. Han så seg engstelig om og så at alle de andre også så livredde ut. Ingen sa stort, unntatt Hermine Grang da, som hvisket forrykende fort om alle trylleformlene hun hadde lært og lurte på hvilke hun fikk bruk for. Harry prøvde så godt han kunne å la være å høre etter. Aldri hadde han vært mer nervøs, ikke engang den gangen han måtte komme hjem til Dumlingene med et brev fra skolen hvor det sto at han hadde gjort parykken til en lærer blå, uvisst hvordan. Blikket hans var stivt festet på døra. Hvert øyeblikk nå kunne professor McSnurp komme tilbake og føre ham til fortapelsen.

Så skjedde det noe som fikk ham til å hoppe en meter rett til værs – og mange bak ham til å hyle.

Han hev etter pusten. Det samme gjorde folk rundt ham. Omtrent tjue spøkelser var plutselig kommet strømmende inn gjennom bakveggen. Perlehvite og halvt gjennomsiktige gled de rundt i rommet. De snakket bare med hverandre og så nesten ikke på førsteklassingene. Det virket som de

kranglet. En som minnet om en tykk liten munk sa akkurat: «La gjemt være glemt, sier nå jeg. Vi burde gi ham en sjanse til –»

«Men kjære broder, som om vi ikke hadde gitt Gnav alle de sjanser han har fortjent! Han gir oss alle dårlig rykte, og De vet godt at han ikke engang er noe skikkelig spøkelse – men hallo! Hva gjør alle dere her?»

Et spøkelse i pipekrage og strømpebukser hadde plutselig lagt merke til førsteklassingene.

Ingen svarte.

«Nye elever!» sa den trinne munken og smilte til forsamlingen. «Som venter på å bli valgt, kan jeg tenke meg?»

Noen få av førsteklassingene nikket stumt.

«Da håper jeg å se dere i Håsblås!» sa munken. «Altså mitt eget gamle hus.»

«Kom her,» sa en skarp stemme. «Nå begynner valgseremonien.»

Professor McSnurp var kommet tilbake. Ett etter ett drev spøkelsene ut gjennom veggen på motsatt side.

«Still dere på geledd,» sa professor McSnurp, «og følg etter meg.»

Harry hadde en merkelig følelse av at beina hans var blitt til bly, men han stilte seg bak en gutt med lysebrunt hår, med Ronny bak seg. Så gikk de ut av kammeret, gjennom hallen og gjennom en dobbeltdør inn i Storsalen.

Aldri hadde Harry forestilt seg et så underlig og så strålende rom. Det var opplyst av tusen og atter tusen talglys, som hang i løse lufta over fire langbord, hvor resten av elevene var benket. Bordene var dekket med tallerkener og krus i purt gull. Langs enden av rommet sto nok et langbord, hvor lærerne satt. Professor McSnurp førte førsteklassingene dit bort og dirigerte dem til å stoppe på geledd, med front mot de øvrige elevene og lærerne bak seg. Hundrevis av ansikter stirret på dem, de så ut som bleke lykter i det flakkende lyset. Her og der blant elevene sto spøkelsene og skinte som matt sølv. Mest for å slippe alle de stirrende øynene så Harry opp, og blikket møtte en svart fløyelshimling overstrødd av stjerner. Han hørte Hermine hviske: «Det er forhekset til å se ut som himmelen utenfor. Jeg leste om det i *Galtvorts historie.*»

Det var ikke lett å tro at det faktisk var et tak, at ikke hele Storsalen lå åpen mot stjernene.

Harry så fort ned igjen da professor McSnurp taust satte en firbeint krakk foran førsteklassingene. Oppå stolen plasserte hun en spiss trollmannshatt. Den var lappet og loslitt og svært, svært skitten. Tante Petunia ville aldri sluppet den inn i sitt hus.

Kanskje de måtte prøve å trylle fram en kanin av den, fablet Harry vilt, det virket liksom som tingen her. Han la merke til at alle i salen stirret på hatten, og dermed stirret han på den, han og. I et par sekunder var det totalt tyst. Så – hoppet hatten. En rift oppe ved toppen åpnet seg som en munn, og hatten begynte å synge:

Akk, pen er jeg kanskje ikke.
Men ikke døm etter skinn og kropp.
Hvis du finner en gløggere hatt enn meg,
skal jeg spise meg selv helt opp.
Ta din bowler og fikse flosshatt,
sett den aldri så kjekt på snei:
Jeg *er Galtvorts gamle valghatt,*
Og de *tar hatten av for meg.*
Du har ingenting skjult i ditt hode
som valghatten ikke kan se,
Ta meg på, og vips! skal jeg si deg
hvor du passer, ferdig med det.
Kan hende du passer i Griffing,
hvor de tapre av hjertet bor.
Både vågemot og edelmot
er for griffinger passende ord.
Eller høver du best i Håsblås?
Er du én som er tro mot din sak?
En håsblåser er tålmodig
og ikke redd for å ta et tak.
Eller kanskje du passer i Ravnklo,

hvis du trivs best i vettugt lag.
Der vil alle med kløkt og lærdom
alltid finne fler av sitt slag.
Eller blir det mon tro i Smygard
du finner ditt sanne hjem?
De slue vrir alt til sitt beste,
og alt blir til beste for dem.
Så prøv hatten på! Vær aldeles trygg,
og bli ikke klam og matt!
Jeg tar hånd om deg (skjønt jeg ingen har).
For jeg er en tenkekatt!

Hele salen klappet da hatten var ferdig med sangen. Den bukket mot hvert av de fire bordene og ble urørlig igjen.

«Er det bare at vi må prøve på oss hatten!» hvisket Ronny. «Å, jeg skal kverke Fred, sånn som han gnålte om at vi måtte ta ryggtak med et troll.»

Harry smilte blekt. Jo, å prøve hatten var adskillig bedre enn å måtte trylle, men han skulle nå likevel ønske at de kunne prøvd den uten at alle så på. Det virket som hatten krevde ganske mye, syntes Harry, han følte seg slett ikke modig eller kløktig eller noe av det andre for øyeblikket. Hvis bare hatten hadde nevnt noe om et hus for folk som følte seg litt kvalme, ville det opplagt vært huset for ham.

Nå kom professor McSnurp fram igjen og holdt opp en lang pergamentrull.

«Når jeg roper dere opp, så sitt ned på krakken og ta på hatten, så vil den velge ut hvor dere skal,» sa hun. «Abom, Hanna!»

En pike med lyserødt ansikt og blonde musefletter snublet fram fra rekka, tok på seg hatten (som falt helt ned over øynene på henne) og satte seg. Det gikk et øyeblikk –

«HÅSBLÅS!» skrek hatten.

Bordet til høyre hoiet og klappet, mens Hanna gikk bort til Håsblås-bordet og satte seg. Harry la merke til at det trinne munkespøkelset vinket muntert til henne.

«Beining, Susanne!»

«HÅSBLÅS!» skrek hatten igjen, og Susanne pilte bort og satte seg ved sida av Hanna.

«Blom, Tom!»

«RAVNKLO!»

Denne gangen var det bord nummer to fra venstre som klappet, og flere ravnkloer reiste seg og håndhilste på Tom da han kom bort til dem.

«Brunkeberg, Amanda,» gikk også til Ravnklo, men «Bruun, Lavendel» ble den første nye griffingen, og bordet helt til venstre eksploderte i hurrarop. Tvillingbrødrene til Ronny peip, så Harry.

«Bylling, Milly» ble deretter den første smygardingen. Kanskje det var bare innbilning, etter alt Harry hadde hørt om Smygard, men han syntes det så ut som en utrivelig gjeng.

Nå begynte han virkelig å føle seg kvalm. Han husket hvordan det hadde vært å skulle plukkes ut til lagene i gymmen på den gamle skolen. Det var alltid han som ble valgt sist, ikke fordi han ikke dugde, men fordi ingen ville at Dudleif skulle tro at de likte ham.

«Finkenfjær, Julius!»

«HÅSBLÅS!»

Harry la merke til at hatten iblant skrek husnavnet straks, men noen ganger tok det en stund før den bestemte seg. «Finnimann, Jokum,» gutten med det lysebrune håret som sto ved sida av Harry i rekka, ble sittende på krakken i nesten et minutt, før hatten fant ut at han var en griffing.

«Grang, Hermine!»

Hermine nesten løp bort til krakken og stoppet hatten ivrig ned på hodet.

«GRIFFING!» skrek hatten. Det kom et stønn fra Ronny.

Da slo en forferdelig tanke ned i Harry, som forferdelige tanker som regel gjør når en er nervøs. Hva om han ikke ble valgt i det hele tatt? Hva om han bare ble sittende der med hatten ned over øynene i evigheter, helt til professor McSnurp rev den av hodet hans og sa at det opplagt hadde skjedd en feil, og at det var best han tok toget hjem?

Da Nilus Langballe, gutten som alltid mistet padden sin, ble ropt opp, snublet han på veien til krakken og datt så lang han var. Hatten drøyde

lenge med å bestemme seg hvor Nilus skulle. Da den omsider skrek «GRIFFING!» løp Nilus av gårde uten å ta av seg hatten først og måtte trave tilbake, under høye latterbrøl, og overlevere den til «McDonald, Morag».

Malfang slentret fram da navnet hans ble ropt opp. Han fikk straks ønsket sitt oppfylt, for han hadde ikke mer enn så vidt fått hatten på, før den hylte: «SMYGARD!»

Malfang gikk bort og sluttet seg til vennene sine, Krabbe og Gurgel, og virket ytterst fornøyd med seg selv.

Nå var det ikke mange igjen.

«Måning» … «Nokk» … «Parkasen» … så et tvillingpar jenter, «Patil» og «Patil» … så «Pomp, Anna Klara» … og så, endelig –

«Potter, Harry!»

Idet Harry tok et skritt fram, brøt det ut hvisking over hele salen, nesten som små, hvesende bål.

«Sa hun *Potter*?»

«*Den* Harry Potter?»

Det siste Harry så før hatten falt ned over øynene på ham, var en sal full av folk som strakte hals for å få en god kikk på ham. I neste sekund stirret han på den svarte innsida av hatten. Og ventet.

«Hmm,» sa en liten stemme i øret på ham. «Ikke lett. Slett ikke lett. Nok av mot, ser jeg. Ingen mangel på vett heller. Talent har vi her, ja visst, til de grader – og absolutt en trang til å vise hva du står for, hmm, meget interessant! … Så hvor skal jeg plassere deg?»

Harry knuget hardt om krakksetet og tenkte: «Ikke Smygard, ikke Smygard.»

«Ikke Smygard, hm?» sa den lille stemmen. «Er du helt sikker på det? Du kunne bli noe stort, skal jeg si deg, det fins her i hodet ditt, alt sammen, og Smygard ville være til god hjelp for deg på veien til storhet, ingen tvil om det – ikke det? Vel, hvis du er aldeles sikker, så – da får det vel bli GRIFFING!»

Det siste ordet hørte Harry hatten rope høyt til hele salen. Han tok av seg hatten og gikk på skjelvende bein bort til Griffing-bordet. Så lettet var han

over å bli plassert, og ikke i Smygard, at han nesten ikke merket at han fikk den kraftigste applausen hittil. Perry prefekt reiste seg og håndhilste ivrig, mens Wiltersen-tvillingene hylte: «Vi fikk Potter, vi fikk Potter!» Harry satte seg tvers overfor spøkelset i pipekragen som han hadde sett før på kvelden. Spøkelset klappet ham på armen, og Harry fikk en plutselig ekkel følelse av at han nettopp hadde stukket den i en balje med iskaldt vann.

Herfra kunne han se lærerbordet. Ved enden nærmest ham satt Gygrid, som fanget blikket hans og vendte tommelen i været. Harry smilte bredt tilbake. Og der, midt på langsida av lærerbordet, satt Albus Humlesnurr i en stor gullstol. Harry kjente ham igjen med det samme fra sjokoladefrosk-kortet på toget. Humlesnurrs sølvhår var det eneste i hele rommet som skinte like klart som spøkelsene. Der så Harry professor Krengle også, den nervøse unge mannen fra *Den lekke heksekjel*. Han tok seg merkverdig ut i en purpurrød turban.

Og nå var det bare tre førsteklassinger igjen å velge. «Tørpin, Lisa» ble en ravnklo, og så var det Ronnys tur. I mellomtida hadde han rukket å bli lysegrønn. Harry krysset fingrene under bordet, og et sekund etter skrek hatten «GRIFFING!»

Harry klappet like vilt som resten, mens Ronny sank sammen i stolen ved sida av ham.

«Godt levert, Ronny, ypperlig,» sa Perry prefekt viktig over bordet, mens «Zabini, Blaise» ble utvalgt til Smygard. Professor McSnurp rullet sammen pergamentrullen og tok med seg valg-hatten.

Harry så ned på gulltallerkenen sin. Det hadde nettopp gått opp for ham hvor sulten han var. Det virket som om det var et år siden kraniekakene.

Albus Humlesnurr hadde reist seg, og der sto han og strålte ned mot elevene med armene utstrakt, som om ingenting kunne gledet ham mer enn å se dem alle der.

«Velkommen!» sa han. «Velkommen til et nytt år på Galtvort! Før vi begynner på selve banketten, vil jeg gjerne få lov til å si et par ord. Og her kommer de: Dåsemikkel! Bælje! Snurrepiperi! Klyp!

Takk for oppmerksomheten.»

Han satte seg igjen. Alle klappet og hoiet. Harry visste ikke om han skulle le eller ikke.

«Er han – litt gal?» spurte han Perry forsiktig.

«Gal?» sa Perry svevende. «Han er et geni! Beste trollmann i verden! Men litt gal er han, ja visst. Poteter, Harry?»

Harry gapte. Fatene foran ham bugnet plutselig av mat. Aldri hadde han sett så mange ting han likte på ett bord: roastbiff, stekt kylling, svinekoteletter og lammekoteletter, pølser, bacon og oksekjøtt, kokte poteter, stekte poteter, pommes frites, Yorkshirepudding, erter, gulrøtter, saus, ketsjup, samt av en eller annen grunn, peppermyntedrops.

Dumlingene hadde aldri egentlig sultet Harry, men han hadde aldri fått lov til å spise så mye han hadde lyst til. Det Harry hadde mest lyst på, hadde alltid Dudleif tatt, om han så skulle spy av det. Harry fylte tallerkenen med litt av alt, unntatt dropsene, og begynte å spise. Alt sammen smakte aldeles nydelig.

«Det ser svært godt ut,» sa spøkelset i pipekragen trist og så på at Harry skar opp oksekjøttet.

«Kan ikke De –?»

«Jeg har ikke spist på nesten fem hundre år,» sa spøkelset. «Jeg behøver det selvsagt ikke heller, men en savner det jo. Forresten, jeg har visst ikke presentert meg? Sir Nicholas de Mimsy-Toppington, til tjeneste. Husspøkelse i Griffing-tårnet.»

«Å, jeg veit hvem De er!» sa plutselig Ronny. «Brødrene mine har fortalt om Dem – Nesten hodeløse Nikk!»

«Jeg *foretrekker* at en kaller meg sir Nicholas de Mimsy –» begynte spøkelset stivt, men den lyshårete Jokum Finnimann avbrøt:

«*Nesten* hodeløse? Åssen går det an å være *nesten* uten hue?»

Sir Nicholas så meget fortørnet ut, som om denne lille passiaren slett ikke gikk dit han ville.

«Slik,» sa han irritert. Han tok seg til det venstre øret og dro i det. Hele hodet svingte vekk fra halsen og falt ned på skulderen, som om det var hengslet. Noen hadde åpenbart prøvd å halshogge ham en gang, men ikke gjort jobben skikkelig. Åpenbart meget fornøyd med de måpende

ansiktsuttrykkene, vippet Nesten hodeløse Nikk hodet på plass igjen på halsen, kremtet og sa: «Nå, altså – nye griffinger! Jeg håper dere vil hjelpe oss å vinne husmesterskapet i år? Griffing har aldri før gått så lenge uten å vinne. Smygard har vunnet pokalen seks år på rad! Blodbaronen er snart nesten ikke til å være i borg med – det er altså han som er Smygard-spøkelset.»

Harry kikket bort på Smygard-bordet, og der satt et avskyelig spøkelse med tomme, stirrende øyne, avmagret ansikt og gevanter som var flekket av sølvaktig blod. Han satt rett ved sida av Malfang, som til Harrys fryd ikke virket altfor begeistret for bordplasseringen.

«Åssen har'n fått så masse blod på seg?» spurte Jokum interessert.

«Jeg har aldri spurt,» sa Nesten hodeløse Nikk taktfullt.

Da alle hadde stappet seg så godt de kunne, falmet restene av maten bort fra fat og tallerkener, og de var like gnistrende rene som før. Et øyeblikk etter tonet dessertene fram. Blokker av iskrem i alle smaker en kunne tenke seg, eplepaier, sirupsterter, sjokoladeboller og smultringer med syltetøy, mousse, jordbær, gelé, rispudding …

Mens Harry forsynte seg med en sirupsterte, gikk samtalen over på familiene.

«Jeg er hærta ta hårt,» sa Jokum. «Far min er gomp. Mor fortalte'n ikke at'a var en heks før etter brøllopet. Han fikk litt ta et sjokk.»

De andre lo.

«Hva med deg, Nilus?» spurte Ronny.

«Vel, jeg vokste opp hos bestemor, og hun er heks,» sa Nilus, «men familien trodde jeg var helgomp i årevis. Min grandonkel Albert prøvde å komme bakpå meg og skremme meg til litt magi – en gang dytta han meg ut fra piren i Blackpool, så jeg holdt på å drukne – men det ble aldri til noe før jeg ble åtte. Grandonkel Albert var hos oss og drakk te, og holdt meg etter anklene ut fra et vindu i andre da grandtante Agnes serverte ham en makron, og han kom til å slippe. Men så spratt jeg – bortover hele hagen og ut på veien. Alle ble jo kjempeglade, da. Bestemor gråt, så glad var hun. Og dere skulle sett ansiktene på dem da jeg kom inn her – de trodde ikke jeg

var magisk nok til å bli tatt opp, ikke sant. Grandonkel Albert ble så fornøyd at han kjøpte den padden til meg.»

På den andre sida av Harry satt Perry Wiltersen og snakket med Hermine Grang om undervisningen («Jeg håper virkelig de starter med det samme, så mye som det er å lære her, for min del er jeg spesielt interessert i transfigurasjon, nemlig, å forvandle noe til noe annet, selv om det skal være veldig vanskelig, visstnok –» og «En begynner jo i det små, da, forvandler fyrstikker til nåler og sånt –»).

Harry begynte å føle seg varm og søvnig. Han kikket bort på lærerbordet igjen og så at Gygrid tok noen drøye slurker av begeret sitt. Professor McSnurp snakket med rektor Humlesnurr. Professor Krengle i den latterlige turbanen snakket med en lærer med glattslikket svart hår, ørnenese og svartsmusket hud.

Det skjedde uten forvarsel. Læreren med ørnenesa så forbi Krengles turban og rett inn i øynene på Harry – og en skarp, sviende smerte skjøt gjennom arret på Harrys panne.

«Au!» Harry klasket hånden mot pannen.

«Hva er det?» spurte Perry.

«Å – ingenting.»

Smerten var borte like plutselig som den kom. Det det var verre å riste av seg, var følelsen Harry hadde fått av blikket fra den læreren – en følelse av at var det noe den mannen ikke likte, så var det Harry.

«Hvem er den læreren som snakker med professor Krengle?» spurte han Perry.

«Å, du kjenner Krengle alt? Ikke rart han ser så nervøs ut, den andre er professor Slur. Han har oss i eliksirer, men det er ikke det han helst vil – alle vet han er ute etter Krengles jobb. Han vet styggelig mye om svartekunstene, den Slur.»

Harry holdt øye med Slur en stund, men Slur så ikke på ham oftere.

Omsider forsvant dessertene også, og rektor Humlesnurr reiste seg igjen. Salen ble stille.

«Hrm – bare noen ord til, nå som vi alle er bespist og bedrukket. Jeg har noen semesterstart-beskjeder å komme med.

Førsteklassinger bes merke seg at skogen på området her er forbudt område for alle elever. Også et par av våre eldre elever gjør klokt i å huske det.»

Humlesnurrs funklende øyne glimtet i retning Wiltersen-tvil-lingene.

«Herr Nask, vaktmesteren, har bedt meg innskjerpe at det er forbudt for alle å bruke magi i gangene i friminuttene.

Uttagningen til rumpeldunklagene holdes i den andre uka av semesteret. Alle som er interessert i å spille på huslaget sitt kan kontakte madam Hopp.

Og til slutt må jeg opplyse om at i år er gangen til høyre i fjerde etasje forbudt område for enhver som ikke ønsker å dø en uvanlig smertefull død.»

Harry lo, men han var en av de få som gjorde det.

«Han mener ikke alvor, vel?» hvisket han til Perry.

«Tror da det,» sa Perry og rynket pannen. «Det er litt rart, for han pleier å gi oss en grunn til at noe er forbudt område – skogen er full av farlige vesener, det vet alle. Jeg syns godt han kunne sagt det til oss prefekter iallfall.»

«Og nå, før vi går til ro, la oss synge skolesangen!» ropte Humlesnurr. Harry la merke til at smilene til de andre lærerne ble nokså stive.

Humlesnurr gjorde et lite nøkk med tryllestaven, som om han prøvde å riste av en flue på tippen, og ut skjøt et langt gullbånd, som steg høyt opp over bordet, buktende som en slange, og formet seg til ord.

«Hver velger den melodien han liker best,» sa Humlesnurr, «og så setter vi i gang!»

Og hele skolen brølte:

Grisegamle vorteskole,
Galtvort, lær oss alt du kan!
Grisunger og gamle vorter,
alle trenger ung forstand.
Våre knoller trenger påfyll
av kunnskap, ikke gammelt drøv,
for nå er de som tomme tønner,

fylt av lag av luft og støv.
Så lær oss noe nytt å vite.
Minn om alt vi visste før.
Gjør du ditt beste, så gjør vi resten
og ni-lærer til hjernen blør!

Ingen ble ferdig med sangen samtidig. Til slutt var det bare Wiltersen-tvillingene igjen; de sang teksten til en meget langsom sørgemarsj. Humlesnurr dirigerte de siste taktene med tryllestaven, og da de endelig var ferdige, var han blant dem som klappet høyest.

«Ah, musikk,» sa han og tørret øynene. «En magi hinsides alt vi driver med her! Og nå, til sengs. Av sted med dere!»

Griffing-førsteklassingene fulgte etter Perry gjennom den skravlende mengden, ut av Storsalen og opp marmortrappen. Føttene til Harry kjentes som bly igjen, men bare fordi han var så trøtt og stappmett. Han var til og med for søvnig til å bli overrasket over at personene på portrettene langs gangene hvisket og pekte på dem som gikk forbi, eller at Perry to ganger førte dem gjennom dører som var skjult bakom skyvepaneler eller tykke forheng. De trasket gjespende opp trapp etter trapp, mens skrittene ble mer og mer slepende, og Harry lurte akkurat på hvor mye lenger de hadde igjen å gå, da de plutselig stanset.

I lufta foran dem svevde et knippe spaserstokker. Da Perry tok et skritt fram mot dem, begynte de å kaste seg mot ham.

«Det er Gnav,» hvisket Perry til førsteklassingene. «En poltergeist.» Han hevet stemmen: «Gnav – vis deg!»

Svaret var en høy prompelyd, omtrent som når lufta går ut av en ballong.

«Skal jeg gå og hente blodbaronen?»

Det kom et plopp, og en liten mann med ondskapsfulle, mørke øyne og bred munn kom til syne, svevende i lufta med korslagte bein. I fanget holdt han spaserstokkene.

«Oooooo!» sa han og kaklet ondt. «Lillebitte førsteklassilusker! Så gøy!»

Brått stupte han ned mot dem. Alle dukket.

«Forsvinn, Gnav, ellers skal baronen få høre om det! Det er alvor!» bjeffet Perry.

Gnav rakte tunge og forsvant, men spaserstokkene slapp han i hodet på Nilus. De hørte svisjet etter ham dø bort, og skranglingen når han slo borti rustningene på veien.

«Gnav skal dere passe dere for,» sa Perry da de gikk videre. «Blodbaronen er den eneste som har styr på ham, oss prefekter vil han ikke engang høre på. Se så, her er vi.»

Helt i enden av gangen hang et portrett av en meget omfangsrik dame i rosa silkekjole.

«Passord?» sa bildet.

«Caput Draconis,» sa Perry. Portrettet svingte fram og avslørte et rundt hull i veggen. Alle kravlet igjennom det – Nilus trengte en håndsrekning – og befant seg i oppholdsrommet i Griffing, et koselig, rundt rom fullt av nedsittete lenestoler.

Perry viste jentene gjennom en av dørene til sovesalen deres, og guttene gjennom en annen. Øverst i en vindeltrapp – de var åpenbart i et av tårnene – fant de omsider sengene: fire himmelsenger med mørkerøde fløyelsforheng. Koffertene var allerede båret opp. De var for trøtte til å prate stort, så de hoppet i pysjamasen og falt i seng.

«Deilig mat, hva?» mumlet Ronny til Harry gjennom forhenget. «Hei, Skorpus, gi deg'a! Han tygger på lakenet mitt.»

Harry skulle til å spørre Ronny om han hadde smakt på sirupstertene, men sovnet før han fikk sagt det.

Kanskje han hadde spist litt for mye, for han hadde en veldig underlig drøm. Han hadde på seg professor Krengles turban, og den snakket til ham og sa at han straks måtte be om overflytting til Smygard, for det var hans skjebne. Harry sa til turbanen at han ikke ville til Smygard. Den ble tyngre og tyngre, og han prøvde å rive den av seg, men da strammet den seg så det gjorde vondt – og der var Malfang også, som lo av ham mens han sloss med turbanen – så forvandlet Malfang seg til den læreren med ørnenesa, Slur, og latteren ble høy og kald – det kom et blaff av grønt lys, og Harry bråvåknet, skjelvende og svett.

Han rullet seg over på sida og sovnet igjen, og da han våknet neste morgen, husket han ikke drømmen i det hele tatt.

KAPITTEL ÅTTE

LÆREREN I ELIKSIRER

«Se der.»

«Hvor da?»

«Ved sida av han høye gutten med rødt hår.»

«Han med brillene?»

«Så du fjeset hans?»

«Så du arret?»

Hviskingen fulgte Harry fra det øyeblikket han kom ned fra sovesalen dagen etter. Folk som ventet utenfor klasserommene gikk opp på tå for å se ham bedre, eller snudde og kom forbi ham igjen i gangene, og alle stirret. Harry ønsket at de hadde latt være, for han prøvde å konsentrere seg om å finne veien til timene.

På Galtvort var det ett hundre og førtito trapper i alt: brede og staselige eller smale og skrøpelige, noen som førte til et nytt sted hver fredag, noen med et forsvinningstrinn halvveis oppe som det gjaldt å huske på å hoppe over. Og så var det dører som nektet å åpne seg før en spurte pent eller kilte dem på akkurat det rette stedet, og det var dører som slett ikke var dører, bare vegger som lot som. Dessuten var det veldig vanskelig å huske hvor noe var, for det virket som om allting stadig flyttet på seg. Personene på portrettmaleriene forsvant ustanselig på besøk til hverandre, og Harry var sikker på at rustningene vandret rundt av seg selv.

Og spøkelsene var sannelig ingen hjelp. Det var alltid et ekkelt sjokk når et av dem plutselig kom glidende gjennom døra en skulle til å åpne. Nesten hodeløse Nikk sto alltid til tjeneste med å vise nye griffinger i riktig retning, men hvis en var sent ute til timen og traff poltergeisten Gnav, måtte en regne med minst to låste dører og en luretrapp. Han hadde det med å tømme

papirkurver over hodet på folk, trekke golvteppet vekk under føttene på dem, kaste krittbiter eller snike seg innpå en bakfra, nappe en i nesa og hyle: «TOK SNYTA DI, SÅ!»

Og enda verre enn Gnav, om mulig, var vaktmesteren, Argus Nask. Allerede den første morgenen greide Harry og Ronny å komme på vrangsida av ham. Nask kom over dem mens de prøvde å få opp en dør, som uheldigvis viste seg å være inngangen til den forbudte korridoren i fjerde. Han trodde ikke på at de hadde gått seg bort, var overbevist om at de prøvde å bryte seg inn med forsett og truet med å stenge dem inne i fangekjelleren. Det som reddet dem, var at professor Krengle kom forbi.

Nask hadde en katt som het Fru Hansen, et magert beist av farge som støv, med bulende lykteøyne som så akkurat ut som Nasks. Hun patruljerte gangene på egen hånd. Det var bare å bryte en regel når hun så det, bare å stikke en tå over streken, så skjøt hun av gårde etter Nask, som da var på pletten, pustende og pesende, to sekunder etter. Nask kjente alle skolens hemmelige ganger bedre enn noen (unntatt kanskje Wiltersen-tvillingene) og kunne dukke opp like brått som et av spøkelsene. Alle elevene avskydde ham, og det var manges høyeste ønske å få gitt Fru Hansen et skikkelig spark.

Og så var det jo skoletimene da, når en endelig hadde greid å finne fram til dem. Harry oppdaget at magi besto av langt mer enn å vifte med tryllestaven og si et par pussige ord.

Hver onsdags midnatt studerte de stjernehimmelen i teleskopene sine og pugget planetenes bevegelser og navnene på forskjellige stjerner. Tre ganger i uka hadde de timer i urtologi ute i drivhusene bakom borgen. Læreren, en bastant liten heks som het professor Stikling, lærte dem å dyrke alle slags rare planter og sopper og fortalte hva de skulle brukes til.

Det absolutt kjedeligste faget av alle var magihistorie. Det var også det eneste faget hvor læreren var et spøkelse. Professor Kiste var alt uhyre gammel den gangen han sovnet foran peisen på lærerværelset, reiste seg neste morgen for å gå til timen og lot kroppen bli igjen. Kiste messet i vei i en jevn dur, mens de skrev ned navn og årstall og blandet sammen Emerik den onde og Urik den einstøe.

Professor Pirrevimp, formularlæreren, var en ørliten trollmann som måtte stå på en stabel bøker for å se over kateteret. Aller først i den første timen tok han navneopprop fra protokollen, og da han nådde fram til Harrys navn, kom det et opphisset hvin fra ham, og så datt han ned og ble borte.

Professor McSnurp var noe helt annet igjen. Harry hadde hatt helt rett i at hun var en lærer en ikke burde legge seg ut med. Hun var både striks og flink, og ikke før hadde de satt seg i den første timen hennes, før hun ga dem en skikkelig lekse.

«Transfigurasjon er ikke bare noe av den mest kompliserte magien dere kommer til å lære på Galtvort,» sa hun. «Det er også en av de farligste. Den som tuller i mine timer, blir utvist, og kommer ikke tilbake. Nå er dere advart.»

Så forvandlet hun kateteret til en gris og tilbake til et kateter igjen. Alle var veldig imponert og kunne knapt vente med å prøve, men det gikk snart opp for dem at å forvandle møbler til dyr, ville det gå lenge før de kunne. Etter at alle hadde notert en masse innviklete ting, fikk de utlevert hver sin fyrstikk og gikk i gang med å forvandle den til en nål. Da timen var over, var Hermine Grang den eneste som hadde prestert noen synlig forandring på fyrstikken. Professor McSnurp viste resten av klassen at den var blitt helt sølvblank og spiss og sendte Hermine et sjeldent smil.

Det faget alle hadde gledet seg mest til, var *Forsvar mot svartekunster*, men Krengles undervisning viste seg å være nærmest en vits. Klasserommet hans stinket intenst hvitløk; alle sa det var for å beskytte ham mot en vampyr han hadde truffet i Romania, som han var redd skulle følge etter ham hit og ta ham en vakker dag. Turbanen hadde han fått av en afrikansk prins, fortalte han, som takk for å ha reddet dem fra en besværlig van-død, men den historien overbeviste dem ikke helt. Én grunn var at da Jokum Finnimann ivrig spurte om *hvordan* Krengle hadde jagd vekk den vandøde, ble Krengle lyserød og begynte å snakke om været. En annen var at de hadde merket en rar lukt fra turbanen, og Wiltersen-tvillingene hevdet hardnakket at den også var full av hvitløk, for at Krengle skulle være beskyttet hvor han gikk.

Det var en stor lettelse for Harry å oppdage at han slett ikke lå milevis bak alle de andre. En hel del av klassen kom fra gompefamilier og hadde ikke hatt anelse om at de var hekser eller trollmenn, akkurat som han. Det var så mye å lære at selv folk som Ronny ikke hadde noe særlig forsprang.

Fredag var en viktig dag for Harry og Ronny. De klarte omsider å finne veien ned til Storsalen til frokost uten å gå seg bort en eneste gang.

«Hva har vi i dag?» spurte Harry, mens han strødde sukker over grøten.

«Dobbelttime i eliksirer sammen med smygardingene,» sa Ronny. «Slur er overlærer for Smygard. De sier han alltid er snillest mot dem – nå får vi se om det er sant.»

«Skulle ønske McSnurp var snill mot *oss*,» sa Harry. Professor McSnurp var overlærer for Griffing, men det hadde ikke hindret henne i å gi dem en kjempehaug med hjemmelekser dagen før.

Akkurat da kom posten. Harry var etter hvert blitt vant til det, men det hadde vært litt av et sjokk den første morgenen, å se omtrent hundre ugler plutselig komme flyende inn i Storsalen under frokosten, kretse rundt til de fikk øye på sine eiere og deretter slippe brev og pakker i fanget på dem.

Hittil hadde ikke Hedvig hatt med noe til Harry. Det hendte hun fløy inn og nappet ham i øret og fikk en bit ristet brød, før hun satte seg til å sove i ugleriet med de andre skoleuglene. Men denne morgenen flakset hun ned mellom marmeladen og sukkerskåla og slapp en konvolutt på Harrys tallerken. Harry rev den opp med det samme.

KJÆRE HARRY,

sto det, med meget ustø håndskrift,

JEG VEIT DU HAR FRI OM ETERMIDAGENE OM FREDAGEN SÅ
HAR DU LYST TIL Å KOME OG DRIKE TE MED MEG VED TRETIDA?
JEG VIL JERNE HØRE ALT OM DEN FØRSTE UKA DI.
SEN SVAR MED HEDVIG.
GYGRID

Harry lånte Ronnys fjærpenn, skriblet «*Ja takk, ser deg da*,» på baksida av brevet og sendte Hedvig av gårde igjen.

Det var flaks at Harry hadde den teen hos Gygrid å se fram til, for eliksirtimen viste seg å bli det verste han hadde opplevd hittil.

Under semesterstart-banketten hadde Harry fått inntrykk av at professor Slur mislikte ham. Innen den første eliksirtimen var over, visste han at han hadde tatt feil. Slur mislikte ikke Harry – han *hatet* ham.

Eliksirtimene foregikk nede i en av fangekjellerne. Der nede var det kaldere enn oppe i selve borgen, og det ville vært mer enn skummelt nok uten dyrelikene som fløt i saltlake i glassbeholderne langs veggene.

Slur begynte timen, som Pirrevimp, med å ta opprop, og som Pirrevimp stanset han da han kom til Harrys navn.

«Jaså, ja,» sa han lavt. «Harry Potter. Vår nye – *berømthet.*»

Draco Malfang og vennene hans, Krabbe og Gurgel, holdt hendene for munnen og fniste hånlig. Slur gjorde seg ferdig med oppropet og så ut over klassen. Øynene hans var svarte, som Gygrids, men de manglet totalt Gygrids varme. De var kalde og tomme og minnet om mørke tunneler.

«Dere er her for å lære eliksirblandingens intrikate vitenskap og presise kunst,» begynte han. Stemmen var knapt mer enn en hvisking, men de oppfattet hvert ord – i likhet med professor McSnurp, eide Slur evnen til uanstrengt å holde klassen musestille. «Her driver vi ikke stort med tøvete tryllestav-vifting, så mange av dere vil neppe helt godta at dette er magi. Jeg venter ikke at dere virkelig skal fatte skjønnheten i den bløtt boblende heksekjel med dens skimrende damper, den subtilte kraft i disse væsker som smyger seg langs menneskeårene, fortroller sinnet og slavebinder sansene … Jeg kan lære dere å brygge ære, tappe berømmelse på flasker, ja, sette kork for døden – hvis dere ikke er en like stor bande kålhoder som dem jeg pleier å få.»

Mer stillhet fulgte denne lille talen. Harry og Ronny vekslet et blikk med hevete øyenbryn. Hermine Grang satt ytterst på krakken og så ut som om hun var desperat etter å bevise at hun ikke var et kålhode.

«Potter!» sa Slur plutselig. «Hva får jeg hvis jeg drysser pulverisert asfodelus-rot oppi et avkok av malurt?»

Pulverisert hvaforno-rot oppi et avkok av hva da? Harry skottet bort på Ronny, som så like blank ut som han selv. Hermine hadde hånden i været.

«Jeg vet ikke, sir,» sa Harry.

Leppene til Slur kruset seg til et hånsmil.

«Ser man det – berømmelse er åpenbart ikke alt her i verden.»

Han overså hånden til Hermine.

«Vi prøver igjen. Potter, hvor ville du lete hvis jeg ba deg finne en bezoar til meg?»

Hermine strakte hånden så høyt til værs som den kunne komme uten at hun forlot setet, men Harry hadde ikke den fjerneste anelse om hva en bezoar var. Han prøvde å la være å se på Malfang, Krabbe og Gurgel, som ristet av latter.

«Jeg vet ikke, sir.»

«Så du tenkte du kunne droppe å åpne en bok før du kom hit, hah, Potter?»

Harry tvang seg til å fortsette å møte det kalde blikket. Han *hadde* lest i bøkene hjemme hos Dumlingene, men ventet Slur at han skulle huske alt som sto i *Tusen magiske urter og sopper?*

Slur overså fortsatt den dirrende hånden til Hermine.

«Hva er forskjellen mellom storhjelm og gullhjelm, Potter?»

Da spratt Hermine opp og rakte hånden nesten til kjellertaket.

«Jeg vet ikke,» sa Harry rolig. «Men jeg tror Hermine vet det, så hvorfor spør De ikke henne?»

Noen i klassen lo. Harry fanget blikket til Jokum, og Jokum blunket. Men Slur moret seg ikke.

«Sitt ned,» bjeffet han til Hermine. «La meg opplyse deg, Potter, om at asfodelus og malurt gir en sovedrikk så kraftig at den er kjent under navnet *Den levende døds drikk*. En bezoar er en stein fra en geitemage, og den kan redde deg fra de fleste gifter. Hva storhjelm og gullhjelm angår, er de samme plante, som også går under navnet giftrot. Nå? Hvorfor noterer dere ikke?»

Gjennom støyen mens alle fant fram fjærpenn og pergament, sa Slur: «Og Griffing trekkes ett poeng i bot for din frekkhet, Potter.»

Tingene gikk ikke bedre for Griffing etter som timen skred fram. Slur ordnet dem to og to og satte dem til å blande en enkel eliksir til å kurere byller. Siden lusket han rundt i sin lange, svarte kutte, overvåket dem mens de veide tørkete nesler og knuste slangehoggtenner og kritiserte nesten samtlige, unntatt Malfang, som det virket som han likte. Han sto akkurat og sa at alle måtte lære av hvor perfekt Malfang hadde sammenkokt hornsneglene sine, da fangekjelleren ble fylt av en gjennomtrengende hvisling og skyer av giftiggrønn røyk. Nilus hadde, uvisst hvordan, greid å smelte Jokums heksekjel til en forvridd klump, og eliksiren deres rant utover steingolvet og sved hull i skoene til folk. På et blunk hadde alle hoppet opp på krakkene, men Nilus, som hadde fått eliksir over hele seg da kjelen kollapset, stønnet av smerte, og hissige røde byller brøt ut overalt på armene og beina.

«Kronidiot!» freste Slur og fjernet hele eliksir-sølet med en håndbevegelse. «Du slapp vel oppi pinnsvinpiggene *før* du tok kjelen vekk fra ilden?»

Nilus klynket, og byllene begynte å slå ut på nesa hans.

«Ta ham med opp i lasarettfløyen,» bjeffet Slur til Jokum. Så snurret han rundt mot Harry og Ronny, som hadde plassen ved sida av Nilus.

«Du der – Potter – hvorfor sa du ikke fra at han ikke skulle ta oppi piggene? Du tenkte kanskje at du kom i bedre lys hvis han gjorde feil, hva? Det blir nok et poeng i bot for Griffing.»

Dette var så urettferdig at Harry åpnet munnen for å si det, men Ronny sparket til ham i ly av kjelen deres.

«Ikke prøv,» hvisket han. «Jeg har hørt at Slur kan bli temmelig ubehagelig.»

Da de trasket opp trappene fra fangekjelleren en time senere, var Harrys hode i opprør og humøret på bann. Bare på den første uka hadde han tapt to poeng for Griffing – *hvorfor* hatet Slur ham sånn?

«Opp med humøret,» sa Ronny. «Slur er støtt etter Fred og Frank òg, og trekker dem for poeng. Kan jeg bli med og hilse på Gygrid?»

Klokka var fem på tre da de kom ut av borgen og ruslet bortover gjennom parken. Gygrid bodde i en liten trehytte i utkanten av den forbudte skogen.

Utenfor døra sto et armbrøst og et par kalosjer.

Da Harry banket på, hørte de en voldsom krafsing innenfra og flere drønnende bjeff. Så runget Gygrids stemme: «*Dekk*, Hogg – *dekk*!»

Det store skjeggfjeset til Gygrid kom til syne i sprekken da han åpnet døra.

«Vent litt,» sa han. «*Dekk*, Hogg.»

Så slapp han dem inn, mens han sloss for å beholde taket i halsbåndet til en enorm, svart villsvinhund.

Det var bare ett rom i hytta. Fra taket hang skinker og fasaner, en kopperkjel dampet på den åpne peisen, og i et hjørne sto en massiv seng med et lappeteppe over.

«Lat som dere er hjemme,» sa Gygrid. Han slapp Hogg, som øyeblikkelig kastet seg over Ronny og begynte å slikke ham i ørene. Akkurat som Gygrid, var Hogg åpenbart heller ikke så farlig som han så ut til.

«Dette er Ronny,» sa Harry, mens Gygrid helte kokende vann oppi en stor tekanne og la rosinkaker, av det harde slaget som kalles steinkaker, på en tallerken.

«Enda en Wiltersen, hva?» sa Gygrid etter et blikk på fregnene til Ronny. «Jeg har brukt halve livet på å jage tvillingbrørne dine vekk fra skauen her.»

Steinkakene var omtrent til å knekke tennene på, men Harry og Ronny lot som om de nøt dem, mens de fortalte Gygrid alt om de første skoledagene. Hogg hvilte hodet på Harrys kne og siklet over hele kutten hans.

Harry og Ronny frydet seg over å høre Gygrid kalle Nask 'den gamle sulliken'.

«Og hva den katta hans anbelanger, Fru Hansen, så sku' jeg gjerne presangtert'a for Hogg en gang. Veit dere at hver gang jeg går bort til skolen, så følger'a etter meg overalt? Ikke til å bli kvitt – det er Nask som får'a til det.»

Harry fortalte Gygrid om timene med Slur. Gygrid sa det samme som Ronny, at Harry ikke måtte bry seg om det; Slur likte nesten aldri en elev.

«Men meg var det som han virkelig *hatet.*»

«Vrøvvel og vås!» sa Gygrid. «Åffer sku'n gjøra det?»

Men Harry kunne ikke helt fri seg fra en følelse av at Gygrid ikke møtte blikket hans da han sa det.

«Åssen går det med bror din, Kalle?» spurte Gygrid Ronny. «Han likte jeg godt – bra handlag med dyra.»

Harry lurte på om Gygrid skiftet samtaleemne med vilje. Mens Ronny fortalte en masse om Kalles arbeid med drager, plukket Harry opp en papirlapp som lå på bordet under tevarmeren. Det var et utklipp fra *Aftenprofeten*:

SISTE OM FLIRGOTT-INNBRUDDET
Etterforskning pågår fortsatt i forbindelse med innbruddet i Flirgott 31. juli, hvor svarte trollmenn eller hekser er antatt å stå bak.

Ifølge Flirgott-gnomer ble ingenting stjålet. Hvelvet hvor innbruddet skjedde var faktisk blitt tømt tidligere samme dag.

«*Men vi vil ikke si hva som var der, så ikke stikk nesa i det hvis du har den kjær,» var den kommentaren Aftenprofeten fikk fra en talsgnom for Flirgott i ettermiddag.*

Harry husket at Ronny hadde fortalt ham på toget at noen hadde prøvd å rane Flirgott, men da hadde ikke Ronny nevnt datoen.

«Gygrid!» sa Harry, «det innbruddet i Flirgott skjedde på min bursdag! Kanskje mens vi var der!»

Denne gangen var det ingen tvil: Gygrid møtte definitivt ikke blikket hans. Han bare gryntet og fristet med en steinkake til. Harry leste meldingen en gang til. *Hvelvet hvor innbruddet skjedde var faktisk blitt tømt tidligere samme dag*. Gygrid hadde tømt hvelv sju hundre og tretten, om en kunne kalle det å tømme det, når han bare tok med seg den ene lurvete lille pakka. Var det den tyvene hadde vært ute etter?

Ved middagstid gikk Harry og Ronny tilbake til borgen, med lommene bulende av steinkaker de var for høflige til å takke nei til. Harry tenkte at ingen av skoletimene han hadde hatt hittil, hadde gitt ham halvparten så mye å tenke på som tebesøket hos Gygrid. Hadde Gygrid hentet den pakka

akkurat i tide? Hvor var den nå? Og visste Gygrid noe om Slur, som han nødig ville fortelle Harry?

KAPITTEL NI

DUELL VED MIDNATT

Harry hadde aldri trodd han skulle møte en gutt han avskydde mer enn Dudleif, men det var før han traff Draco Malfang. Heldigvis var det bare eliksirer griffingene hadde sammen med smygardingene, så de behøvde ikke bli plagd så mye med Malfang. Iallfall ikke før de la merke til et oppslag på tavla i oppholdsrommet på Griffing som fikk alle til å stønne. Flytimene begynte på torsdag – og Griffing og Smygard skulle ta dem sammen.

«Typisk,» sa Harry mørkt. «Akkurat det jeg ønsket meg. Å vise meg som en idiot på sopelime rett for øya på Malfang.»

Og han som hadde sett fram til å fly, mer enn noe annet.

«Du veit vel ikke at du kommer til å se ut som en idiot,» sa Ronny fornuftig. «Jeg veit godt at gjengen til Malfang støtt snakker om hvor god han er i rumpeldunk, men det vedder jeg på er mest skryt.»

Det var riktig at Malfang snakket ofte og gjerne om å fly. Han klagde høylytt over at førsteklassinger aldri fikk være med på huslaget i rumpeldunk og fortalte lange skrytehistorier, som alltid endte med at han med nød og neppe unnslapp gomper i helikoptere. Men han var ikke den eneste; Jokum Finnimann hadde visst tilbragt det meste av barndommen med å suse landet rundt på sopelimen sin, etter hva han selv sa. Til og med Ronny fortalte enhver som ville høre på om den gangen han nesten hadde krasjet med en hangglider på Kalles gamle lime. Alle som kom fra trollmannsfamilier snakket konstant om rumpeldunk. Ronny hadde allerede hatt en kjempekrangel med Tommy Ding, som var på samme sovesal, om fotball. Ronny kunne ikke skjønne hva som var så spennende ved en sport med bare én ball, og hvor ingen fikk lov til å fly. Harry hadde sett Ronny

fingre på Tommys plakat for fotballaget West Ham og prøvd å få spillerne til å røre på seg.

Nilus hadde aldri sittet på en sopelime i sitt liv, for bestemoren hadde aldri sluppet ham i nærheten av en. I sitt stille sinn tenkte Harry at det gjorde hun rett i, for Nilus presterte å havne i utrolig mange uhell selv når han hadde begge beina på jorda.

Hermine Grang var nesten like nervøs for å fly som Nilus. Dette var nemlig noe en ikke kunne lese seg til i en bok – ikke at hun ikke hadde prøvd. Ved frokosten en torsdag kjedet hun vettet av dem alle med flytips hun hadde plukket opp fra en bok hun hadde lånt på biblioteket, *Rumpeldunk gjennom tidene*. Nilus lyttet oppslukt til hvert ord, desperat etter alt som kunne hjelpe ham å holde seg på limen når den tid kom, men alle andre ble nokså lettet da Hermines foredrag ble avbrutt av posten.

Harry hadde ikke fått et eneste brev siden det fra Gygrid, noe Malfang selvsagt ikke var sein til å merke seg. Malfangs egen hubro kom stadig med godteripakker hjemmefra, som han skadefro åpnet ved Smygard-bordet.

En tårnugle kom med en liten pakke til Nilus fra bestemoren hans. Han åpnet den oppspilt og viste dem en glasskule, på størrelse med en stor klinkekule, som så ut som den var full av hvit røyk.

«Det er en forglemei!» forklarte han. «Bestemor vet at jeg har det med å glemme ting – og denne her sier fra hvis det er noe du har glemt. Se her, du holder den tett inntil, og hvis den blir rød – oi,» han ble lang i maska, for forglemeien hadde plutselig blusset ildrødt, « … så er det noe du har glemt …»

Nilus prøvde å komme på hva det kunne være han hadde glemt, da Draco Malfang, på vei forbi Griffing-bordet, snappet forglemeien ut av hånden på ham.

Harry og Ronny spratt opp og håpet vel halvveis på en unnskyldning for å slåss med Malfang, men professor McSnurp, som hadde skarpere nese for problemer enn noen annen lærer, var på pletten på et blunk.

«Hva foregår her?»

«Malfang har tatt forglemeien min, professor.»

Malfang slapp skulende forglemeien fra seg på bordet.

«Jeg skulle bare kikke på den,» sa han og stakk, med Krabbe og Gurgel på slep.

Klokka halv fire den ettermiddagen skyndte Harry, Ronny og de andre griffingene seg ned trappen til parken for å få sin første flytime. Det var en klar, blåsende dag, og gresset bølget under føttene der de travet bortover skrånende gressbakker mot en flat slette på den sida av parken som lå lengst unna den forbudte skogen. Trærne der svaiet mørkt i det fjerne.

Smygardingene var der alt, og det samme var tjue sopelimer som lå i pene rekker på bakken. Harry hadde hørt Fred og Frank klage på disse skolelimene; de sa at noen av dem begynte å vibrere når en fløy for høyt, og noen overstyrte alltid litt mot venstre.

Så kom læreren deres, madam Hopp. Hun hadde kort, grått hår og gule øyne, som en hauk.

«Vel, hva er det dere venter på?» bjeffet hun. «Alle stiller seg opp ved sida av en sopelime. Få opp farten!»

Harry skottet ned på sin lime. Den var gammel, og noen av kvistene stakk ut i alskens rare vinkler.

«Legg høyre hånd i rett vinkel på limen,» ropte madam Hopp foran dem, «og si: Opp!»

«OPP!» ropte alle.

Harrys sopelime bykset opp i hånden hans med det samme, men det var en av de få. Hermine Grangs rullet bare en omdreining på bakken, og Nilus' rørte seg ikke overhodet. Kanskje sopelimer, akkurat som hester, visste når en var redd, tenkte Harry; det var en skjelving i stemmen til Nilus som fortalte klart og tydelig at han helst ville beholde beina på bakken.

Så viste madam Hopp dem hvordan en satte seg på limen uten å skli av enden og gikk fram og tilbake langs rekkene og rettet på håndgrepet til hver enkelt. Harry og Ronny ble meget fornøyd da hun fortalte Malfang at han hadde hatt feil grep i årevis.

«Og nå, når jeg blåser i fløyta, sparker dere hardt av fra bakken,» sa madam Hopp. «Hold limen støtt, hev dere en meter eller så, men land igjen

med det samme. Det gjør dere ved å bøye dere lett forover. Altså så snart dere hører fløyta – en, to –»

Men Nilus – nervøs, fortumlet og redd for å bli stående igjen på bakken – skjøt brått til værs før madam Hopp så mye som hadde fått fløyta til leppene.

«Kom ned igjen, gutt!» ropte hun, men Nilus skjøt bare videre opp, som en kork fra en sjampanjeflaske – fire meter – seks meter. Harry kunne se det redde, hvite ansiktet stirre ned på bakken som forsvant under ham, så ham hikste, så ham gli sidelengs av limen og –

DRØNN – et brak og et ekkelt smell, og Nilus lå i en haug på gresset med ansiktet ned. Limen hans fortsatte å stige, høyere og høyere, og drev dovent bortover mot den forbudte skogen og ut av syne.

Madam Hopp bøyde seg over Nilus. Ansiktet hennes var like hvitt som hans.

«Brukket håndledd,» hørte Harry at hun mumlet. «Opp med seg, gutt – det går bra, opp med deg.»

Hun snudde seg mot resten av klassen.

«Ingen rører seg mens jeg går med denne gutten til lasarettfløyen! La limene ligge der de er, ellers er dere ute av Galtvort før dere får sagt rumpeldunk. Kom igjen, vennen min.»

Og en tårevåt Nilus holdt seg om håndleddet og humpet av gårde ved sida av madam Hopp, som støttet ham med en arm om livet.

Ikke før var de utenfor hørevidde, før Malfang begynte å le.

«Den dumme kladden – så dere fjeset hans?»

De andre smygardingene lo med.

«Hold kjeft, Malfang,» snerret Parvati Patil.

«Ooo, vil vi forsvare Langballevensen?» sa Petrea Parkasen, en Smygard-jente med et hardt fjes. «Trodde ikke du likte feite skrikerunger, Parvati.»

«Se!» sa Malfang. Han sprang fram og plukket opp noe fra gresset. «Det er den dumme greia som Langballe fikk av bestemoren sin.»

Forglemeien glitret i sola da han holdt den opp.

«Gi meg den, Malfang,» sa Harry rolig. Alle holdt plutselig munn og fulgte med.

Malfang smilte stygt.

«Jeg tror heller jeg legger den et sted hvor Langballe kan finne den – hva med … i toppen av et tre?»

«*Gi* meg den!» ropte Harry, men Malfang hadde allerede hoppet på limen sin og lettet. Og han hadde ikke løyet, han *kunne* virkelig fly, og det godt – nå svevde han i lufta i høyde med toppkvistene på et eiketre og ropte ned: «Kom og hent den da vel, Potter!»

Harry grep limen sin.

«*Nei*!» ropte Hermine Grang. «Madam Hopp sa at vi ikke skulle røre oss – du lager bare problemer for alle!»

Harry hørte ikke på henne. Blodet hamret i ørene. Han satte seg på limen og sparket hardt fra mot bakken, og opp bar det, og videre opp, lufta rusket ham i håret og kutten smalt i vinden bak. Med en iling av fryd gikk det opp for ham at han hadde funnet noe han kunne greie uten å behøve å lære om det først – dette var lett, dette var *fantastisk*. Han steilet limen litt for å vinne enda mer høyde og hørte skrik og gisp fra jentene nede på bakken og et beundrende *hoi* fra Ronny.

Så bråvendte han i lufta og satt ansikt til ansikt med Malfang. Malfang måpte.

«Gi meg den,» ropte Harry, «ellers vipper jeg deg av limen!»

«Å ja?» sa Malfang og prøvde å få det til å låte hånlig, men han så engstelig ut.

På en eller annen måte visste Harry akkurat hva han skulle gjøre. Han bøyde seg fram og grep limen i et fast tohåndsgrep, og den skjøt mot Malfang som et kastespyd. Det var så vidt Malfang kom seg av veien i tide. Harry gjorde en rask u-sving og holdt limen støtt. Der nede begynte noen å klappe.

«Her oppe har du ingen Krabbe og Gurgel til å redde skinnet ditt, Malfang,» ropte Harry.

Det samme så ut til å ha slått Malfang.

«Så ta den om du kan!» skrek han, og dermed kastet han glasskula høyt opp i lufta, mens han selv stupte som en pil mot bakken.

Som i sakte film så Harry kula stige og deretter begynne på fallet. Han lente seg fram og trykket limeskaftet nedover – i neste sekund økte farten til et stup, han kappfløy med kula, vinden hvislet i ørene og blandet seg med hylene fra dem som sto nede og så på – han strakte ut hånden – og en halvmeter over bakken fikk han snappet den, akkurat tidsnok til å rette opp limen, og så falt han mykt overende på gresset med forglemeien trygt i neven.

«HARRY POTTER!»

Hjertet hans sank fortere enn stupet nettopp. Professor McSnurp kom løpende mot dem. Han kom seg skjelvende på beina.

«*Aldri* – i hele min tid på Galtvort –»

Professor McSnurp var nesten målløs av sjokk, og brillene sendte lynglimt. «Hvordan våger du – kunne knekt nakken –»

«Det var ikke hans feil, professor –»

«Hold munn, Patil –»

«Men Malfang –»

«Det er *nok*, Wiltersen. Potter, bli med meg.»

Nesten som i svime så Harry de triumferende fjesene til Malfang, Krabbe og Gurgel da han fulgte etter professor McSnurp i rask marsj mot borgen. Han kom til å bli utvist, han visste det. Han ville si noe, prøve å forsvare seg, men stemmen virket ikke helt. Professor McSnurp feide avgårde uten så mye som et blikk på ham, så han måtte jogge for å holde følge. Nå hadde han virkelig lagt egget. Ikke to uker engang hadde han holdt. Om ti minutter sto han og pakket sakene sine. Hva ville Dumlingene si når han ringte på døra deres igjen?

Opp inngangstrappen, opp marmortrappen innenfor, og fremdeles sa ikke professor McSnurp et ord. Hun rev opp dører og marsjerte bortover ganger med Harry i mismodig småtråv bak. Kanskje hun tok ham med til Humlesnurr. Han tenkte på Gygrid, som var blitt utvist, men hadde fått lov til å bli boende som skogvokter. Kanskje han kunne bli Gygrids medhjelper. Magen vrengte seg når han tenkte på det: å måtte se på at Ronny og de

andre ble trollmenn, mens han selv trasket rundt på området og bar sekken til Gygrid.

Professor McSnurp stoppet utenfor et klasserom. Hun åpnet døra og stakk hodet inn.

«Unnskyld, professor Pirrevimp, kan jeg låne Qvist et øyeblikk?»

Kvist? tenkte Harry fortumlet. Var det en stokk eller noe hun hadde tenkt å gi ham bank med?

Men Qvist viste seg å være et menneske, en kraftig femteklassing som kom ut fra Pirrevimps time med et forvirret uttrykk i fjeset.

«Bli med meg, begge to,» sa professor McSnurp, og dermed marsjerte de videre bortover gangen. Qvist kikket nysgjerrig på Harry.

«Inn her.»

Professor McSnurp viste dem inn i et klasserom. Det var tomt, bortsett fra Gnav, som var opptatt med å skrive stygge ord på tavla.

«Forsvinn, Gnav!» bjeffet hun. Gnav slengte krittet fra seg i en papirkurv – det smalt høyt – og seilte bannende ut. Professor McSnurp slamret døra igjen etter ham og snudde seg mot de to guttene.

«Potter, dette er Oliver Qvist. Qvist – jeg har funnet en speider til deg.»

Qvists ansiktsuttrykk skiftet fra forvirring til fryd.

«Er det sant, professor?»

«Det skal være visst,» sa professor McSnurp bestemt. «Gutten er et naturtalent. Jeg har aldri sett maken. Var det første gang du har flydd sopelime, Potter?»

Harry nikket taust. Han hadde ikke peiling på hva som foregikk, men det virket ikke som han skulle utvises. Han begynte å få litt følelse i beina igjen.

«Han snappet den tingesten i lufta etter et femten meters dykk,» sa professor McSnurp til Qvist. «Fikk ikke så mye som en skramme. Selv Kalle Wiltersen kunne ikke greid det.»

Qvist så ut som om alle hans drømmer var gått i oppfyllelse på én gang.

«Har du sett en rumpeldunkkamp noen gang, Potter?» spurte han opphisset.

«Qvist er kaptein på Griffing-laget,» forklarte professor McSnurp.

«Kroppstypen er jo akkurat riktig for en speider,» sa Qvist, som nå kretset rundt Harry og gransket ham. «Lett – rask – men vi må skaffe ham en skikkelig lime, professor – en Nimbus 2000 eller en Furore 7, tror jeg.»

«Jeg skal snakke med rektor Humlesnurr og se om vi ikke kan lempe litt på førsteklasse-regelen. Gud skal vite at vi trenger et bedre lag enn i fjor. Smygard knuste oss *totalt* i den siste kampen. Jeg kunne ikke se Severus Slur i øynene på ukevis …»

Professor McSnurp så strengt på Harry over brillene.

«Nå vil jeg høre at du går i hardtrening, Potter, ellers kan det være jeg skifter mening når det gjelder straff.»

Så smilte hun plutselig.

«Din far ville vært stolt,» sa hun. «Han var en ypperlig rumpeldunk-spiller selv.»

«Det er'ke *sant*!»

De satt ved middagsbordet. Harry var akkurat ferdig med å fortelle Ronny hva som hadde skjedd da han forsvant inn i borgen sammen med professor McSnurp. Ronny hadde en bit kjøttpai halvveis til munnen, men den hadde han glemt.

«*Speider?*» sa han. «Men førsteklassinger får jo *aldri* – du må da bli den yngste husspilleren på –»

«Hundre år,» sa Harry og stappet munnen full av pai. Etter ettermiddagens oppskakelser følte han seg sulten som en skrubb. «Det sa Qvist.»

Ronny var så forbløffet, så imponert, at han bare satt og måpte.

«Jeg begynner med trening fra neste uke,» sa Harry. «Bare ikke si det til noen. Qvist vil helst holde det hemmelig.»

Fred og Frank Wiltersen kom inn i salen, fikk øye på Harry og skyndte seg bort til ham.

«Godt levert,» sa Frank med lav stemme. «Qvist fortalte oss det. Vi er på laget, vi òg – knakkere.»

«Stol på meg, i år skal vi vinne rumpeldunk-pokalen, garantert,» sa Fred. «Vi har ikke vinni siden Kalle slutta, men laget i år blir helt femenalt. Du

må virkelig være god, Harry – Qvist tok dansetrinn da'n fortalte oss om det.»

«Men nå må vi stikke – Laffen Styx trur han har f inni en ny hemmelig gang ut fra skolen.»

«Jeg vedder på at det er den bakom statuen av Gregorius den glatte som vi fant første uka alt. Vi sees.»

Knapt var Fred og Frank borte, før et langt mer uvelkomment fjes dukket opp: Malfang, flankert av Krabbe og Gurgel.

«Ditt siste måltid, Potter? Når går toget tilbake til gompene?»

«Du er adskillig modigere nå som du er nede på bakken igjen og har med deg de små vennene dine,» sa Harry kaldt. *Små* var selvsagt ikke akkurat ordet for Krabbe og Gurgel, men etter som lærerbordet var fullt besatt, var det lite de tre kunne gjøre, annet enn å skule og knake med knokene.

«Deg kunne jeg tatt når som helst, helt alene,» sa Malfang. «I natt, hvis du vil. Trollmannsduell. Bare tryllestaver – ingen fysisk kontakt. Er det noe i veien? Nå nei, du har vel aldri hørt om trollmannsdueller, du.»

«Klart'n har,» sa Ronny og snudde seg. «Jeg er sekundanten hans, hvem er din?»

Malfang så på Krabbe og Gurgel og målte dem.

«Krabbe,» sa han. «Er midnatt OK? Vi møter dere i troférommet, det er aldri låst.»

Da Malfang hadde gått, så Ronny og Harry på hverandre.

«Hva *er* en trollmannsduell?» sa Harry. «Og hva mener du med at du er sekundanten min?»

«Vel, sekundanten er han som overtar hvis du dør,» sa Ronny henkastet og gikk omsider løs på den kalde paien. Da han så uttrykket i fjeset til Harry, la han fort til: «Men det er bare i ordntlige dueller at folk dør, altså mellom ordntlige trollmenn. Det meste du og Malfang kan få til, er å sprute gnister på hverandre. Ingen av dere kan nok magi til å gjøre skikkelig skade. Forresten vedder jeg på at han trudde du skulle si nei.»

«Hva hvis jeg vifter med tryllestaven og ingenting skjer, da?»

«Kast den fra deg og gi'n en på tygga,» foreslo Ronny.

«Unnskyld.»

Begge så opp. Det var Hermine Grang.

«Kan'ke en stakkar få spise i fred engang her?» sa Ronny.

Hermine overså ham og henvendte seg til Harry.

«Jeg kunne ikke unngå å høre hva du og Malfang sa –»

«Nei, det skal jeg vedde på,» sa Ronny.

«– og dere *må* simpelthen ikke gå rundt her på skolen om natten. Tenk på hvor mange poeng de trekker Griffing hvis dere blir tatt, og det blir dere garantert. Det er virkelig fryktelig egoistisk av dere.»

«Og det er virkelig ikke din sak,» sa Harry.

«Adjø,» sa Ronny.

Men det var nå ikke akkurat den perfekte slutt på dagen, tenkte Harry, der han mye senere lå våken og hørte Jokum og Tommy sovne (Nilus var ikke tilbake fra lasarettet ennå). Ronny hadde hele kvelden på å gi ham gode råd, av typen «Hvis'n prøver å forbanne deg, gjelder det å vri seg unna, for jeg husker ikke åssen du blokkerer for sånt.» Det var store sjanser for at de ble fakket av Nask eller Fru Hansen, og Harry hadde på følelsen at det var å presse flaksen litt vel langt å bryte enda en skoleregel på én dag. Men så var det det flirende fjeset til Malfang, som på ny og på ny tonet fram fra mørket – dette var hans store sjanse til å slå Malfang, ansikt til ansikt. Han kunne ikke la være å ta den.

«Halv tolv,» mumlet Ronny omsider. «Det er best vi går.»

De trakk på seg slåbrokene, plukket med seg tryllestavene og listet seg gjennom tårnværelset, ned vindeltrappen og ut i griffingenes oppholdsrom. Noen glør ulmet ennå på peisen og forvandlet lenestolene til sammenkrøpne, svarte skygger. De var nesten framme ved portretthullet da de hørte en stemme fra stolen nærmest dem. «Jeg nekter å tro at du virkelig har tenkt å gjøre dette, Harry.»

En lampe ble tent. Det var Hermine Grang, iført rosa morgenkjole og rynket panne.

«*Du*!» sa Ronny innett. «Gå og legg deg!»

«Det var like før jeg sa fra til broren din,» glefset Hermine. «Perry – han er prefekt, han hadde nok satt en stopper for det.»

Harry kunne nesten ikke tro at noen kunne blande seg sånn i andres saker.

«Kom an,» sa han til Ronny. Han skjøv opp portrettet av den trinne damen og kløv ut gjennom hullet.

Men Hermine aktet ikke å gi seg så lett. Hun fulgte etter Ronny ut gjennom portretthullet, mens hun hveste til dem som en sinna gås.

«Gir dere helt katten i Griffing, tenker dere bare på dere selv, *jeg* vil ikke at Smygard skal vinne huspokalen, og dere kommer til å tape alle de poengene jeg fikk av professor McSnurp for at jeg kunne de forvekslingsformlene.»

«Gå din vei.»

«Vel, men jeg advarer dere, bare husk på hva jeg sa når dere sitter på toget hjemover i morgen, dere er så –»

Men hva de var, fikk de aldri høre. Hermine hadde snudd seg mot portrettet av den trinne damen, men det hun fikk se, var en tom ramme. Den trinne damen hadde gått på nattevisitt, og Hermine var utestengt fra Griffing-tårnet.

«Hva skal jeg gjøre nå?» sa hun skingrende.

«Det er ditt problem,» sa Ronny. «Vi må gå, vi kommer for seint.»

De hadde ikke engang nådd til enden av gangen da Hermine tok dem igjen.

«Jeg blir med dere,» sa hun.

«Neiggu om du gjør.»

«Tror dere jeg har tenkt å stå her ute og vente på at Nask skal ta meg? Hvis han finner oss alle tre, sier jeg det bare som det er, at jeg prøvde å stoppe dere, og dere må bakke meg opp.»

«Du er jaggu ikke lite frekk –» begynte Ronny høyt.

«Hold kjeft, begge to!» sa Harry skarpt. «Jeg hørte noe.»

Det var en slags snufselyd.

«Fru Hansen?» hvisket Ronny og myste gjennom mørket.

Det var ikke Fru Hansen. Det var Nilus. Han lå sammenkrøllet på golvet og sov, men da de listet seg nærmere, bråvåknet han.

«Gudskjelov at dere fant meg! Jeg har vært her ute i timevis. Jeg husket ikke det nye passordet for å komme inn og legge meg.»

«Ikke så høyt, Nilus. Passordet er 'Grisetryne', men det hjelper ikke nå; den trinne damen har stikki av ei stund.»

«Åssen går det med armen din?» spurte Harry.

«Fint,» sa Nilus og viste den fram. «Madam Pomfrit kurerte den, det tok bare et minutt.»

«Flott – men du, Nilus, vi må gå et sted, vi ser deg senere –»

«Ikke gå fra meg!» sa Nilus og kom seg på beina. «Jeg vil ikke være igjen alene. Blodbaronen har vært forbi her to ganger alt.»

Ronny kikket på armbåndsuret, og så satte han et rasende blikk i både Hermine og Nilus.

«Hvis noen av dere to gjør sånn at vi blir tatt, så skal jeg aldri gi meg før jeg har lært den buseforbannelsen Krengle fortalte oss om og brukt den på dere.»

Hermine åpnet munnen, kanskje for å belære Ronny om akkurat hvordan buseforbannelsen skulle brukes, men Harry hveste at hun skulle være stille og vinket dem videre.

De snek seg bortover ganger hvor strimer av månelys falt inn gjennom høye vinduer. Ved hvert hjørne ventet Harry å støte på Nask eller Fru Hansen, men de hadde hellet med seg. De løp opp en trapp til tredje og listet seg mot troférommet.

Malfang og Krabbe var ikke kommet ennå. Troféskapene i krystall glitret der måneskinnet traff dem. Pokaler, plaketter, fat og statuetter blunket i sølv og gull i mørket. De smøg seg langs veggene mens de holdt utkikk med dørene i begge ender av rommet. Harry tok fram tryllestaven sin, i tilfelle Malfang kom farende inn og satte i gang straks. Minuttene ålte seg forbi.

«Han er seint ute. Kanskje'n har fått skjelven,» hvisket Ronny.

Det kom en lyd fra rommet ved sida av, og de skvatt. Harry rakk bare å heve tryllestaven før de hørte noen snakke – og det var ikke Malfang.

«Snus nå godt, nurket mitt, kanskje de gjemmer seg i en krok.»

Det var Nask, og han snakket til Fru Hansen. Skrekkslagen signaliserte Harry vilt til de andre at de skulle følge etter ham i full fart. De skyndte seg

mot døra på motsatt side. Kutteflaket til Nilus hadde så vidt sust om hjørnet da de hørte Nask komme inn på troférommet.

«De er her inne en plass,» hørte de ham mumle, «de har sikkert gjemt seg.»

«Herover,» sa Harry lydløst til de andre. Livredde begynte de å smyge seg bortover et langt galleri som var fullt av rustninger. De kunne høre Nask nærme seg. Plutselig greide ikke Nilus å holde seg lenger. Det kom et redd kvink, og så la han på sprang – og snublet, støttet seg til Ronny, og begge to ramlet mot en rustning.

Braket og skranglingen var nok til å vekke hele borgen.

«LØP!» skrek Harry, og alle fire sprintet bortover galleriet. Ingen så seg tilbake for å se om Nask kom etter – de svingte seg rundt en dørkarm, gallopperte bortover én gang, og deretter en til, med Harry foran, men uten anelse om hvor de var eller hvor de skulle. De skjøt gjennom et forheng og befant seg plutselig i en hemmelig gang, pilte bortover den og kom ut i nærheten av formularrommet, som de visste lå milevis fra troférommet.

«Jeg tror vi klarte å riste ham av oss,» peste Harry. Han lente seg mot den kalde veggen og tørret pannen. Nilus sto tvikroket og hikstet og harket.

«Var det – ikke det – jeg sa?» gispet Hermine. Hun hadde fått hold og holdt seg for brystet. «Jeg – sa – jo –»

«Vi må komme oss tilbake til Griffing-tårnet,» sa Ronny, «så fort vi kan.»

«Malfang lurte dere,» sa Hermine til Harry. «Du skjønner vel det nå? Han hadde aldri tenkt å møte deg – Nask *visste* det ville være noen på troférommet. Malfang må ha tipset ham.»

Det hadde hun nok rett i, tenkte Harry, men neimen om han hadde tenkt å innrømme det.

«Kom, vi går.»

Men så lett ble det ikke. De hadde bare gått noen skritt da det klirret i et dørhåndtak, og noe kom farende ut fra et klasserom foran dem.

Det var Gnav. Han fikk øye på dem og satte i et hvin av fryd.

«Vær stille, Gnav – vær så snill – vi blir utvist.»

Gnav kaklet.

«Tasser rundt ved midnatt, hva, små førsteklassilusker? Fyda, fyda. Fy så slem, sendt rett hjem.»

«Ikke hvis ikke du røper oss, Gnav. Vær så snill?»

«Best å si fra til Nask, ja,» sa Gnav med engleaktig røst. «Det er jo til deres eget beste.»

«Kom deg av veien,» glefset Ronny og sendte et svingslag etter Gnav. Det var en stor feil.

«ELEVER PÅ VIDVANKE!» bæljet Gnav. «ELEVER PÅ VIDVANKE I FORMULARGANGEN!»

Det var bare å dukke under Gnav og løpe for livet mot enden av gangen. Der løp de rett inn i en dør – og den var låst.

«Nå har vi gjort det!» stønnet Ronny, mens de røsket i døra. «Vi er ferdige! Dette er slutten!»

De hørte fottrinn, det var Nask som kom løpende det forteste han vant i retning hylene fra Gnav.

«Æsj, gå vekk!» snerret Hermine. Hun grep Harrys tryllestav, slo den mot låsen og hvisket: «*Alohomora*!»

Det klikket i låsen, og døra gled opp. De myldret inn, lukket den i en fart og la ørene mot den og lyttet.

«Hvilken vei gikk de, Gnav?» sa Nask der utenfor. «Fort, si det!»

«Si Vær så snill'.»

«Ikke tull med meg, Gnav. *Hvor gikk de?*»

«Sier ingenting, jeg, om ikke du sier 'Vær så snill',» sa Gnav, i den irriterende, messende tonen.

«Ja vel – så *vær så snill*, da.»

«INGENTING! Ha haaa! Jeg sa jo at jeg sa ingenting hvis ikke du sa vær så snill! Ha ha! Haaa!» Og de hørte lyden av Gnav som svisjet sin vei, og Nask som bannet rasende.

«Han tror at døra er låst,» hvisket Harry. «Jeg tror vi greier oss – *hold opp*, Nilus!» For Nilus hadde nappet Harry i slåbrokermet en god stund alt. «Hva er det?»

Harry snudde seg – og så helt tydelig hva det var. Et øyeblikk var han sikker på at han hadde forvillet seg inn i et mareritt – dette var for mye, på

toppen av alt det andre som hadde skjedd.

De var ikke i et rom, som han hadde trodd. De var i en gang. Den forbudte gangen i fjerde etasje. Og nå skjønte han hvorfor den var forbudt.

De stirret rett inn i øynene på et monstrum av en hund, en hund som fylte hele gangen fra golv til tak. Den hadde tre hoder. Tre par rullende, sinnssyke øyne, tre snuter som sitret og snuste mot dem og tre savlende kjefter, hvor slimet hang i glatte strimer fra gule hoggtenner.

Den sto helt stille, og alle seks øyne stirret på dem. Harry visste at den eneste grunnen til at de ikke var døde alt, var at den plutselige tilsynekomsten hadde overrumplet den. Men det kom den visst fort over, det var ingen tvil om hva den tordenen av en knurring betydde.

Harry famlet etter dørklinka – sto det mellom Nask og døden, fikk han heller ta Nask.

De falt baklengs ut – Harry smelte døra igjen bak dem, og de løp, fløy nesten, tilbake langs gangen. Nask måtte ha skyndt seg i en annen retning for å lete etter dem, for han var ikke å se, men det kunne være det samme – alt som sto i hodet på dem, var å legge så mye avstand som mulig mellom seg og monsteret. De saktnet ikke farten før de var framme ved portrettet av den trinne damen i åttende.

«Hvor i all verden har dere vært?» spurte hun, med et blikk på de røde, svette fjesene og slåbrokene som flagret fra skuldrene.

«Gi blaffen i det – grisetryne, grisetryne,» peste Harry, og portrettet svingte ut. De kravlet seg igjennom til oppholdsrommet og kollapset skjelvende i hver sin lenestol.

Det gikk en stund før noen sa noe. Nilus så mest ut som om han aldri kom til å si noe mer.

«Hva i huleste mener de med å ha et sånt beist innelåst på skolen?» sa Ronny omsider. «Hvis noen bikkje trenger mosjon, så må det være den der.»

Hermine hadde fått igjen både pusten og det dårlige humøret.

«Kan dere ikke bruke øynene, noen av dere?» glefset hun. «Så dere ikke hva den sto på?»

«Golvet?» prøvde Harry seg. «Det var ikke beina jeg så på. Jeg var for opptatt av hodene.»

«Nei, ikke golvet. Den sto på en luke i golvet. Det er opplagt at den vokter noe.»

Hun reiste seg og glante sint på dem.

«Jeg håper dere er fornøyd med dere selv. Vi kunne blitt drept, alle sammen – eller hva verre er, utvist. Så hvis dere ikke har noe imot det, går jeg og legger meg. Nå.»

Ronny stirret etter henne med åpen munn.

«Nei, vi har ikke noe imot det,» sa han. «Du skulle trodd vi hadde dratt'a med, hva?»

Men Hermine hadde gitt Harry enda noe nytt å tenke på mens han gikk i seng. Hunden voktet noe. Hva var det Gygrid hadde sagt? Flirgott var verdens sikreste sted å gjemme noe – kanskje bortsett fra Galtvort.

Det så ut som Harry hadde funnet ut hvor det var blitt av den møkkete lille pakka fra hvelv sju hundre og tretten.

KAPITTEL TI

ALLEHELGENSNATT

Malfang kunne ikke tro sine egne øyne da han så Harry og Ronny på Galtvort dagen etter, litt slitne kanskje, men glade og fornøyde. Etter en god natts søvn virket egentlig møtet med den trehodete hunden som et riktig spennende eventyr, og de kunne godt tenke seg et nytt. I mellomtida fortalte Harry Ronny om pakka som øyensynlig måtte være flyttet fra Flirgott til Galtvort, og de tilbragte en god stund med å spekulere på hva det kunne være som krevde den slags beskyttelse.

«Enten er det veldig verdifullt, eller veldig farlig,» sa Ronny.

«Eller begge deler,» sa Harry.

Men ettersom det eneste de visste sikkert om den mystiske gjenstanden, var at den var omtrent fem centimeter lang, var det små sjanser for å greie å gjette det uten flere holdepunkter.

Hverken Nilus eller Hermine viste den ringeste interesse for hva som skjulte seg under hunden og luka i golvet. Nilus var bare opptatt av én ting: å slippe å komme i nærheten av den hunden igjen.

Hermine var overhodet ikke på talefot med Harry og Ronny lenger, men så sjefete og bedrevitende som hun var, så de dette bare som en ekstra bonus. Det eneste de ønsket seg nå, var en måte å få hevn over Malfang på. Og fantastisk nok dukket akkurat det opp med posten en ukes tid etter.

Uglene strømmet inn i Storsalen som vanlig, men det var én ting som tiltrakk seg alles oppmerksomhet: en lang, tynn pakke, båret av seks ugler. Harry, som var like interessert som alle andre i å se hva som var i denne store, smale pakka, ble helt overrumplet da uglene dalte ned og slapp den foran ham, så alt baconet falt på golvet. De rakk så vidt å flakse vekk igjen før nok en ugle kom inn og slapp et brev oppå pakka.

Harry rev først opp brevet, og det var flaks, for der sto det:

PAKK IKKE OPP VED BORDET!
I pakka finner du din nye Nimbus 2000, men jeg vil ikke at alle skal vite at du har fått en sopelime, for da vil bare alle ha en. Oliver Qvist møter deg i kveld kl. sju på rumpeldunkbanen til din første treningstime.
Professor M. McSnurp

Harry kunne nesten ikke skjule sin fryd da han rakte Ronny brevet, så han kunne lese det.

«En Nimbus 2000!» stønnet Ronny misunnelig. «En sånn en har jeg ikke *tatt på* engang!»

De gikk fort ut av salen for å pakke opp sopelimen usett før første time. Men trappen var sperret av Krabbe og Gurgel. Malfang rev pakka ut av hendene på Harry og kjente på den.

«Det er en sopelime,» sa han og slengte den i fanget på Harry igjen. Ansiktsuttrykket hans var en blanding av misunnelse og sinne. «Denne gangen får du gjennomgå, Potter. Førsteklassinger har ikke lov til sånne.»

Ronny kunne ikke la være.

«Det er ikke bare noen hvilken som helst gammal sopelime,» sa han, «det er en Nimbus 2000. Hva var det du sa du hadde hjemme, Malfang, en Komet 260?» Ronny gliste til Harry. «Kometer ser jo svindyre ut, så klart, men de er'ke i klasse med Nimbusen, nei.»

«Hva vet du om sånt, Wiltersen, som ikke har råd til halve skaftet engang,» glefset Malfang tilbake. «Du og brødrene dine må vel spare sammen, kvist for kvist.»

Før Ronny rakk å svare, dukket professor Pirrevimp opp bakom Malfang.

«Ingen krangel, håper jeg, gutter?» pep han.

«Potter har fått sendende en sopelime, professor,» sa Malfang fort.

«Akkurat, akkurat ja, det stemmer,» sa professor Pirrevimp og strålte mot Harry. «Professor McSnurp har fortalt meg alt om de spesielle omstendighetene, Potter. Hvilken modell er det?»

«En Nimbus 2000, sir,» sa Harry, og måtte slåss for ikke å le av uttrykket i fjeset til Malfang. «Og det er egentlig Malfang her jeg kan takke for at jeg

fikk den,» la han til.

Harry og Ronny fortsatte opp trappen, halvkvalt av latter over Malfangs åpenlyse raseri og forvirring.

«Det er jo faktisk sant,» klukklo Harry øverst i marmortrappen. «Hvis han ikke hadde stjålet forglemeien til Nilus, ville jeg aldri kommet med på laget …»

«Så da tar du det vel som en belønning for å bryte regler, da?» sa en sint stemme rett bak dem. Hermine kom trampende opp trappen og stirret ergerlig på pakka Harry holdt.

«Jeg trodde ikke du ville snakke med oss?» sa Harry.

«Ja, for all del, ikke stopp nå,» sa Ronny, «vi har så godt av det.»

Hermine marsjerte videre med nesa i sky.

Den dagen hadde Harry store problemer med å konsentrerre seg om undervisningen. Tankene stakk stadig av i retning sovesalen, hvor den nye sopelimen lå under senga, eller flakket ut mot rumpeldunkbanen, hvor han skulle lære å spille samme kveld. Han slukte middagen uten å merke hva han spiste, og omsider kunne han og Ronny styrte opp og pakke opp hans nye Nimbus 2000.

«Jøsses,» sukket Ronny, da sopelimen rullet ut på sengeteppet til Harry.

Selv Harry, som ikke visste noe som helst om de forskjellige limemerkene, syntes den så fabelaktig ut. Et glatt og skinnende mahognyskaft, og den lange halen besto av fine, rette kvister. Nesten øverst sto det *Nimbus 2000* i gullbokstaver.

Da klokka nærmet seg sju, gikk Harry ut av borgen i skumringen, bortover mot rumpeldunkbanen. Han hadde aldri vært på idrettsbanen før. Tilskuerplassene – det var hundrevis av dem – var på ordentlige tribuner rundt banen, så folk kom høyt nok til å se hva som foregikk. I hver ende av banen sto det tre gylne stenger med ringer øverst. De minnet Harry om de små plastdingsene som gompebarn blåser bobler med, bortsett fra at disse var femten meter høye.

Harry var altfor oppsatt på å fly igjen til å vente på Qvist, så han satte seg på sopelimen og sparket av fra bakken. For en følelse! – han suste ut og inn

mellom målstengene, og siden fram og tilbake over banen. Nimbusen fulgte hans minste vink og letteste berøring.

«Hei, Potter, kom ned!»

Oliver Qvist var kommet. Han hadde en stor treeske under armen. Harry landet ved sida av ham.

«Ikke dårlig,» sa Qvist, og det glimtet i øynene. «Jeg skjønner hva McSnurp mente … du er virkelig et naturtalent. Men i kveld skal jeg bare fortelle deg reglene, og etterpå blir du med på lagtreninga tre ganger i uka.»

Han åpnet esken. Nedi lå fire kuler i forskjellige størrelser.

«OK,» sa Qvist. «Rumpeldunk er lett nok å skjønne, selv om det ikke er så lett å spille. Det er sju spillere på hvert lag. Tre av dem kalles jagere.»

«Tre jagere,» gjentok Harry, mens Qvist tok opp en skinnende rød kule fra esken. Den var omtrent på størrelse med en fotball.

«Denne ballen kalles sluffen,» sa Qvist. «Jagerne kaster sluffen til hverandre og prøver å få mål ved å få den gjennom en av ringene. Ti poeng hver gang sluffen går gjennom en ring. Er du med?»

«Jagerne kaster sluffen og skårer når de kaster den gjennom en ring,» messet Harry. «Så det er nesten som basketball på sopelimer, da, bare med seks ringer?»

«Hva er basketball?» spurte Qvist nysgjerrig.

«Glem det,» sa Harry fort.

«Så er det én spiller på hvert lag som kalles målmannen – jeg er målmann for Griffing. Jeg flyr rundt våre egne ringer og passer på at ikke motstanderne skårer.»

«Tre jagere, én målmann,» sa Harry, som var fast besluttet på å huske alt. «Og de spiller med sluffen. OK, det husker jeg. De der da, hva er de til?» Han pekte på de tre kulene som lå igjen i esken.

«Det skal jeg vise deg nå,» sa Qvist. «Hold denne her.»

Han rakte Harry en liten klubbe, ikke så ulik en cricketkølle.

«Nå skal du få se hva klabbene er til,» sa Qvist. «Disse to her er klabber.»

Han viste Harry to helt like kuler, kullsvarte og litt mindre enn den røde sluffen. Harry la merke til at det så ut som om de prøvde å vri seg fri av

stroppene som holdt dem på plass.

«Pass deg nå,» advarte Qvist. Han bøyde seg ned og tok av stroppen rundt en av klabbene.

På et blunk fór den svarte kula til værs – og så skjøt den rett mot fjeset til Harry. Harry dæljet til den med kølla for å unngå at den knuste nesa hans, og den spratt i siksak gjennom lufta, summet rundt hodet på dem, før den fór mot Qvist, som kastet seg oppå den og greide å få den i bakken.

«Ser du?» peste Qvist, mens han tvang den rykkende klabben tilbake i esken igjen og bandt den trygt fast. «Klabbene kviner rundt og prøver å slå spillerne av limene. Det er derfor det er to knakkere på hvert lag – Wiltersen-tvillingene hos oss – oppgaven deres er å beskytte laget sitt mot klabber og prøve å slå dem mot motstanderlaget. Vel – har du fått med deg alt det, tror du?»

«Tre jagere prøver å skåre med sluffen, målmannen vokter målstengene, knakkerne holder klabbene unna laget sitt,» ramset Harry opp.

«Helt riktig,» sa Qvist.

«Æh – er det noen som er blitt drept av en klabb noen gang?» spurte Harry og håpet at det lød passe uinteressert.

«Aldri på Galtvort. Vi har hatt et par knuste kjever, men ikke noe verre. Men så er det den siste spilleren på laget. Det er speideren. Det blir deg. Og du behøver ikke tenke på sluffen eller klabbene –»

«– hvis ikke de slår inn skallen på meg.»

«Ingen fare, Wiltersen-gutta takler klabbene. Jeg mener, de er omtrent et par klabber i menneskeskikkelse selv.»

Qvist tok opp den fjerde og siste ballen av esken. Sammenliknet med sluffen og klabbene, var den ørliten, omtrent på størrelse med en stor valnøtt. Den glitret som rent gull og hadde små sølvvinger.

«Dette,» sa Qvist, «er gullsnoppen, og det er den viktigste av alle ballene. Den er veldig vanskelig å fange, fordi den er så rask og så vanskelig å se. Det er speiderens jobb å fange den. Du må altså tråkle deg ut og inn mellom jagere, knakkere, klabber og sluffer og få tak i den før speideren på det andre laget, for den speideren som fanger snoppen, vinner hundre og femti poeng ekstra for laget sitt, så det laget vinner nesten alltid. Det er derfor

speiderne så ofte blir utsatt for grove taklinger. En rumpeldunkkamp slutter ikke før snoppen blir fanget, så den kan fortsette utrolig lenge – jeg tror rekorden er tre måneder, da måtte de sette inn reserver hele tida, så spillerne kunne få seg en blund.

Vel, det var det – noen spørsmål?»

Harry ristet på hodet. Han skjønte utmerket godt hva han måtte gjøre, det var å gjøre det som ble problemet.

«Vi trener ikke med snoppen ennå,» sa Qvist og la den forsiktig tilbake i esken. «Det er for mørkt, vi kunne miste den. Men isteden kan vi prøve deg med et par av disse.»

Han trakk opp et par vanlige golfballer av lomma, og et par minutter etter var han og Harry i lufta. Qvist kastet golfballene så hardt han kunne i alle retninger, og det var opp til Harry å fange dem.

Harry bommet ikke på en eneste, og Qvist var kjempefornøyd. Men etter en halv times tid var det blitt så mørkt at de ikke kunne fortsette lenger.

«I år får den rumpeldunk-pokalen navnet vårt på seg,» sa Qvist begeistret mens de trasket hjemover til borgen. «Det skulle ikke overraske meg om du blir bedre enn Kalle Wiltersen, og han kunne spilt på landslaget, om han ikke hadde stukket av på dragejakt.»

Kanskje det var fordi han han hadde fått det så travelt, med rumpeldunktrening tre ganger i uka på toppen av alt skolearbeidet, men da det gikk opp for Harry at han hadde vært på Galtvort i to hele måneder, kunne han nesten ikke tro det. Borgen føltes mer som hjemme enn Hekkveien noen gang hadde gjort. Selv skolearbeidet ble mer og mer interessant, nå som de var ferdig med magi-abc'en.

Om morgenen allehelgensaften våknet de til den liflige duften av helstekt gresskar drivende gjennom gangene. Og noe som var enda bedre: i formulartimen erklærte professor Pirrevimp at han mente de var klare til å begynne å få ting til å løfte seg, nettopp det de hadde verket etter helt siden han sendte padden til Nilus flyende rundt i klasserommet. Professor Pirrevimp delte dem opp to og to og lot dem øve seg. Harrys partner var Jokum Finnimann (og det var en lettelse, for Nilus hadde prøvd å fange

blikket hans). Ronny, derimot, skulle arbeide sammen med Hermine Grang. Det var ikke lett å si hvem som ble sintest, Ronny eller Hermine. Hun hadde ikke sagt et ord til noen av dem siden den dagen Harry fikk sopelimen sin.

«Og glem nå ikke den elegante håndleddbevegelsen vi har øvd på!» pep professor Pirrevimp, som vanlig vaglet på toppen av bokstabelen sin. «Svisj og smekk, ikke sant, svisj og smekk. Og det er uhyre viktig å si trylleordene korrekt – glem aldri trollmannen Baruffio, som sa s istedenfor *f*, og plutselig befant seg på golvet med en bøffel på magen.»

Det var fryktelig vanskelig. Harry og Jokum svisjet og smekket, men fjæra som de liksom skulle sende til værs, ble bare liggende på pulten. Jokum ble så utålmodig at han stakk borti den med tryllestaven så den tok fyr, og Harry måtte slukke brannen med hatten sin.

Ronny hadde ikke mer hell med seg ved nabopulten.

«*Vingardium Leviosa*!» skrek han, mens de lange armene gikk som en vindmølle.

Harry hørte et glefs fra Hermine: «Du sier det feil! Det skal være Vin-*gar*-dium Levi-o-sa, og *gar* skal være langtrukkent.»

«Så gjør det du, da, hvis du er så kjempeflink,» snerret Ronny.

Hermine brettet opp kutteermene, viftet med tryllestaven og sa: «*Vingardium Leviosa*!»

Fjæra løftet seg fra pulten og svevde en meter over hodet på dem.

«Utmerket!» utbrøt professor Pirrevimp og klappet. «Se her, alle sammen, frøken Grang har fått det til!»

Før timen var over, hadde Ronny rukket å bli i temmelig dårlig humør.

«Neiggu ikke rart at ingen tåler trynet på'a,» sa han til Harry mens de trengte seg vei gjennom mylderet på gangen. «Herregud, hun er jo reine marerittet.»

Noen dultet borti Harry i forbifarten. Det var Hermine. Harry fikk et glimt av ansiktet hennes, og så til sin forbløffelse at hun gråt.

«Jeg tror hun hørte deg.»

«Og så da, kanskje?» sa Ronny, men han så ikke ut som han likte seg. «Hun må vel ha lagt merke til at hun ikke har noen venner.»

Hermine dukket ikke opp til neste time, og ingen så noe til henne hele ettermiddagen. Da Harry og Ronny var på vei ned til Storsalen til allehelgensfesten, overhørte de Parvati Patil si til sin venninne Lavendel at Hermine satt på jentedoen og tutet og ville være i fred. Ronny så ikke mindre brydd ut da han hørte det, men et øyeblikk etter var de inne i Storsalen, hvor allehelgensutsmykkingen fordrev Hermine fra tankene.

Tusen levende flaggermus flagret fra vegger til tak, og tusen til stupte over bordene som lave, svarte skyer, så lysene i gresskarholderne flakket. Og brått lå festmåltidet på gulltallerknene, akkurat som på semesterstart-banketten.

Harry forsynte seg akkurat med en bakt potet da professor Krengle kom springende inn i salen, med turbanen på skeive og redsel over hele fjeset. Alle glodde mens han løp fram til rektor Humlesnurrs stol, sank sammen mot bordet og gispet: «Troll – i fangekjelleren – tenkte De burde vite det.»

Og så datt han langflat på golvet og var besvimt.

Det ble et svare rabalder. Det måtte flere purpureksplosjoner til fra tippen av rektor Humlesnurrs tryllestav for å roe dem.

«Prefekter!» buldret han. «Ta med alle fra deres hus og gå tilbake til sovesalene straks!»

Da var Perry i sitt rette element.

«Følg meg! Hold dere samlet, førsteklassinger! Ingen behøver å være redd for trollet hvis dere gjør som jeg sier! Hold dere rett bak meg nå. Av veien her, det kommer førsteklassinger! Unnskyld, jeg er prefekt!»

«Åssen kan et troll slippe inn her?» spurte Harry på veien opp trappen.

«Aner ikke, jeg har alltid hørt at de er stokk dumme,» sa Ronny. «Kanskje Gnav slapp det inn som en allehelgens-spøk.»

De passerte flokker av folk som skyndte seg i alle retninger. Idet de albuet seg igjennom en klynge forvirrete håsblåsinger, grep Harry brått Ronny i armen.

«Jeg kom akkurat på noe – Hermine!»

«Hva med henne?»

«Hun vet ikke om trollet.»

Ronny beit seg i leppa.

«Ja, OK da,» glefset han. «Men det er best ikke Perry ser oss.»

De dukket seg og gled inn mellom håsblåsingene, som gikk den andre veien, smatt bort en øde sidegang og skyndte seg ned mot jentedoen. De hadde akkurat rundet et hjørne da de hørte forte fottrinn bak seg.

«Perry!» hveste Ronny og rykket Harry inn bakom en stor steingriff.

Men da de skottet forsiktig ut, var det ikke Perry de så, men Slur. Han krysset gangen og forsvant av syne.

«Hva gjør han her?» hvisket Harry. «Hvorfor er han ikke nede i fangekjelleren med resten av lærerne?»

«Ikke veit jeg.»

Så stille de kunne, listet de seg bortover gangen der lyden av Slurs fottrinn fjernet seg.

«Han er på vei til fjerde,» sa Harry, men Ronny holdt opp en hånd.

«Lukter du noe?»

Harry snuste, og en grufull stank slo ham i nesa, en blanding av gamle sokker og den sorten offentlige toaletter som ingen gjør rent på.

Og så hørte de det – en lav grynting, og lyden av kolossale, slepende skritt. Ronny pekte. Fra enden av gangen til venstre kom noe kjempesvært noe mot dem. De klemte seg inn i skyggene og holdt utkikk, og så kom det ut i en strime måneskinn.

Det var et avskyelig syn. Tre-fire meter høyt var det, huden var matt og granittgrå, og den svære, knudrete kroppen liknet en kampestein, med det lille, skallete hodet som en kokosnøtt øverst oppe. De korte beina var tykke som trestammer og føttene flate, med hornhud. Lukta som sto fra det var ikke til å tro. I neven holdt det en diger treklubbe, som slepte langs golvet fordi armene var så lange.

Trollet stanset ved en døråpning og kikket inn. Det viftet med de lange ørene og prøvde å få det vesle vettet til å bestemme seg, og så subbet det langsomt inn.

«Nøkkelen står i døra,» mumlet Harry. «Vi kunne låse det inne.»

«God idé,» sa Ronny nervøst.

De listet seg mot den åpne døra, tørre i munnen, og ba en bønn om at trollet ikke var på vei ut. I et byks greide Harry å få tak i nøkkelen, slå døra

igjen og låse.

«*Jess!*»

Røde i toppen over seieren la de på sprang bortover gangen, men de hadde knapt kommet til hjørnet, da de hørte noe som fikk hjertet til å stanse – et høyt, livredd skrik, og det kom fra det rommet de nettopp hadde låst.

«Å nei!» sa Ronny. Han var like blek som blodbaronen.

«Det var jentedoen!» hikstet Harry.

«*Hermine*!» sa de i kor.

Det var det siste i verden de ville, men hadde de noe valg? De snurret rundt, sprintet tilbake til døra, vred om nøkkelen – og holdt på å miste den i panikken – Harry rev døra opp, og de løp inn.

Hermine Grang klemte seg mot veggen midt imot og så ut som hun skulle til å besvime. Trollet kom mot henne; på veien slo det vaskeservantene ned fra veggen.

«Forvirr det!» sa Harry desperat til Ronny. Selv grep han en kran og kylte den i veggen så hardt han kunne.

Trollet stoppet en halvmeter fra Hermine. Det rugget seg rundt for å se hva lyden kom av, blunket dumt, og de onde, små øynene fikk syn på Harry. Det nølte, men så satte det kursen for ham istedet og løftet klubba.

«Hei, maurknoll!» hylte Ronny fra motsatt side av rommet og kastet et metallrør på det. Trollet merket visst ikke at røret traff det på skulderen, men hylet hørte det. Det stoppet på ny og snudde det stygge trynet mot Ronny, så Harry fikk tid til å smette bak ryggen på det.

«Kom an, løp, *løp*!» skrek Harry til Hermine og prøvde å hale henne mot døra, men hun kunne ikke røre seg, bare sto der med ryggen mot veggen og munnen åpen av skrekk.

Det så ut som ropingen og ekkoene fikk trollet til å gå berserk. Det brølte igjen og rugget mot Ronny, som var den nærmeste. Og *han* hadde ikke noe sted å smette.

Da gjorde Harry noe som både var veldig modig og veldig dumt: han tok løpefart, hoppet opp og greide å få armene om halsen på trollet bakfra. Trollet merket nok ikke at Harry hang der, men selv et troll merker når en stikker en lang trestokk opp i nesa på det. Harry hadde fremdeles hatt

tryllestaven i hånden da han hoppet, og den hadde truffet rett opp i det ene neseboret.

Trollet vrælte av smerte, vred seg og fektet med klubba, og Harry klamret seg fast for bare livet – hvert sekund som helst kunne trollet røske ham av seg eller slå ham til plukkfisk med klubba.

Hermine hadde glidd livredd overende på golvet. Ronny fikk fram sin egen tryllestav, men ante ikke hva han skulle gjøre med den, da han plutselig hørte seg selv rope den første trylleformelen som falt ham inn: «*Vingardium Leviosa*!»

Klubba fløy ut av hånden på trollet, steg til værs, høyere og høyere, snurret sakte rundt i lufta – og falt, med et kvalmende smell, rett i hodet på sin eier. Trollet sto litt og svaiet, og så datt det pladask på nesa, med et drønn som fikk hele rommet til å riste.

Harry kom seg på beina. Han skalv og hev etter pusten. Ronny sto der fremdeles med tryllestaven på strak arm og glodde på det han hadde gjort.

Det ble Hermine som sa noe først.

«Er det … dødt?»

«Jeg tror ikke det,» sa Harry. «Jeg tror bare det ble slått ut.»

Han bøyde seg og trakk tryllestaven ut av trollnesa. Den var full av noe som så ut som klumpete, grått lim.

«Iæææsssj – trollsnørr!»

Han tørket den av på buksa til trollet.

En plutselig slamring og klaprende skritt fikk dem til å se opp. De hadde ikke tenkt på hvor mye bråk de hadde lagd, men selvsagt måtte noen i etasjene under ha hørt brakene og brølingen fra trollet. Et øyeblikk etter braste professor McSnurp inn i rommet, tett fulgt av Slur, med Krengle som baktropp. Krengle kastet ett blikk på trollet, ga fra seg et svakt klynk og satte seg fort ned på et dosete med hånden mot hjertet.

Slur bøyde seg over trollet. Professor McSnurp stirret på Ronny og Harry. Aldri hadde Harry sett henne se så sint ut. Leppene var hvite. Ethvert håp Harry måtte ha hatt om å vinne femti poeng til Griffing bleknet raskt.

«Hva i himmelens navn er det dere finner på?» sa professor McSnurp, med iskaldt raseri i stemmen. Harry skottet bort på Ronny, som fremdeles

sto der med tryllestaven i været. «Det var bare hell at dere ikke ble drept. Hvorfor er dere ikke på sovesalen?»

Slur sendte Harry et fort, granskende blikk. Harry stirret i golvet. Han skulle ønske Ronny kunne la tryllestaven synke.

Så hørte de en liten stemme fra skyggene.

«Unnskyld, professor McSnurp – men de lette etter meg.»

«Hermine Grang!»

Hermine hadde endelig kommet seg på beina.

«Jeg gikk for å finne trollet fordi – fordi jeg trodde at jeg kunne takle det alene – jeg har jo lest så mye om dem.»

Da slapp Ronny tryllestaven ned. Hermine Grang sto der og løy en lærer rett opp i fjeset?

«Hvis ikke de hadde funnet meg, hadde jeg vært død nå. Harry stakk tryllestaven sin opp i nesa på det, og Ronny slo det i svime med dets egen klubbe. Det var ikke tid til å løpe og hente noen. Det skulle til å kaste seg over meg da de kom.»

Harry og Ronny prøvde å se ut som om de kjente denne historien fra før.

«Nå, så – vel, i så fall …» sa professor McSnurp og stirret på alle tre samtidig. «Hermine Grang, at du kan være en så stor tosk at du prøver å takle et bergtroll helt alene?»

Hermine hang med hodet. Harry var målløs. Hermine var den siste som ville finne på å bryte en regel, og her sto hun og lot som om hun hadde gjort akkurat det, bare for å redde dem fra bråk? Det var omtrent som om Slur skulle begynt å dele ut sukkertøy.

«Frøken Grang, Griffing blir trukket fem poeng i bot for dette,» sa professor McSnurp. «Jeg er svært skuffet over deg. Hvis du ikke er skadd på noen måte, er det best du kommer deg opp i Griffing-tårnet. Elevene spiser nå resten av festmåltidet i hvert sitt hus.»

Hermine gikk.

Professor McSnurp snudde seg mot Harry og Ronny.

«Vel, jeg sier fremdeles at dere hadde flaks, men det er ikke mange førsteklassinger som ville gått løs på et fullvoksent bergtroll. Så hver av

dere vinner fem poeng til Griffing. Rektor Humlesnurr skal få høre om dette. Dere kan gå.»

De skyndte seg ut fra doen og sa ikke et ord til hverandre før de kom to etasjer opp. Det var en lettelse å komme bort fra trollstanken, for ikke å snakke om alt det andre.

«Vi burde fått mer enn ti poeng,» knurret Ronny.

«Fem, mener du, når hun har trukket fra de for Hermine.»

«Pent av henne å ordne opp for oss sånn,» innrømmet Ronny. «Men så redda vi henne jo også, da.»

«Kanskje hun ikke hadde behøvd å bli reddet, hvis ikke vi hadde låst henne inne med det beistet,» minnet Harry ham på.

De var framme ved portrettet av den trinne damen.

«Grisetryne,» sa de og fikk gå inn.

Oppholdsrommet var fullt av folk og larm. Alle satt og spiste maten som var blitt sendt opp. Bare Hermine sto alene ved døra og ventet på dem. Det ble en forlegen pause. Så sa alle tre samtidig «Takk», uten å se hverandre i øynene, og skyndte seg å finne tallerkener.

Men fra det øyeblikket var Hermine Grang en venn. Det er visse ting en ikke kan oppleve sammen uten å ende med å like hverandre, og å slå et firemeters bergtroll i svime er en av dem.

KAPITTEL ELLEVE

RUMPELDUNK

Det ble november og iskaldt i været. Fjellene rundt skolen ble isgrå og sjøen som frosset stål. Om morgenen var det rim på bakken. Fra vinduene høyt oppe kunne de se Gygrid avise sopelimene på rumpeldunkbanen, innpakket i en lang mollskinnsfrakk, kaninpelshansker og noen kolossale beverlærstøvler.

Rumpeldunksesongen var åpnet. På lørdag skulle Harry spille sin første kamp etter ukevis med trening: Griffing mot Smygard. Hvis Griffing vant, ville de rykke opp til andreplass i husmesterskapet.

Nesten ingen hadde sett Harry spille, for Qvist hadde bestemt at når han var deres hemmelige våpen, var det best å holde ham – nå ja, hemmelig. Men nyheten om at han skulle spille speider hadde likevel lekket ut, og Harry visste ikke hva som var verst – folk som sa til ham at han kom til å gjøre det kjempebra, eller folk som sa at de skulle løpe rundt under ham med en madrass.

Det var virkelig flaks at Harry hadde fått Hermine til venn. Det var ikke godt å si hvordan han skulle greid leksene uten henne, med all treninga som Qvist tvang dem til i innspurten. Dessuten hadde hun lånt ham *Rumpeldunk gjennom tidene*, som viste seg å være ytterst interessant lesestoff.

Harry fikk vite at det fantes sju hundre former for regelbrudd i rumpeldunk, og at samtlige hadde vært registrert under *World cup*-kampen i 1473; at speiderne som oftest var de minste og raskeste spillerne, og at det var dem de fleste alvorlige rumpeldunkuhell skjedde med; at selv om det var sjelden folk døde under en rumpeldunkkamp, hadde det forekommet at dommere forsvant og dukket opp flere måneder senere i Sahara-ørkenen.

Hermine hadde begynt å se litt mer avslappet på regelbrudd siden Harry og Ronny reddet henne fra bergtrollet, og det gjorde henne adskillig hyggeligere å være sammen med. Dagen før Harrys første rumpeldunkkamp, var alle tre ute i den iskalde borggården i et friminutt, og hun hadde tryllet fram en lysende blå flamme som de kunne bære med seg rundt i et syltetøyglass. De sto akkurat med ryggen til den og varmet seg da Slur kom over gården. Harry la straks merke til at han haltet. Harry, Ronny og Hermine trakk tettere sammen for å gjemme bålet; det var sikkert forbudt. Dessverre var det noe ved de skyldbevisste fjesene som gjorde Slur mistenksom, og han kom hinkende bort. Han hadde ikke sett bålet, men det så ut som han lette etter en grunn til å gi dem en skyllebøtte uansett.

«Hva har du der, Potter?»

Det var *Rumpeldunk gjennom tidene*. Harry viste den fram.

«Bibliotekbøker får ikke fjernes fra skolen,» sa Slur. «Gi meg den. Fem poeng i bot til Griffing.»

«Den regelen var bare noe han fant på,» grumlet Harry sint da Slur haltet bort. «Lurer på hva som feiler beinet hans?»

«Ikke veit jeg, men jeg håper det gjør vondt,» sa Ronny bittert.

Oppholdsrommet i Griffing var uvanlig støyende den kvelden. Harry, Ronny og Hermine satt sammen ved et vindu. Hermine sjekket formularleksene til de to andre. Hun lot dem aldri skrive av («Hvordan skulle dere lære noe da?»), men når de fikk henne til å lese igjennom, skjønte de fort hva som var riktig svar.

Harry var rastløs. Han ville ha igjen *Rumpeldunk gjennom tidene*, for å få noe annet å tenke på enn kampen i morgen. Hvorfor skulle han være redd for Slur? Han reiste seg og sa til Ronny og Hermine at han ville spørre Slur om å få den igjen.

«Heller deg enn meg,» sa de i kor, men Harry regnet med at Slur ikke ville nekte hvis det var andre lærere i nærheten.

Han gikk ned til lærerværelset og banket på. Ingen svarte. Han banket igjen. Niks.

Kanskje Slur hadde lagt igjen boka der inne? Det var forsøket verdt. Han skjøv opp døra og kikket inn – og det han fikk se, var noe skrekkelig.

Slur og Nask var der inne. Bare de to. Slur holdt kutten opp over knærne. Det ene beinet var blodig og opprevet. Nask rakte ham bandasjer.

«Fordømt òg,» sa Slur. «Det er jo umulig å holde øye med alle tre hodene på én gang.»

Harry prøvde å lukke døra lydløst, men –

«POTTER!»

Ansiktet til Slur var fortrukket av raseri, mens han fort slapp taket i kutten for å skjule beinet. Harry svelget.

«Jeg bare lurte på om jeg kunne få igjen den boka.»

«KOM DEG UT! *UT*!»

Harry gikk, før Slur rakk å gi Griffing flere bøter. På tilbakeveien løp han.

«Fikk du den?» spurte Ronny da Harry kom tilbake. «Hva er det?»

Hviskende fortalte Harry hva han hadde sett.

«Skjønner dere hva dette betyr?» sluttet han åndeløst. «På allehelgensaften prøvde han å komme forbi den trehodete hunden! Det var dit han skulle da vi så ham – han er ute etter det den vokter, hva det nå er! Og jeg skal vedde sopelimen min på at det var *han* som slapp inn trollet, for å avlede oppmerksomheten!»

Hermine sperret øynene opp.

«Det tror jeg ikke på,» sa hun. «Jeg vet godt at han ikke er særlig hyggelig, men at han skulle prøve å stjele noe som Humlesnurr passer på? Nei.»

«Jøssenam, Hermine, tror du alle lærerne er helgener eller noe?» glefset Ronny. «Jeg holder med Harry. Han Slur tror jeg hva det skal være om. Men hva er det han er ute etter? Hva er det den bikkja vokter?»

Da Harry la seg, summet det samme spørsmålet rundt i hodet på ham. Nilus snorket høylytt, men Harry fikk ikke sove. Han prøvde å tenke på ingenting – han måtte få seg litt søvn, han var nødt, om bare noen timer begynte hans første rumpeldunkkamp – men uttrykket i Slurs ansikt da Harry så på beinet hans, var ikke lett å glemme.

Neste morgen demret, klar og kald. Storsalen var fylt av den deilige duften av stekt pølse og munter prat mellom alle som gledet seg til en god rumpeldunkkamp.

«Du er nødt til å få deg litt frokost.»

«Har ikke lyst på.»

«Bare litt ristet brød?» maste Hermine.

«Er ikke sulten.»

Harry følte seg elendig. Om bare en time var det å marsjere ut på banen.

«Du trenger all den krafta du kan få, Harry,» sa Jokum Finnimann. «Det er støtt speiderne som får gjennomgå av det andre laget.»

«Jo, tusen takk, Jokum,» sa Harry og så på at Jokum helte berg av ketsjup over pølsene.

Før elleve så det ut som hele skolen hadde samlet seg på tribunene rundt rumpeldunkbanen. Mange av elevene hadde kikkerter. Vel var setene høyt oppe, men det var likevel vanskelig å se hva som skjedde iblant.

Ronny og Hermine satte seg sammen med Nilus, Jokum og Tommy, West Ham-tilhengeren, oppe på øverste rad. Som en overraskelse for Harry hadde de malt et digert banner på et laken som Skorpus hadde ødelagt. Det sto *Velg Potter til president*, og under hadde Tommy, som var god til å tegne, malt en stor Griffing-løve. Etterpå hadde Hermine lest en innfløkt liten besvergelse over det, slik at malingen blinket i forskjellige farger.

I mellomtida, i garderoben, holdt Harry og de andre spillerne på å skifte til Griffings skarlagensrøde rumpeldunk-kutter. Smygard spilte i grønt.

Qvist kremtet for å få stillhet.

«OK, gutter,» sa han.

«Og jenter,» sa jageren Angelina Johnson.

«Og jenter,» innrømmet Qvist. «Nå gjelder det.»

«Det helt store,» sa Fred Wiltersen.

«Det vi har venta på,» sa Frank.

«Den talen til Oliver kan vi utenat,» sa Fred til Harry. «Vi var med på laget i fjor òg.»

«Hold kjeft, dere to,» sa Qvist. «Dette er det beste laget Griffing har hatt på årevis. Vi kommer til å vinne. Jeg vet det.»

Han glodde på dem, som for å si: «Ellers …!»

«OK. Tida er inne. Tvi tvi, alle sammen.»

Harry fulgte etter Fred og Frank ut av garderoben. Han håpet at ikke knærne kom til å svikte. De marsjerte ut på banen og ble møtt med hurrarop.

Dommeren var madam Hopp. Hun sto midt ute på banen med sopelimen i hånden og ventet på de to lagene.

«Nå venter jeg en fin, renslig kamp av dere alle,» sa hun, da de hadde stimlet sammen rundt henne. Harry syntes det virket som hun henvendte seg mest til Smygard-kapteinen, Markus Flint, en sjetteklassing. Det kunne se ut som Flint hadde litt trollblod i seg. Fra øyekroken så Harry det flagrende banneret høyt oppe, med det blinkende *Velg Potter til president* over hodene på mengden. Hjertet gjorde et hopp. Han følte seg straks modigere.

«Bestig limene.»

Harry satte seg på sin Nimbus 2000.

Madam Hopp blåste hardt i sølvfløyta.

Femten limer skjøt til værs, høyt, høyt opp. De var i gang.

«Ser vi det, Angelina Johnson fra Griffing tar straks sluffen – kjempegod jager, den jenta, og ikke så verst pen heller –»

«STYX!»

«Om forladels, professor.»

Det var Wiltersen-tvillingenes venn, Laffen Styx, som refererte, nøye overvåket av professor McSnurp.

«Hun har virkelig fart på der oppe, og der, en bra pasning til Alliken Spunt, en av Oliver Qvists bedre oppdagelser, hun Spunt, forfremmet fra reserve i fjor – tilbake til Johnson og – nei, Smygard har tatt sluffen, Smygard-kaptein Markus Flint har fått tak i sluffen og er i vei – Flint flyr som en ørn der oppe – og *han skå* – nei, stoppet av en glimrende takling fra Griffing-målmann Qvist, og Griffing tar sluffen – det er Griffing-jager Katti Bull vi har der, et pent stup forbi Flint, bortover banen og – AU da – den gjorde vondt, tenker jeg, der fikk hun en klabb midt i bakhuet – Smygard har tatt sluffen – det er Adrian Plom som suser mot målstanga, men han blir

blokkert av en klabb til, det var Fred eller Frank Wiltersen som sendte den, jeg ser ikke hvem av dem herfra – men pent spilt av Griffing-knakkeren i hvert fall, og Johnson har fått sluffen igjen, klar bane forut, og full fart forover – gjett om den jenta flyr – unngår akkurat en lynklabb – målstanga rett forut nå – kom igjen, Angelina – målmann Bloehr kaster seg fram – bommer – GRIFFING SKÅRER!»

Hurrarop fra griffingene fylte den kalde lufta, med ul og stønn fra smygardingene.

«Klem dere sammen der, fløtt dere litt.»

«Gygrid!»

Ronny og Hermine klemte seg sammen for å gi plass til Gygrid.

«Jeg følgte med fra hytta,» sa Gygrid og klappet på en diger kikkert han bar rundt halsen. «Men det blir nå ikke det samma som å væra her, da. Ikkeno tegn til snoppen ennå, hm?»

«Nei,» sa Ronny. «Harry har ikke hatt stort å gjøre ennå.»

«Har’ke havna i trøbbel, hvert fall, det er da noe,» sa Gygrid, løftet kikkerten og kikket mot himmelen etter den prikken som var Harry.

Høyt over dem svevde Harry over kampen og myste rundt etter et tegn til snoppen. Dette hadde han og Qvist avtalt på forhånd.

«Hold deg av veien til du får øye på snoppen,» hadde Qvist sagt. «Vi vil ikke at de skal gå løs på deg før de blir nødt.»

Da Angelina skåret, hadde Harry gjort et par looper, bare for å gi følelsene luft. Nå satte han på ny all konsentrasjon inn på å speide etter snoppen. En gang fikk han et glimt av gull, men det var bare refleksen fra armbåndsuret til en av Wiltersenene, og en gang bestemte en klabb seg for å komme susende, omtrent som en kanonkule, men Harry unngikk den. Fred Wiltersen kom halsende etter den.

«Allting OK, Harry?» rakk han å hyle, idet han dæljet klabben beinhardt i retning Markus Flint.

«Smygard har sluffen,» sa Laffen Styx nedenfra. «Jager Plom dukker unna to klabber, to blad Wiltersen og jager Bull og skyter i retning – heisann! – var *det* snoppen?»

Det gikk en mumling gjennom mengden idet Adrian Plom mistet sluffen, fordi han var for opptatt av å se seg over skulderen etter gullblaffet som nettopp hadde sneid det venstre øret hans.

Harry fikk øye på den. Boblende av opphisselse stupte han etter den gylne streken. Smygard-speideren Terris Bulter hadde sett den, han òg. Side om side raste de etter snoppen – alle jagerne hadde helt glemt hva de holdt på med og ble hengende i lufta og fulgte med.

Harry var raskere enn Bulter – foran seg så han den lille runde ballen og de flagrende vingene – han ga på enda litt –

DRØNN! Det steg et raseribrøl fra griffingene der nede – Markus Flint hadde blokkert Harry med vilje. Limen til Harry ble slått ut av kurs, mens Harry klamret seg fast for bare livet.

«Råskinn!» skrek griffingene.

Madam Hopp skjente sint på Flint og ga et friskudd mot målstanga til Griffing. Men i all forvirringen hadde gullsnoppen selvsagt forsvunnet av syne igjen.

Nede på tribunen hylte Tommy Ding: «Ut med'n, dommer! Rødt kort!»

«Dette er ikke fotball, Tommy,» minnet Ronny ham om. «Du kan'ke sende ut folk i rumpeldunk – og hva er et rødt kort?»

Men Gygrid var enig med Tommy.

«Dem sku' endre på de regla, Flint kunne slått Harry rett i bakken.»

Det ble åpenbart stadig vanskeligere for Laffen Styx å la være å ta parti.

«Og etter sånt åpenlyst, grovt juks –»

«Styx!» knurret professor McSnurp.

«Æh, altså, etter dette opplagte, innmarie råspillet –»

«*Styx, jeg advarer deg –*»

«Ja da, ja da. Flint tar nesten drepen på Griffing-speideren, det kan jo hende enhver, så klart, så det blir friskudd til Griffing, det er Spunt som tar det, fint skudd, og kampen er i gang igjen, Griffing har ballen.»

En ny klabb kom svirrende farlig nær hodet til Harry, og det var idet han dukket unna at det skjedde. Sopelimen hans falt brått og kvalmende til sida. I brøkdelen av et sekund trodde han han skulle falle. Han knuget hardt om limen med begge hender og knær. Aldri hadde han kjent noe slikt.

Det skjedde igjen. Det var som om limen prøvde å kaste ham av. Men en Nimbus 2000 kunne ikke bare plutselig bestemme seg for å kvitte seg med rytteren. Harry prøvde å snu og fly tilbake mot Griffings målstenger, han var på nippet til å be Qvist om en pause i kampen – og så gikk det opp for ham at limen var helt ute av kontroll. Han *kunne* ikke snu. Han kunne ikke styre i det hele tatt. Limen danset siksak gjennom lufta og gjorde nå og da voldsomme byks som nesten kastet ham av.

Laffen kommenterte fortsatt.

«Smygard har ballen – det er Flint med sluffen der – forbi Spunt – forbi Bull – får en klabb midt i trynet, håper den knuste nesa hans – bare spøk, professor – Smygard SKÅRER – å nei …»

Smygardingene brølte. Ingen hadde visst lagt merke til at Harrys lime oppførte seg merkelig. Den bar ham stadig høyere, vekk fra kampen, og hele tida rykket og hoppet den.

«Neimen om jeg veit å Harry tenker på,» mumlet Gygrid og stirret på ham gjennom kikkerten. «Hadde jeg'ke visst bedre, sku' jeg trudd at'n hadde mista kontrollen over limen … men det kan'n da ikke ha …»

Plutselig begynte folk over hele tribunen å peke opp mot Harry. Limen hadde begynt å rulle rundt og rundt, og det var så vidt han klarte å klore seg fast. Det kom et samlet gisp fra mengden, idet limen gjorde et voldsomt rykk, og Harry falt av; nå hang han og dinglet under den, hang etter én hånd.

«Skjedde det noe med'n da Flint takla'n?» hvisket Jokum.

«Umulig,» sa Gygrid. Stemmen hans skalv. «Det er'ke noe som kan gå gærnt med en sopelime, det sku' væra om det var mektig svart magi – det er hvertfall ingen guttunge som greier det med en Nimbus 2000.»

Da Hermine hørte de ordene, snappet hun kikkerten fra Gygrid, men i stedet for å se opp på Harry, gransket hun i vill hast tribunene.

«Hva er det du gjør?» stønnet Ronny, grå i fjeset.

«Jeg visste det,» gispet Hermine. «Slur – se.»

Ronny grep kikkerten. Slur satt midt på tribunen rett imot. Blikket hans var festet på Harry, og han mumlet uopphørlig for seg selv.

«Han gjør et eller annet – noe hekseri med limen!»

«Hva skal vi gjøre?»
«Jeg skal ta meg av det.»
Før Ronny rakk å si et ord, var Hermine borte. Ronny vendte kikkerten mot Harry igjen. Limen hans ristet sånn at det var nesten umulig at han kunne makte å bli hengende stort lenger. Hele tilskuermengden var på beina og stirret i redsel. Wiltersen-tvillingene fløy opp for å prøve å få dratt Harry trygt over på en av limene sine, men nei – hver gang de nærmet seg, hoppet limen hans bare enda høyere. De gikk et stykke ned og kretset under ham, øyensynlig i håp om å fange ham opp hvis han falt. Markus Flint tok sluffen og skåret fem mål uten at noen merket det.
«Skynd deg, Hermine,» mumlet Ronny desperat.
Hermine hadde kjempet seg vei bort til tribunen hvor Slur sto. Nå kom hun løpende bortover raden bak ham og stoppet ikke engang for å unnskylde seg da hun veltet professor Krengle hodestups overende ned i raden foran. Hun var framme bak Slur. Der gikk hun ned på kne, trakk fram tryllestaven og hvisket noen velvalgte ord. Lysende blå flammer skjøt fra staven mot falden på Slurs kutte.
Det tok kanskje tretti sekunder før det gikk opp for Slur at han sto i flammer. Et plutselig kvekk fortalte Hermine at jobben var gjort. Hun feide flammene av ham og ned i den lille krukka i lomma og løp tilbake langs raden. Slur kom aldri til å få vite hva som hadde skjedd.
Det var nok. Høyt til værs kunne Harry plutselig kravle opp på limen igjen.
«Nilus, du kan se igjen nå!» sa Ronny. De siste fem minuttene hadde Nilus hulket mot jakkeslaget til Gygrid.
Harry var i stup mot bakken da mengden så ham slå hånden for munnen, som om han skulle kaste opp – han traff banen på alle fire – hostet – og noe gullglitrende falt ned i hånden hans.
«Jeg har snoppen!» ropte han og viftet med den over hodet. Da gikk kampen i oppløsning i total forvirring.
«Han *fanget* den ikke, han *svelget* den omtrent,» remjet fortsatt Flint tjue minutter senere, men det hjalp ikke – Harry hadde ikke brutt noen regler, og Laffen Styx sto fremdeles like kisteglad og meddelte kampresultatet:

Griffing hadde vunnet, med hundre og sytti poeng mot seksti. Men ingenting av dette hørte Harry. Han satt og fikk en kopp sterk te i hytta til Gygrid, sammen med Ronny og Hermine.

«Det var Slur,» forklarte Ronny. «Hermine og jeg så'n. Han sto der og mumla og sendte forbannelser over limen din, tok ikke blikket fra deg et sekund.»

«Vrøvvel,» sa Gygrid, som ikke hadde hørt et ord av det som foregikk ved sida av ham på tribunen. «Åffer sku' Slur gjøra no slikt?»

Harry, Ronny og Hermine så på hverandre og lurte på hva de skulle fortelle ham. Harry bestemte seg for sannheten.

«Jeg fant ut noe om ham,» sa han til Gygrid. «Han prøvde å komme seg forbi den trehodete hunden på allehelgensaften. Den beit ham. Vi tror han prøvde å stjele det den vokter.»

Gygrid slapp tekanna i golvet.

«Åssen veit dere om Nussi?» sa han.

«*Nussi?*»

«Ja – han er min – kjøpte'n av en gresk type jeg traff på puben i fjor – og så lånte jeg'n til Humlesnurr for å passe på –»

«Ja?» sa Harry ivrig.

«Ikke spør om mer,» sa Gygrid barskt. «Det er topphemmelig, nemmelig.»

«Men Slur prøver jo å stjele det!»

«Vrøvvel,» sa Gygrid igjen. «Slur er lærer på Galtvort, klart'n hadde aldri finni på noe sånt.»

«Så hvorfor prøvde han nettopp å drepe Harry, da?» utbrøt Hermine.

Dagens begivenheter hadde åpenbart fått henne til å skifte mening om Slur.

«Jeg kjenner hekseri når jeg ser det, Gygrid, for det har jeg lest alt om! Du må holde øyenkontakt, og Slur blunket ikke engang, jeg så ham!»

«Men dere tar feil, sier jeg jo,» sa Gygrid ergerlig. «Ikke veit jeg åffer Harrys lime oppførte seg på den måten, men ikke snakk om at Slur ville prøve å kverke en elev! Nå skal dere høre på meg, alle tre – dere stikker nesa i saker som ikke angår dere. Det er farlig. Gløm den hunden, og gløm

hva det er'n vokter, for det er en sak mellom rektor Humlesnurr og Nicolas Flamel –»

«Aha!» sa Harry. «Så en som heter Nicolas Flamel er innblandet, altså?»

Gygrid så rasende ut, men det var på seg selv.

KAPITTEL TOLV

SPEILET MØRD

Det nærmet seg jul. En morgen midt i desember våknet Galtvort og fant allting dekket av en drøy halvmeter snø. Sjøen bunnfrøs, og Wiltersen-tvillingene fikk straff for å ha forhekset flere snøballer så de fulgte etter Krengle hvor han gikk og skrenset av på turbanen hans. De få uglene som greide å bakse seg vei over stormhimmelen og levere post, trengte omsorgsfull pleie av Gygrid før de kunne fly ut igjen.

De kunne nesten ikke vente på juleferien. Riktignok brølte alle peiser, både i oppholdsrommet i Griffing og i Storsalen, men de trekkfulle gangene var iskalde, og en bitende vind klapret i vinduene i klasserommene. Det verste var timene til professor Slur nede i fangekjelleren, hvor pusten sto som en tåke foran ansiktet og de klemte seg så tett de kunne rundt heksekjelene.

«Jeg syns virkelig synd på alle som er nødt til å bli på Galtvort i juleferien,» sa Draco Malfang i en formulartime, «fordi ingen vil ha dem hjem.»

Han kikket bort på Harry da han sa det. Krabbe og Gurgel klukklo. Harry, som holdt på å veie opp pulverisert ryggrad av løvefisk, overså dem. Siden rumpeldunkkampen hadde Malfang vært enda motbydeligere enn vanlig. Han var forbannet for at Smygard hadde tapt, og prøvde å gjøre Harry til latter ved å si at det var like før han ble erstattet som speider av en breiflabb. Men det gikk snart opp for ham at ingen syntes dette var særlig morsomt, for alle var altfor imponert over at Harry hadde greid å holde seg på den uregjerlige sopelimen. Så en misunnelig og sur Malfang måtte nøye seg med å gjøre narr av Harry for at han ikke hadde noen ordentlig familie.

Det var sant nok at Harry ikke skulle tilbake til Hekkveien til jul. Professor McSnurp hadde vært runden uka før og tatt opp fortegnelse over hvilke elever som ble på skolen i ferien, og Harry hadde skrevet seg på med det samme. Han syntes slett ikke synd på seg selv for det; dette ble sikkert den beste jula han noensinne hadde hatt. Ronny og brødrene hans skulle også bli, for herr og fru Wiltersen skulle til Romania og besøke Kalle.

Da de kom opp fra fangekjelleren etter formulartimen, fant de gangen foran seg sperret av et svært juletre. To digre føtter som stakk ut nedentil og høye peselyder avslørte at det var Gygrid som befant seg bak det.

«Hei, Gygrid, vil du ha hjelp?» spurte Ronny og stakk hodet inn gjennom greinene.

«Næ, det går bra, Ronny, men takk skal du ha.»

«Kunne du slutte å sperre veien, kanskje?» lød Malfangs kalde, slepende stemme bak dem. «Er du ute etter å tjene en ekstraslant, Wiltersen? Du håper vel å bli skogvokter selv når du slutter på Galtvort – den hytta til Gygrid virker vel som et slott mot det familien din er vant til.»

Ronny kastet seg etter Malfang akkurat da Slur kom opp trappen.

«WILTERSEN!»

Ronny slapp taket i kuttebrystet til Malfang.

«Malfang provoserte'n, professor Slur,» sa Gygrid, og det store, skjeggete fjeset dukket fram bakom treet. «Malfang kasta dritt på familien hanses.»

«Det kan være ett fett; slåssing er brudd på skolereglene, Gygrid,» sa Slur silkebløtt. «Fem poeng i bot til Griffing, Wiltersen, og vær glad det ikke ble mer. Kom dere nå videre.»

Malfang, Krabbe og Gurgel trengte seg hånflirende forbi treet så barnålene skvatt.

«Jeg skal kverke'n,» sa Ronny og skar tenner etter ryggen til Malfang, «gjett om jeg skal ta'n en dag snart –»

«Jeg hater begge to,» sa Harry, «både Malfang og Slur.»

«Kom an, opp med huet, det er nesten jul,» sa Gygrid. «Hør her, bli med bort og se på Storsalen, den er blitt virkelig fin.»

Så alle tre fulgte etter Gygrid og treet bort til Storsalen, hvor professorene McSnurp og Pirrevimp var travelt opptatt med juledekorasjonene.

«Der har vi jo Gygrid og det siste treet – sett det der i det borterste hjørnet, er du snill.»

Salen så helt strålende ut. Langs alle vegger hang girlandere av kristtorn og misteltein, og ikke mindre enn tolv tårnhøye juletrær sto rundt i rommet; noen glitret av hvite istapper, andre av hundrevis av talglys.

«Å mange daer er det igjen til ferien?» spurte Gygrid.

«Bare én,» sa Hermine. «Ja, det er sant – Harry, Ronny, det er en halvtime til lunsj, vi skulle vært på biblioteket.»

«Ja, det er sant,» sa Ronny. Det var så vidt han greide å rive blikket fra professor Pirrevimp, som drysset et vell av gylne bobler fra tippen av tryllestaven utover greinene på det nye treet.

«Bibloteket?» sa Gygrid og fulgte dem ut fra salen. «Nå rett før ferien? Det var da drabelig til skolelys?»

«Å, det er ikke skolearbeid,» sa Harry muntert. «Helt siden du nevnte Nicolas Flamel, har vi prøvd å finne ut hvem han er.»

«Hvafforno!» Gygrid så dypt sjokkert ut. «Hei, hør her, jeg har jo sagt dere sku' droppe de greiene der. Dere har ingentingen med å den bikkja vokter.»

«Vi vil bare vite hvem Nicolas Flamel er, vi,» sa Hermine.

«Hvis du ikke vil fortelle oss det, da, så sparer vi bryet,» la Harry til. «Vi må ha vært igjennom hundrevis av bøker alt, og han står ikke i noen av dem. Bare gi oss et lite vink – jeg vet jeg har lest det navnet etsteds.»

«Ikke et kløyva ord fra meg,» sa Gygrid kontant.

«Da blir vi vel nødt til å finne det ut sjøl, da,» sa Ronny, og så skyndte de seg i retning biblioteket. Gygrid sto grumlende igjen.

Det var helt sant at de hadde lett i alskens bøker etter Flamels navn, helt siden det glapp ut av Gygrid. Hvordan skulle de ellers finne ut hva det var Slur var ute etter å stjele? Problemet var at det var så vanskelig å vite hvor en skulle begynne, når en ikke visste hva Flamel hadde gjort som noen kunne ha nevnt i en bok. Ikke sto han i *Store trollmenn i det tjuende*

århundre, ikke i *Sentrale magikernavn i samtida*, han var heller ikke nevnt i *Viktige oppdagelser i moderne magi* eller i *Heksekunstens framskritt i nyere tid*. For ikke å snakke om at biblioteket var så *stort:* titusenvis av bøker, tusenvis av hyller, hundrevis av trange ganger.

Hermine tok fram en liste over emner og titler hun hadde bestemt seg for å undersøke nærmere, mens Ronny forsvant bortover langs en hylle og begynte å trekke ut tilfeldige bøker. Harry ruslet bort til seksjonen for *Begrenset adgang*. Han hadde lenge lurt på om ikke Flamel befant seg der etsteds, men problemet var at en trengte en underskrift fra en lærer for å få tilgang til slike bøker, og det ville han selvsagt aldri få. I disse bøkene sto det om sterk svart magi som det ikke ble undervist i på Galtvort, og de eneste som fikk bla i dem, var eldre elever som var kommet til Forsvar mot svartekunster for viderekomne.

«Hva ser du etter, gutt?»

«Ingenting,» sa Harry.

Bibliotekaren, madam Knipe, hyttet etter ham med en fjærkost.

«Da får du komme deg vekk herfra. Ut med deg!»

Harry forlot biblioteket og ønsket at han kunne vært litt kvikkere til å komme på gode bortforklaringer. Han, Ronny og Hermine hadde for lengst avgjort at det var best ikke å spørre madam Knipe hvor Flamel var å finne. Hun visste det sikkert, men de kunne ikke risikere at Slur fikk vite hva de holdt på med.

Harry ventet på gangen for å høre om de andre hadde funnet noe, men uten større håp. De hadde tross alt lett i fjorten dager alt, men med så korte pauser mellom skoletimene var det ikke rart de ikke hadde funnet noe. Det de virkelig kunne trengt, var en mulighet til å lete i ro og mak uten overvåkning fra madam Knipe.

Fem minutter etter kom Ronny og Hermine også ut, men de ristet på hodet. Alle tre gikk til lunsj.

«Dere fortsetter å lete mens jeg er på ferie, ikke sant?» sa Hermine. «Og sender meg en ugle hvis dere finner noe.»

«Og du kan jo spørre foreldrene dine om de veit hvem Flamel er,» foreslo Ronny. «Dem er det vel trygt å spørre.»

«Aldeles trygt, ja. Begge to er tannleger,» sa Hermine.

Da ferien først begynte, fikk Harry og Ronny det altfor hyggelig til å tenke stort på Flamel. De hadde sovesalen for seg selv, og oppholdsrommet var også mye tommere enn vanlig, så de kunne ta de beste lenestolene ved peisen. Der satt de i timevis og spiste alt som lot seg steke på spidd – brød, kaker, marshmallows – og la opp planer for hvordan de skulle få Malfang utvist. Å snakke om det var iallfall morsomt, selv om ingen av planene lot seg gjennomføre.

Ronny begynte dessuten å lære Harry trollmannssjakk. Det var akkurat som gompesjakk, bortsett fra at brikkene var levende, så spillet hadde mye felles med å lede tropper i kamp. Ronnys brikker var temmelig gamle og slitte. Som alt annet han hadde, hadde det tilhørt andre i familien før – i dette tilfellet, bestefaren. Men med sjakkbrikker var det ingen ulempe at de var gamle. Ronny kjente sine så godt at han aldri hadde vansker med å få dem til å gjøre som han ville.

Harrys brikker var noen han hadde lånt av Jokum Finnimann, og de stolte ikke på ham i det hele tatt. Han var ikke akkurat noen stjernespiller ennå, så de kom med tilrop og råd til ham, men var uenige seg imellom, så det hele var svært forvirrende. «Ikke send meg dit, ser du ikke springeren hans? Flytt heller *ham*, ham har vi råd til å miste.»

Da Harry la seg på julaften, så han fram til morgendagen på grunn av maten og moroa, men uten noen som helst forventning om gaver. Men da han våknet første juledag, var det første han så en liten haug med pakker ved fotenden av senga.

«Gledelig jul!» sa Ronny søvnig, da Harry spratt ut av senga og trakk på seg slåbroken.

«Takk det samme,» sa Harry. «Men se her! Jeg har fått gaver!»

«Hva hadde du venta – blomkål?» sa Ronny og konsentrerte seg om sin egen haug, som var mye større enn Harrys.

Harry tok opp den øverste gaven, som var pakket inn i tykt gråpapir. Tvers over sto det skriblet: *Til Harry fra Gygrid*. Inni lå en grovskåren

trefløyte. Gygrid hadde åpenbart spikket den selv. Harry blåste i den – den lød ikke så ulikt en ugle.

Neste, ørlille pakke inneholdt en lapp.

Vi har fått ditt brev og vedlegger en julegave. Fra onkel Wiktor og tante Petunia. Klistret til lappen med en limbåndsbit var en halvpundsmynt.

«Så snilt,» sa Harry.

Ronny var helt fascinert av mynten.

«Jøss!» sa han. «Så rar den er! Skal sånt være *penger?*»

«Du kan få den,» sa Harry. Han måtte le da han så hvor begeistret Ronny ble. «Det var Gygrid og tanten og onkelen min – så hvem er disse fra?»

«Jeg tror jeg kan gjette hvem den der er fra,» sa Ronny og pekte rødmende på en temmelig omfangsrik pakke. «Muttern min. Jeg fortalte'a at du ikke trodde du fikk noen gaver, og – å *nei*!» stønnet han, «hun har strikka en Wiltersen-genser til deg!»

Harry hadde revet opp pakka og funnet en tykk, håndstrikket, smaragdgrønn genser, samt en stor eske med hjemmelagde karameller.

«Hvert år strikker'a en genser til oss,» sa Ronny og pakket opp sin egen, «og min er *alltid* rødbrun.»

«Så utrolig hyggelig av henne,» sa Harry. Han smakte på karamellene, som var kjempegode.

Den neste presangen inneholdt også godsaker – en stor eske med sjokoladefrosker fra Hermine.

Da var det én igjen. Harry løftet den opp og kjente på den. Den var svært lett. Han pakket den opp.

Noe mykt og sølvaktig gled ned på golvet og lå der i skinnende folder. Ronny trakk pusten dypt.

«Sånne har jeg hørt om,» sa han nesten hviskende, og satte fra seg esken med Allsmakbønner han hadde fått av Hermine. «Hvis det er det jeg tror det er – så er de veldig, veldig sjeldne, og *veldig* kostbare.»

«Hva er det da?»

Harry plukket opp det sølvskimrende stoffet fra golvet. Det føltes rart mot hendene, som om det var innvevd vann i stoffet.

«Det er en usynlighetskappe,» sa Ronny. Ansiktsuttrykket var nesten ærefrykt. «Det er jeg sikker på. Prøv den, da vel.»

Harry slengte kappen over skuldrene, og det kom et hyl fra Ronny.

«Det er det! Se ned!»

Harry så ned på føttene sine, men de var vekk. Han løp bort til speilet. Og ganske riktig, når speilbildet stirret tilbake, var det bare et hode som fløt fritt i lufta. Kroppen var helt usynlig. Han trakk kappen over hodet, og speilbildet forsvant brått.

«Det følger med et brev!» sa Ronny plutselig. «Det falt ut et brev av pakka!»

Harry tok av seg kappen, tok imot brevet og leste følgende, med en smal, kurvet håndskrift han aldri hadde sett før:

Din far overlot denne i min varekt før han døde.
Tida er inne til å gi den tilbake til deg. Bruk den med omhu.
Med de beste ønsker om en gledelig jul.

Det var ingen underskrift. Harry stirret på brevet, mens Ronny beundret kappen.

«En sånn en sku' jeg gitt hva det sku' være for,» sa han. «Samma hva. – Er det noe gærnt?»

«Nei da,» sa Harry. Men han følte seg så merkelig. Hvem hadde sendt ham kappen? Hadde den virkelig tilhørt faren hans?

Før han rakk å si eller tenke noe mer, ble døra til oppholdsrommet revet opp, og Fred og Frank Wiltersen kom byksende inn. Harry gjemte kappen fort. Han hadde ikke lyst til å dele den med noen andre ennå.

«God jul!»

«Hei, se – Harry har også fått en Wiltersen-genser!»

Fred og Frank hadde hver sin blå genser, den ene med *Fe* og den andre med *Fa* i gult på brystet.

«Men Harrys er finere enn vår,» sa Fred og holdt opp Harrys genser. «Muttern legger visst mer i det når det ikke er slekt.»

«Hvorfor har du ikke på deg din, Ronny?» ville Frank vite. «Få'n på deg, da vel, de er deilige og varme.»

«Jeg hater rødbrunt,» stønnet Ronny halvhjertet, men trakk den over hodet.

«Du har ingen bokstaver på din,» bemerket Frank. «Hun tror vel ikke at du glemmer hva du heter, du. Men vi er ikke dumme – vi veit godt at vi heter Frad og Frenk.»

«Hva skal alt dette bråket bety?»

Perry Wiltersen stakk hodet inn av døra og så misbilligende ut. Han var åpenbart halvferdig med å åpne sine gaver, for han også hadde en tykk genser over armen. Den snappet Fred.

«*P* for *prefekt*! Få'n på deg, Perry, kom an, alle vi andre har på oss våre, selv Harry har fått en.»

«Jeg – vil – ikke,» mumlet Perry halvkvalt, mens de tvang genseren over hodet på ham så brillene hang på halv tolv.

«Og i dag sitter du ikke sammen med prefektene,» sa Frank. «Jula er familiens tid.»

Og dermed tok de tak i Perry og marsjerte ham ut, med armene innestengt i genseren.

Aldri i sitt liv hadde Harry fått en slik julemiddag. Hundre svære kalkunsteiker, berg av oksesteik og kokte poteter, fat med tykke løkpølser, terriner med smørdampete erter, sølvnebb med tykk, feit sjysaus og tranebærsaus – pluss stabler av hekseknall for hver meter av bordet. Disse fabelaktige bonbongene hadde ingen som helst likhet med den fattigslige gompetypen, med sine dumme vitser og tynne papirhatter. Harry og Fred trakk i en, og den ikke bare smalt, den eksploderte med et kanonbrak og innhyllet samtlige i en sky av blå røyk, mens det innenfra veltet en kontread-miral-hatt og en flokk levende hvite mus. Oppe ved lærerbordet hadde Humlesnurr byttet ut sin spisse trollmannshatt med en blomstret kyse og satt og klukklo av en vits som professor Pirrevimp nettopp hadde lest høyt.

Etter kalkunen fulgte flammende julepuddinger. Perry brakk nesten en tann på sølvsigden som lå innbakt i stykket hans. Harry så at Gygrid ble rødere og rødere i fjeset etter som han ropte på mer vin, og det endte med at

han kysset professor McSnurp på kinnet. Til Harrys forbløffelse fniste hun og rødmet og ble sittende der med flosshatten på skeive.

Da Harry omsider gikk fra bordet, var han nedlesset med en haug av ting fra hekseknallene, blant annet en pose sprekkefrie, selvlysende ballonger, et *Dyrk dine egne vorter*-sett og sine egne splitter nye trollmannssjakk-brikker. De hvite musene var blitt borte, og Harry hadde en ekkel fornemmelse av at de kom til å ende som julemiddag for Fru Hansen.

Harry og Wiltersenene tilbragte en deilig ettermiddag med en voldsom snøballkrig ute i parken. Frosne, våte og andpustne kom de inn igjen og benket seg foran peisen i oppholdsrommet i Griffing, hvor Harry prøvekjørte det nye sjakkspillet og tapte ettertrykkelig for Ronny. Han hadde en mistanke om at han ikke ville tapt fullt så stygt, om ikke Perry hadde prøvd så ivrig å hjelpe ham.

Etter en ettermiddagste med kalkunsmørbrød, kaker, fromasj og julekake, var alle for mette og søvnige til å gjøre stort mer før sengetid enn å sitte og se på at Perry jagde Fred og Frank rundt hele Griffing-tårnet, fordi de hadde knabbet prefektskiltet hans.

Det hadde vært den aller beste juledag i Harrys liv. Likevel var det noe som hadde gnagd i underbevisstheten hele dagen. Det var ikke før han krabbet i seng at han fikk ro til å tenke på det: usynlighetskappen, og hvem som hadde sendt den.

Ronny var stappfull av kalkun og kake og hadde ikke noe gnagende mysterium, så han sovnet nesten før han hadde trukket forhenget for himmelsenga. Harry bøyde seg over sengekanten og trakk fram kappen, som han hadde gjemt under senga.

Faren … den hadde tilhørt faren hans. Han lot stoffet gli gjennom hendene. Glattere enn silke var det, og lett som luft. *Bruk den med omhu*, sto det i brevet.

Han måtte prøve den. Nå. Han gled ut av senga og slo kappen om seg. Han så ned på føttene sine og så ikke annet enn måneskinn og skygger. Det var en veldig rar følelse.

Bruk den med omhu.

Harry var plutselig lys våken. Med denne kappen lå hele Galtvort åpen for ham. Opphisselsen fylte ham, der han sto i mørket og stillheten. Nå kunne han gå hvor han ville, hvor som helst, og Nask ville aldri få vite det.

Ronny gryntet i søvne. Burde Harry vekke ham? Men noe holdt ham tilbake. Farens kappe – han følte at denne gangen, den første gangen, ville han være alene når han brukte den.

Han smøg seg ut fra sovesalen, ned trappen, gjennom oppholdsrommet og klatret ut gjennom portretthullet.

«Hvem der?» kaklet den trinne damen. Harry svarte ikke og gikk fort bortover gangen.

Hvor skulle han gå? Han stanset med bankende hjerte og tenkte seg om. Og så slo det ham: seksjonen med *Begrenset adgang* i biblioteket. Nå kunne han lese så lenge han ville, samme hvor lang tid det tok å finne ut hvem Flamel var. Han begynte å gå og trakk usynlighetskappen tettere om seg.

Biblioteket var stummende mørkt og nokså nifst. Harry tente en lykt for å finne veien mellom bokhyllene. Det så ut som om lykta svevde fritt i lufta, og enda Harry kunne kjenne armen som holdt den oppe, var synet skummelt nok.

Begrenset adgang lå aller innerst i biblioteket. Han skrevde forsiktig over tauet som skilte disse bøkene fra resten og løftet lykta for å lese titlene.

De sa ham ikke stort. De flassende, falmete gullbokstavene dannet ord på språk Harry ikke kunne. Noen hadde ikke titler i det hele tatt. På en av bøkene var det en mørk flekk som minnet ekkelt om blod. Harry merket nakkehårene knitre. Kanskje det var noe han innbilte seg, kanskje ikke, men han syntes det kom en svak hvisking fra bøkene, som om de visste at det var noen der som ikke hadde lov til det.

Ett sted måtte han begynne. Han satte lykta varsomt fra seg på golvet og kikket bortover den nederste hylla etter en som så interessant ut. Et stort bind i svart og sølv fanget blikket hans. Han trakk den fram, ikke uten vanskelighet, for den var svært tung. Han balanserte bokryggen på knærne, og permene falt til side.

Et skjærende, isnende hyl flerret stillheten – det var boka som skrek! Harry slo den igjen, men skriket fortsatte og fortsatte, én sammenhengende,

øresønderrivende tone. Han ramlet baklengs og veltet lykta, som sluknet med det samme. I panikk hørte han skritt som nærmet seg i gangen utenfor – han stappet den hylende boka inn igjen i hylla, så la han på sprang. Nesten i døra passerte han Nask; Nasks bleke, rullende øyne stirret rett igjennom ham, og Harry smatt under den utstrakte armen og pilte bortover gangen. Hylet fra boka kimte fremdeles i ørene.

Foran en høy rustning bråstoppet han. Han hadde hatt det så travelt med å komme seg bort fra biblioteket at han ikke hadde lagt merke til hvor han løp. Han kjente seg ikke igjen i det hele tatt, men det kunne jo være fordi det var så mørkt. Det sto en rustning i nærheten av kjøkkenet, husket han, men dette måtte være fem etasjer ovenfor.

«De sa jeg skulle komme rett til Dem, professor, hvis jeg oppdaga at noen vasa rundt her nattestider. Og nå har det vært noen på biblioteket – i seksjonen med *Begrensa adgang.*»

Harry kjente blodet forsvinne fra hodet. Uansett hvor dette var, så visste åpenbart Nask en snarvei dit, for den lave, sleipe stemmen kom nærmere – og til hans forferdelse var det Slur som svarte.

«*Begrenset*-seksjonen, sier De? Vel, da kan de ikke være langt unna. Vi skal nok få tak i dem.»

Harry sto som limt til golvet da Nask og Slur kom rundt hjørnet. De kunne ikke se ham, selvsagt, men gangen var trang, og kom de stort nærmere, ville de støte rett på ham – kappen gjorde ham jo ikke mindre solid.

Han rygget unna så stille han kunne. Til venstre sto en dør på klem. Det var hans eneste sjanse. Han ålte seg gjennom sprekken og prøvde å unngå at døra rørte seg. Til sin lettelse greide han det – de merket ikke noe, gikk bare forbi. Harry lente seg mot veggen og trakk pusten dypt mens han hørte skrittene fjerne seg. Det var nære på, altfor nært. Det tok noen sekunder før han enset noe ved rommet han hadde søkt tilflukt i.

Det så ut som et klasserom som ikke var i bruk. Mørke skygger som var pulter og stoler sto stablet langs veggene, og en papirkurv sto opp ned – men opp mot veggen midt imot sto noe som ikke så ut som det hørte til her, snarere som om det var plassert her for å få det av veien.

Det var et gedigent speil. Den forsirete gullrammen rakk helt til taket og hvilte på to løveføtter. Øverst løp en utskåret tekst: *Mørd etsrenni nidnemt kisnat tidekki res ivgej*.

Nå som han ikke lenger kunne høre Nask og Slur, sank panikken, og Harry gikk tettere innpå speilet for å se etter speilbildet sitt igjen uten å finne det. Han stilte seg foran speilet.

Han måtte slå hendene for munnen for ikke å skrike. Han hvirvlet rundt, og hjertet hamret mye hardere enn da den boka skrek – for det han hadde sett i speilet, var ikke bare seg selv, men en masse andre mennesker som sto rett bak ham.

Men rommet var tomt. Pusten gikk svært fort da han snudde seg mot speilet igjen.

Der sto han, klart reflektert, blek og og tydelig redd – og der, i speilet bak ham, sto minst ti andre. Harry så seg tilbake over skulderen – nei, ingen der. Eller var de også usynlige? Var han i et rom fullt av usynlige mennesker, og det spesielle ved dette speilet var at det viste dem, usynlige eller ei?

Han så i speilet igjen. Rett bak ham i speilbildet sto en kvinne som smilte og vinket til ham. Han strakte ut hånden og famlet i lufta bak seg. Hvis hun virkelig var der, måtte han komme borti henne, så tett som speilbildene deres sto. Men alt han rørte, var luft. Hun og de andre fantes bare i speilet.

Det var en veldig pen dame. Mørkerødt hår hadde hun, og øynene – øynene hennes er akkurat som mine, tenkte Harry. Han flyttet seg litt nærmere glasset. Lysende grønne øyne, og formen akkurat den samme – men så la han merke til at hun gråt. Hun smilte, men gråt samtidig. Den høye, tynne, svarthårete mannen som sto ved sida av henne, la armen om henne. Han hadde briller, og håret hans var skrekkelig bustete. Det stakk ut bak, akkurat som Harrys.

Harry var så tett inntil speilet nå at nesa nesten rørte ved nesa til speilbildet.

«Mamma?» hvisket han. «Pappa?»

De bare så på ham og smilte. Og langsomt så Harry inn i ansiktene til de andre menneskene i speilet og så andre grønne øyne som liknet hans, andre

neser, til og med en liten, gammel mann med de samme knorteknærne som Harry. For første gang i sitt liv stirret Harry på sin egen familie.

Potterne smilte og vinket til Harry, og han stirret sultent tilbake, med hendene presset flatt mot speilglasset, som om han ønsket han kunne synke tvers igjennom det og komme til dem. Det var en mektig murring inni ham, halvveis glede, halvveis en forferdelig sørgmodighet.

Hvor lenge han sto der, visste han ikke. Speilbildene falmet ikke bort, og han så og så, helt til en fjern lyd fikk ham til sans og samling igjen. Her kunne han ikke bli, han var nødt til å finne veien tilbake til senga. Han rev blikket bort fra morens ansikt, hvisket: «Jeg kommer igjen,» og skyndte seg ut av rommet.

«Du kunne vel vekket meg,» sa Ronny ergerlig.

«Du kan bli med i kveld. Jeg skal tilbake dit, og det skulle vært moro å vise deg speilet.»

«Jeg vil gjerne se muttern og fattern din,» sa Ronny ivrig.

«Og jeg vil se hele familien din, alle Wiltersenene. Du kan vise meg de andre brødrene dine og allting.»

«Dem kan du se når som helst,» sa Ronny. «Det er bare å stikke innom i sommer, det. Forresten så kanskje det bare viser døde mennesker. Men det var dumt, det med Flamel. Ta litt bacon eller noe, hvorfor spiser du ikke?»

Harry greide ikke å få ned en matbit. Han hadde sett foreldrene sine, og skulle se dem igjen i kveld. Flamel hadde han nesten glemt. Det virket liksom ikke så viktig lenger. Hvem brydde seg om hva den trehodete hunden voktet? Hva spilte det egentlig for rolle om Slur stjal det?

«Har du det helt bra?» sa Ronny. «Du ser litt rar ut.»

Det Harry var reddest for, var at han kanskje ikke fant veien tilbake igjen til rommet med speilet. Med Ronny også innhyllet i kappen, måtte de gå mye langsommere denne kvelden. De prøvde å følge den samme ruta fra biblioteket og endte med å tusle rundt i de mørke gangene i over en time.

«Jeg fryser ihjæl,» sa Ronny. «Hør, vi glømmer dette her og går tilbake.»

«Nei!» hveste Harry. «Jeg vet at det er her etsteds.»

De passerte spøkelset av en høy heks som kom glidende i motsatt retning, men så ingen andre. Akkurat da Ronny begynte å klage over at beina var numne av kulde, fikk Harry øye på rustningen.

«Her er det – akkurat her – ja!»

De skjøv opp døra. Harry slo kappen tilbake fra skuldrene og løp til speilet.

Der var de. Moren og faren hans strålte da de fikk øye på ham.

«Ser du?» hvisket Harry.

«Jeg ser ikkeno, jeg.»

«Men se da! Se på alle sammen … massevis av dem …»

«Jeg ser bare deg.»

«Se ordentlig. Kom her og still deg der jeg står nå.»

Harry gikk til side, men med Ronny foran seg, kunne han ikke se familien sin lenger, bare Ronny i den mønstrete pysjamasen.

Men Ronny derimot stirret oppslukt på speilbildet sitt.

«Jøss, se på meg!» sa han.

«Ser du ikke hele familien din?»

«Nei – jeg er aleine – men annerledes – jeg ser eldre ut … og topptillitsmann!»

«*Hva?*»

«Jeg – jeg har det samme merket som Rulle hadde – og jeg holder huspokalen og rumpeldunkpokalen og – og så er jeg kaptein på rumpeldunklaget!»

Ronny rev seg løs fra dette fantastiske synet og stirret opphisset på Harry. «Tror du dette speilet her viser framtida?»

«Hvordan skulle det gå til? Hele familien min er jo død – få se en gang til –»

«Du hadde det for deg sjøl i hele natt. Gi meg litt lenger.»

«Du bare står der med rumpeldunkpokalen, du, hva er det som er så spennende med det? Jeg vil se foreldrene mine.»

«Ikke dytt –»

En plutselig lyd ute fra gangen gjorde ende på diskusjonen. Det hadde ikke gått opp for dem hvor høyt de snakket.

«Fort!»

Ronny slengte kappen over dem begge, i samme øyeblikk som Fru Hansens lysende øyne kom til syne ved døra. Ronny og Harry sto musestille, og begge tenkte det samme: Virket kappen på katter òg? Etter noe som virket som en evighet, snudde hun og gikk.

«Dette er ikke trygt – kanskje hun gikk for å hente Nask. Jeg vedder på at hun hørte oss. Kom igjen.»

Og Ronny halte Harry med seg ut.

Neste morgen lå snøen like tykk.

«Vil du spille sjakk, Harry?» sa Ronny.

«Nei.»

«Hei, vi stikker bort og besøker Gygrid!»

«Nei … Gå du …»

«Jeg veit hva du tenker på, Harry. Det speilet. Ikke gå tilbake dit i natt.»

«Hvorfor ikke?

«Veit ikke. Jeg har bare en dårlig magafølelse – og forresten har du hatt altfor mye griseflaks alt. Nask og Slur og Fru Hansen lusker rundt her. Samma om de ikke kan se deg – hva om de dulter borti deg? Hva hvis du velter noe?»

«Du låter akkurat som Hermine.»

«Jeg mener det, Harry. Ikke gå.»

Men det sto bare én tanke i hodet på Harry: å komme seg tilbake til speilet. Og Ronny skulle ikke få hindre ham.

Den tredje natten gikk det lettere å finne veien. Han gikk så fort at han visste han lagde mer støy enn godt var, men han møtte ingen.

Og der var moren og faren hans igjen, og de smilte til ham, og en av bestefedrene nikket vennlig. Harry satte seg på golvet foran speilet. Ingenting kunne hindre ham i å være sammen med familien sin hele natten. Ingenting i det hele tatt.

Unntatt –

«Nå, Harry? Tilbake alt?»

Det kjentes som om innvollene var blitt til is. Han så seg om. På en av pultene langs veggen satt ingen annen enn Albus Humlesnurr. Harry måtte ha gått rett forbi ham, han måtte ha vært så oppslukt av tanken på å se familien sin at han hadde oversett ham.

«Jeg – jeg så Dem ikke, sir.»

«Pussig hvor nærsynt en kan bli av å være usynlig,» sa Humlesnurr, og for en lettelse det var å se at han smilte.

«Ja ja,» sa Humlesnurr. Han gled ned av pulten og satte seg ved sida av Harry på golvet. «Så har du også, som hundrevis av mennesker før deg, oppdaget speilet Mørds fortryllelse.»

«Jeg visste ikke at det het det, sir.»

«Men du har vel rukket å finne ut hva det gjør?»

«Det – vel – det viser familien min –»

«Og din venn Ronny viste det som topptillitsmann.»

«Åssen visste De –?»

«Jeg behøver ingen kappe for å bli usynlig,» sa Humlesnurr vennlig. «Vel, kan du tenke deg hva speilet Mørd viser oss alle?»

Harry ristet på hodet.

«Da skal jeg forklare deg det. Verdens lykkeligste mann ville ha brukt speilet Mørd akkurat som et vanlig speil, det vil si, han ville sett i speilet og sett seg selv akkurat slik han var. Hjelper det?»

Harry tenkte seg om. Så sa han langsomt: «Det viser oss det vi vil … samme hva det er …»

«Ja og nei,» sa Humlesnurr rolig. «Det viser oss hverken mer eller mindre enn vårt hjertes dypeste, mest desperate drøm. Du, som aldri har kjent familien din, ser deg omgitt av dem. Ronald Wiltersen, som alltid er blitt overskygget av brødrene sine, ser seg selv stå alene, som den beste av alle. Men dette speilet gir oss hverken kunnskap eller sannhet. Mange er blitt tæret bort foran speilet her, forhekset av det de ser, eller blitt vanvittige, fordi de ikke vet om det det viser dem er virkelig, eller engang mulig.

I morgen vil speilet bli flyttet til et annet sted, Harry, og jeg ber deg: ikke let etter det mer. Hvis du likevel skulle snuble over det, er du iallfall nå forberedt. Det er ikke bra å fordype seg i drømmer og glemme å leve, husk

det. Så da er det vel like greit å ta på seg den fortreffelige kappen din og tusle til sengs, hva?»

Harry reiste seg.

«Rektor Humlesnurr? Kan jeg spørre om noe?»

«Ja visst, det har du jo nettopp gjort,» smilte Humlesnurr. «Men du kan godt få spørre om én ting til.»

«Hva ser *De*, når De ser i speilet?»

«Jeg? Jeg ser meg selv, med et par tykke ullsokker i hånden.»

Harry måpte.

«En kan aldri få sokker nok,» sa Humlesnurr. «Nok en jul er kommet og gått, og jeg fikk ikke et eneste par. Folk insisterer på å gi meg bøker.»

Det var først da Harry lå i senga at det demret for ham at Humlesnurr kanskje ikke hadde svart aldeles sant. Men så var det jo også et svært personlig spørsmål, tenkte han og skubbet Skorpus ned fra puta.

KAPITTEL TRETTEN

NICOLAS FLAMEL

Humlesnurr hadde overbevist Harry om at han ikke skulle lete etter speilet Mørd, og resten av juleferien ble usynlighetskappen liggende pent sammenfoldet underst i kofferten. Harry ønsket at det var like lett å glemme det han hadde sett i speilet, men det greide han ikke. Han begynte å få mareritt. På ny og på ny drømte han at foreldrene forsvant i et blaff av intenst grønt lys, mens en høy stemme kaklet av latter.

«Der kan du se, Humlesnurr hadde rett, det speilet kan gjøre folk gærne,» sa Ronny, da Harry fortalte ham om drømmene.

Hermine, som kom tilbake dagen før vårsemesteret startet, var av en annen oppfatning. Hun vaklet mellom forferdelse ved tanken på at Harry ikke hadde holdt seg i senga, men vandret gangelangs tre netter på rad («Tenk om Nask hadde knepet deg!») og skuffelse over at han ikke i det minste hadde funnet ut hvem Nicolas Flamel var.

De hadde nesten oppgitt håpet om å finne Flamel i en av bibliotekbøkene, selv om Harry fremdeles var sikker på at han hadde lest navnet etsteds. Da semesteret begynte, var det tilbake til ti minutters rask blading i friminuttene. Harry hadde enda mindre tid enn de to andre, for rumpeldunktreninga hadde også begynt igjen.

Qvist drev laget hardere enn noensinne. Selv det endeløse regnet som hadde avløst snøen la ingen demper på pågangsmotet hans. Wiltersen-tvillingene beklagde seg over at Qvist var blitt fanatiker, men Harry støttet Qvist. Hvis de vant den neste kampen, mot Håsblås, ville de for første gang på sju år ta igjen Smygard i husmesterskapet. Og det var ikke bare trangen til å vinne. Harry merket at han ikke hadde så mange mareritt når han var utmattet etter treninga.

Men under en ekstra våt og sølete treningsøkt kom Qvist med en temmelig dårlig nyhet. Han hadde akkurat skjelt ut Wiltersenene, som bare stupbombet hverandre og lot som om de falt av limene.

«Hold opp med det tullet!» brølte han. «Det er nettopp den slags som kan gjøre at vi taper kampen! Denne gangen skal Slur være dommer, og han kommer til å lete etter enhver unnskyldning for å straffe Griffing på poeng!»

Da han hørte det, falt Frank Wiltersen *virkelig* av sopelimen sin.

«*Slur* – dommer?» freste han gjennom en munnfull søle. «Når har *han* dømt en rumpeldunkkamp? Ikke snakk om at han dømmer rettferdig, hvis vi begynner å ta igjen Smygard.»

Resten av laget landet også ved sida av Frank og klagde i kor.

«Det er ikke min feil,» sa Qvist. «Vi må bare sørge for å spille prikkfritt, så ikke Slur får noen unnskyldning til å hakke på oss.»

Og det kunne jo være vel og bra, tenkte Harry, men han hadde sine egne grunner til ikke å ville ha Slur som dommer når han spilte rumpeldunk …

Resten av laget ble som vanlig igjen for å prate da treninga var over, men Harry satte kursen rett mot oppholdsrommet. Der satt Ronny og Hermine og spilte sjakk. Sjakk var det eneste Hermine tapte i, en gang imellom, noe hun etter Harrys og Ronnys mening hadde svært godt av.

«Ikke snakk til meg akkurat nå,» sa Ronny, da Harry satte seg ved sida av ham. «Jeg må konsen –» Så la han merke til ansiktsuttrykket hans. «Hva er det som feiler deg? Du ser helt utafor ut.»

Lavt, så ingen andre skulle høre det, fortalte Harry om Slurs plutselige, illevarslende ønske om å bli rumpeldunkdommer.

«Ikke spill,» sa Hermine straks.

«Si du er sjuk,» sa Ronny.

«Lat som du brekker beinet,» foreslo Hermine.

«*Brekk* beinet,» sa Ronny.

«Jeg kan ikke,» sa Harry. «Vi har ingen reservespeider. Hvis jeg bakker ut, kan ikke Griffing spille i det hele tatt.»

I det øyeblikket kom Nilus dettende inn i oppholdsrommet. Hvordan han hadde greid å klatre inn gjennom portretthullet var et åpent spørsmål, for

beina var limt sammen med noe de straks dro kjensel på som Beinlås-forbannelsen. Han måtte ha hoppet jamsis hele veien til topps i Griffing-tårnet.

Alle lå mageflate av latter, unntatt Hermine, som fór opp og messet motformelen. Beina til Nilus løsnet fra hverandre, og han kom seg skjelvende opp.

«Hvordan gikk det til?» spurte Hermine og tok ham med seg bort til Harry og Ronny.

«Malfang,» sa Nilus tynt. «Jeg støtte på ham utenfor biblioteket. Han sa at han hadde sett etter noen å øve seg på.»

«Gå til professor McSnurp og si fra,» oppfordret Hermine.

Nilus ristet på hodet.

«Jeg vil ikke ha enda mer bråk,» mumlet han.

«Du må lære deg å ta igjen, Nilus!» sa Ronny. «Han er vant til å tråkke på folk, men det er vel ingen grunn til å legge seg langflat og gjøre det lettere for'n.»

«Du behøver ikke si at jeg er for feig til å være griffing, det har Malfang fortalt meg alt,» hikstet Nilus.

Harry kjente etter i kuttelomma og fisket opp en sjokoladefrosk, den aller siste fra den esken han fikk av Hermine til jul. Han ga den til Nilus, som så ut som han var på gråten.

«Du er verdt tolv sånne som Malfang,» sa Harry. «Valghatten plukket deg ut til Griffing, ikke sant? Og hvor havnet Malfang, kanskje? I det forbanna Smygard.»

Munnen til Nilus skalv i et slags smil, mens han tok papiret av frosken.

«Takk, Harry – jeg tror jeg legger meg … Vil du ha kortet? Du samler på dem, ikke sant?»

Da Nilus gikk, kikket Harry på kortet med Berømte trollmenn.

«Humlesnurr igjen,» sa han. «Han var den aller første jeg –»

Så hikstet han til. Han stirret på baksida av kortet. Og så opp på Ronny og Hermine.

«*Jeg fant ham*!» hvisket han. «Jeg har funnet Flamel! Jeg *sa* jo at jeg hadde lest det navnet etsteds, og der jeg leste det, var på toget hit – hør på

dette: 'Rektor Humlesnurr er spesielt berømt for sin seier over den svarte trollmannen Grindelwald i 1945, for oppdagelsen av de tolv bruksområder for drageblod, *samt for sitt arbeid innen alkymien i samarbeid med Nicolas Flamel!'*»

Hermine spratt opp. Så oppspilt hadde hun ikke sett ut siden de fikk karakterene for den aller første hjemmeleksa.

«Bli her!» sa hun og sprintet opp trappen til jente-sovesalen. Harry og Ronny hadde knapt rukket mer enn å veksle et forvirret blikk da hun kom farende tilbake. Nå bar hun på en diger, gammel bok.

«Det falt meg ikke inn å lete i denne!» hvisket hun opphisset. «Jeg lånte den på biblioteket for et par uker siden for å ha litt lett lesestoff.»

«*Lett*?» sa Ronny, men Hermine ba ham ti stille mens hun fant fram til noe. Så begynte hun å bla som en villmann, mens hun mumlet for seg selv.

Omsider fant hun det hun lette etter.

«Jeg visste det! *Jeg visste det!*»

«Er det lov å si noe nå?» sa Ronny surt. Hermine overhørte ham.

«Nicolas Flamel,» hvisket hun dramatisk, «er *den eneste en kjenner til som har klart å lage De vises stein!*»

Dette hadde ikke helt den ønskete virkning.

«De vi hva?» sa Harry og Ronny.

«Men herregud, leser dere ingen ting, dere to? Se her – les dette.»

Hun skjøv boka mot dem, og Harry og Ronny leste:

Målet for alkymiens eldgamle kunst er a skape
De bises stein, et mytisk stoff med forbløffende egenskaper.
Steinen forbandler ethbert metall til rent gull.
Den er også hobedingrediensen i Libseliksiren,
som giør den som drikker den udødelig.

Gjennom århundrene har De bises stein ofte bært påstått obserbert, men den eneste Stein som finnes i dag. er eid ab hr. Nicolas Flamel, den kjente alkymist og operaelsker. Br. Flamel, som i fjor feiret sin seks hundre og sekstifemte fødselsdag, leber et stille lib i Debon med sin hustru, Perenelle (seks hundre og femtiåtte).

«Skjønner dere?» sa Hermine, da Harry og Ronny hadde lest ferdig. «Den hunden vokter sikkert Flamels Stein! Jeg vedder på at han ba Humlesnurr passe på den for seg, fordi de er venner og han visste at noen var ute etter den. Det var derfor han ville ha Steinen vekk fra Flirgott!»

«En stein som lager gull og gjør deg udødelig!» sa Harry. «Ikke rart Slur er ute etter den! Noe sånt ville vel hvem som helst ha kloa i.»

«Og ikke rart vi ikke fant Flamel i *Viktige oppdagelser i moderne magi*,» sa Ronny. «Hvis han er seks hundre og sekstifem, er'n ikke akkurat *moderne*, eller hva?»

Neste morgen, i timen med Forsvar mot svartekunster, mens de noterte forskjellige behandlingsmåter for varulvbitt, diskuterte Harry og Ronny fremdeles hva de ville gjort med De vises stein om de hadde hatt en. Det var først da Ronny sa at han ville kjøpt sitt eget rumpeldunklag at Harry kom på det med Slur og kampen.

«Jo, jeg vil spille,» sa han til Ronny og Hermine. «Hvis ikke, tror bare alle smygardingene at jeg er for feig til å møte Slur. Jeg skal vise dem … jeg tenker det skal tørke fliret av dem, hvis vi vinner.»

«Bare vi ikke må tørke *deg* av banen, så,» sa Hermine.

Men jo nærmere de kom kampen, jo mer nervøs ble Harry, samme hva han hadde sagt til Ronny og Hermine. Resten av laget var ikke så avslappet, de heller. Tanken på å gå forbi Smygard i husmesterskapet var deilig, ingen hadde greid det på nesten sju år, men ville de få sjansen til det, med en så partisk dommer?

Harry visste ikke om det var noe han innbilte seg, men han syntes han støtte på Slur hvor han gikk. Iblant lurte han på om Slur faktisk fulgte etter ham og prøvde å komme over ham på tomannshånd. Eliksirtimene var blitt rene ukentlige torturøkter, så ekkel var Slur mot Harry. Var det mulig at Slur hadde oppdaget at de visste om De vises stein? Harry kunne ikke skjønne hvordan det skulle ha gått til – men iblant fikk han en grufull følelse av at Slur kunne lese tankene til folk.

Hermine og Ronny ønsket ham lykke til utenfor garderoben neste ettermiddag, men Harry visste at de ikke var sikre på å få se ham igjen i

live. Det var jo ikke akkurat noen trøst. Harry hørte knapt et ord av Qvists oppmuntrende tale mens han trakk på seg rumpeldunkkutten og grep sin Nimbus 2000.

I mellomtida hadde Ronny og Hermine funnet seg plasser på tribunen ved sida av Nilus, som ikke kunne begripe hvorfor de så så dystre og engstelige ut, eller hvorfor de hadde tatt med seg tryllestavene til kampen. Og Harry kunne jo ikke vite at de to i hemmelighet hadde øvd på Beinlåsforbannelsen. Ideen hadde de fått av Malfang, som hadde brukt den på Nilus, og de var rede til å bruke den på Slur, når som helst han så ut til å ville skade Harry.

«Ronny, nå glemmer du ikke at det er *Locomotor mortis*,» mumlet Hermine, mens Ronny skjulte tryllestaven i ermet.

«Jeg veit da vel det,» glefset Ronny. «Ikke mas.»

Inne i garderoben hadde Qvist tatt Harry til side.

«Ikke for å presse deg, Potter, men hvis vi noen gang trenger å fange snoppen tidlig, er det nå. Få slutt på kampen før Slur rekker å gi for mange poeng til Håsblås.»

«Hele skolen er der ute!» sa Fred Wiltersen, som kikket ut gjennom dørsprekken. «Til og med – jøsses – Humlesnurr er her, han òg!»

Hjertet til Harry gjorde kollbøtte.

«*Humlesnurr*?» sa han og løp bort til døra for å være sikker. Fred hadde rett. Sølvskjegget var ikke til å ta feil av.

Harry kunne ledd høyt av lettelse. Han var trygg. Ikke snakk om at Slur ville våge å prøve å skade ham, så lenge Humlesnurr var til stede.

Det var kanskje derfor Slur så så sinna ut da lagene kom marsjerende ut. Ronny la også merke til det.

«Så ondskapsfull har jeg aldri sett Slur,» sa han til Hermine. «Hei – de er i gang alt. Au!»

Noen hadde dratt til ham i bakhodet. Det var Malfang.

«Å, unnskyld, Wiltersen. Så ikke at du satt der.»

Malfang gliste bredt til Krabbe og Gurgel.

«Lurer på hvor lenge Potter greier å holde seg på limen denne gangen? Noen som vil vedde? Hva med deg, Wiltersen?»

Ronny svarte ikke. Slur hadde nettopp gitt Håsblås et straffepoeng, fordi Frank Wiltersen hadde slått en klabb mot ham. Hermine, som hadde krysset alle fingrene i fanget, myste ufravendt på Harry, som kretset over spillet som en hauk på utkikk etter snoppen.

«Vet dere hvordan jeg tror de velger ut spillere til Griffing-laget?» sa Malfang høyt noen minutter etter, da Slur ga Håsblås nok et poeng, denne gangen uten grunn i det hele tatt. «Det er folk de syns synd på. Se, der har vi Potter, som ikke har foreldre, så er det Wiltersenene, som ikke har penger – du burde virkelig vært med på laget, Langballe, du som ikke har noe vett.»

Nilus ble mørkerød, men snudde seg i setet og så Malfang rett i øynene.

«Jeg er verdt tolv sånne som deg, Malfang,» stammet han.

Malfang, Krabbe og Gurgel hylte av latter, men Ronny sa, uten å våge å ta blikket fra spillet: «Det er riktig, Nilus, si det til'n.»

«Langballe, hvis vett var gull, hadde du vært enda fattigere enn Wiltersen, og det skal litt til.»

Nervene til Ronny var alt på bristepunktet av engstelse for Harry.

«Jeg advarer deg, Malfang – ett ord til –»

«Ronny!» sa Hermine plutselig. «Harry –!»

«Hva? Hvor?»

Harry var midt i et vanvittig svalestup. Tilskuerne reagerte med gisp og hurrarop. Hermine reiste seg med de korslagte fingrene i munnen, og imens skjøt Harry som en pil videre ned mot bakken.

«Jamen har du flaks, Wiltersen, Potter har opplagt fått øye på en kopperslant på bakken!» sa Malfang.

Da sprakk det for Ronny. Før Malfang visste hva som skjedde, satt Ronny oppå ham og hadde lagt ham i bakken. Nilus nølte, så klatret han over seteryggen og kom til hjelp.

«Kom igjen, Harry!» skrek Hermine og hoppet opp på setet for å se bedre, mens Harry raste rett mot Slur – hun enset ikke engang Ronny og Malfang som rullet rundt under setet, eller knuffene og kvinkene som kom fra den hvirvelen av knyttnever som var Nilus, Krabbe og Gurgel.

Høyt til værs snudde Slur seg på limen, akkurat tidsnok til å se noe skarlagensrødt skyte forbi noen centimeter unna – i neste sekund hadde Harry rettet opp stupet, løftet armen i triumf, og i neven knuget han snoppen.

Tribunene eksploderte. Dette måtte være rekord, ingen kunne huske at noen hadde fanget snoppen så fort.

«Ronny! Ronny, hvor er du? Kampen er over! Harry vant! Vi vant! Griffing leder!» vrælte Hermine, danset opp og ned på setet og klemte Parvati Patil på raden foran.

Harry hoppet av limen en halvmeter over bakken. Han kunne ikke tro det. Han hadde greid det – kampen var over, og den hadde ikke vart i mer enn fem minutter. Mens griffinger kom myldrende ut på banen, så han Slur lande like ved, hvit i ansiktet og stram om leppene. Så kjente Harry en hånd på skulderen og så opp i Humlesnurrs smilende fjes.

«Godt levert,» sa Humlesnurr lavt, så bare Harry kunne høre ham. «Hyggelig å se at du ikke har grublet for mye over det speilet … vært opptatt med ditt … glimrende …»

Slur spyttet bittert på bakken.

Harry kom ut fra garderoben en stund etter, alene, for å sette Nimbusen i limeskuret. Han kunne ikke huske å ha følt seg lykkeligere noen gang. Nå hadde han virkelig utrettet noe å være stolt av – ingen kunne lenger si at han bare var et berømt navn. Aldri hadde kveldslufta duftet så søtt. Han gikk over det fuktige gresset og gjenopplevde den siste timen, et lykkelig sammensurium: griffinger som kom løpende for å bære ham på gullstol, Ronny og Hermine litt lenger borte, som hoppet opp og ned, mens Ronny ropte hurra midt i en flom av neseblod.

Harry kom fram til skuret. Han lente seg mot tredøra og kikket opp på Galtvort, og vinduene som glødet rødt i solnedgangen. Griffing ledet. Han hadde greid det, han hadde vist Slur …

Og når han nå tenkte på Slur …

En formummet skikkelse kom fort ned borgtrappen. Det var tydelig at den ville unngå å bli sett, der den gikk så fort den kunne mot den forbudte

skogen. Harry betraktet den, og seieren falmet i tankene. Han dro kjensel på det lurende ganglaget. Slur snek seg ut i skogen, mens alle andre hadde gått inn til middag – hva var det som foregikk?

Harry hoppet opp på Nimbusen igjen og lettet. Han svevde lydløst over borgen og så Slur forsvinne løpende inn i skogen. Harry fulgte etter.

Trærne sto så tett at han ikke kunne se hvor det ble av Slur. Han kretset, lavere og lavere, helt ned til de øverste greinene, til han hørte stemmer. Han gled mot dem og landet uten en lyd i et høyt bøketre.

Med et godt tak om sopelimen klatret han forsiktig utover en av greinene og prøvde å se gjennom løvverket.

Under ham, i en mørknende lysning, sto Slur, men han var ikke alene. Krengle var også der. Harry kunne ikke skjelne ansiktsuttrykket, men han stammet verre enn vanlig. Harry anstrengte seg for å høre hva de sa.

« … ve-vet ikke hvo-hvorfor du vi-ville møte meg her, av alle ste-steder, Severus …»

«Å, jeg tenkte vi kunne holde det for oss selv,» sa Slur. Stemmen var iskald. «Elevene skal jo liksom ikke vite om De vises stein, da.»

Harry bøyde seg fram. Krengle mumlet noe. Slur avbrøt ham.

«Har du funnet ut ennå hvordan en kommer seg forbi det beistet til Gygrid?»

«Me-men Severus, jeg –»

«Du bør nødig få meg til fiende, Krengle,» sa Slur og tok et skritt mot ham.

«Jeg ve-vet ikke hva-hva du –»

«Du vet utmerket godt hva jeg mener.»

En ugle tutet høyt, og Harry holdt på å falle ned av treet. Han klamret seg fast igjen og rakk å høre Slur si: «– ditt lille hokuspokus der. Jeg venter.»

«Men jeg ve-vet vi-virkelig ikke –»

«Nå vel,» avbrøt Slur. «Så får vi ta en liten prat igjen snart, når du har fått tid til å tenke over saken og bestemme deg for hvilken side du står på.»

Han slengte kappefliken over hodet og marsjerte bort fra lysningen. Det var blitt nesten helt mørkt nå, men Harry kunne skjelne Krengle. Han sto helt stille, som om han var blitt til stein.

«Harry, hvor har du vært!» pep Hermine.

«Vi vant! Vi vant! Vi vant!» hoiet Ronny og klasket Harry på ryggen. «Og jeg ga Malfang et blått øye, og Nilus prøvde å banke opp Krabbe og Gurgel helt aleine! Han er jo i svime fremdeles, så klart, men madam Pomfrit sier at han blir helt bra igjen – snakk om å vise Smygard! Alle venter på deg på oppholdsrommet, vi skal ha fest. Fred og Frank har stjælt noen kaker og greier fra kjøkkenet.»

«Vent med det,» sa Harry åndeløst. «Kom, så finner vi et tomt rom, bare vent til dere får høre dette …»

Han så grundig etter at ikke Gnav var der inne, før han lukket døra bak dem og fortalte alt han hadde sett og hørt.

«Så vi hadde rett, det *er* De vises stein, og Slur prøver å tvinge Krengle til å hjelpe ham å få tak i den. Han spurte om han visste åssen de skulle komme forbi Nussi – og så sa han noe om noe ’hokus-pokus’ som Krengle hadde gjort – det er sikkert andre ting også som vokter Steinen, ikke bare Nussi, drøssevis av besvergelser, sikkert, og Krengle har vel smidd en eller annen anti-svartekunst som Slur må igjennom først –»

«Mener du at Steinen bare er trygg så lenge Krengle greier å holde stand mot Slur?» sa Hermine forskrekket.

«Da er’n vekke før tirsda’n,» sa Ronny.

KAPITTEL FJORTEN

NORBERT, EN NORSK KAMRYGG

Krengle måtte imidlertid være modigere enn de trodde. I ukene som fulgte virket det riktignok som om han ble blekere og tynnere, men det så ikke ut til at han hadde lagt seg helt på rygg ennå.

Hver gang Harry, Ronny og Hermine kom forbi den gangen i fjerde etasje, la de øret mot døra for å sjekke at Nussi knurret der inne fortsatt. Slur spankulerte rundt i sitt vanlige elendige humør, og det måtte jo bety at Steinen fremdeles lå trygt. Når Harry kom forbi Krengle i denne tida, sendte han ham alltid et oppmuntrende smil, og Ronny hadde begynt å kjefte på folk som gjorde narr av Krengles stamming.

Men Hermine hadde også annet å tenke på enn De vises stein. Hun hadde begynt å sette opp tidstabeller for pensumpugg og hadde fargekodet alle sine notater. Det kunne vært greit nok for Harry og Ronny, om det ikke var for at hun maste på at de skulle gjøre det samme.

«Men Hermine, det er jo massevis med tid til eksamen!»

«Ti uker,» bjeffet Hermine. «Det er ikke massevis. For Nicolas Flamel er det som et sekund.»

«Men vi er ikke seks hundre år,» minnet Ronny henne på. «Og hva er det du trenger å pugge for, forresten, du kan jo alt sammen alt.»

«Hva jeg pugger for? Er du sinnssvak? Begriper du ikke at vi må stå til eksamen nå for å bli flyttet opp i andre? Det er kjempeviktig. Jeg burde begynt å lese for en måned siden alt, jeg fatter ikke hva som gikk av meg …»

Dessverre virket det som om lærerne tenkte i samme baner som Hermine. De ga dem så mye hjemmelekser at påskeferien på langt nær ble like morsom som juleferien. Det var ikke lett å slappe av ved sida av en

Hermine som messet utenat samtlige tolv bruksområder for drageblod eller øvde på tryllestavbevegelser. Harry og Ronny stønnet og gjespet, men tilbragte likevel det meste av fritida sammen med henne på biblioteket og prøvde å komme igjennom alt ekstraarbeidet.

«Dette kommer jeg aldri til å huske,» brast det ut av Ronny en ettermiddag. Han slengte fjærpennen i bordet og stirret lengselsfullt ut av bibliotekvinduet. Det var den første virkelig fine dagen de hadde hatt på månedsvis. Himmelen hadde en klar for-glemmegei-blåfarge, og det lå en fornemmelse i lufta av at sommeren var på vei.

Harry, som holdt på å slå opp *Askrot* i *Tusen magiske urter og sopper*, så ikke opp før han hørte Ronny si: «Gygrid! Hva gjør du her på biblioteket?»

Gygrid kom sjokkende inn, med et eller annet gjemt bakpå ryggen. Han så temmelig malplassert ut der i mollskinnsfrakken.

«Bare kikker litt,» sa han, i en fordektig tone som øyeblikkelig vakte deres interesse. «Å driver dere med, da?» Han så plutselig mistenksom ut. «Leter ikke etter Nicolas Flamel ennå, vel?»

«Å, han, han fant vi ut hvem er for evigheter sia,» sa Ronny med den største selvfølgelighet. «Og vi veit hva hunden vokter og – det er De vises –»

«*Ssssjj*!» Gygrid så seg fort om, for å se om noen lyttet. «Er dere gærne, dere må da ikke skrike sånn!»

«Det var faktisk et par ting vi skulle spurt deg om,» sa Harry, «for eksempel hva som vokter Steinen i tillegg til Nussi –»

«SSSJJ!» sa Gygrid igjen. «Hør her – stikk bortom meg litt seinere. Jeg lover ikke at jeg forteller noe, bare så dere veit det, men ikke driv og grav her inne, detta er’ke noe som elever skal vite om. Dem kommer til å tru at det er meg som har sagt det –»

«OK, da ser vi deg senere, da,» sa Harry.

Gygrid sjokket ut igjen.

«Hva var det han gjemte på ryggen, tro?» sa Hermine tankefullt.

«Tror dere det hadde noe med Steinen å gjøre?»

«Jeg ser etter hvilken seksjon han var i,» sa Ronny, som hadde fått nok av skolearbeid. Et øyeblikk etter kom han tilbake med en bokstabel i

armene og slapp dem fra seg på bordet.

«*Drager*!» hvisket han. «Gygrid dreiv og slo opp ting om drager! Se på disse her: *Britiske og irske dragearter; Fra egg til inferno* og *Guide til godt dragehold.*»

«Gygrid har alltid ønsket seg en drage, det fortalte han første gangen jeg traff ham,» sa Harry.

«Men det er jo mot trollmannsloven,» sa Ronny. «Dragehold ble forbudt av Heksekonsiliet i 1709, det vet da alle. Det skulle ikke blitt lett å unngå at gompene la merke til oss hvis vi holdt drager i bakgården – og forresten er det umulig å temme drager. Det er farlig. Du sku' sett brannsåra som Kalle fikk av de ville i Romania.»

«Men det fins da vel ikke ville drager i *Storbritannia*?» sa Harry.

«Klart det gjør,» sa Ronny. «Vanlig velskgrønne og svarte hebridere. Og du kan tro Magidepartementet har si fulle hyre med å legge lokk på det. Vår side må støtt ut og forhekse gomper som har sett en, for å få dem til å glemme det.»

«Hva i all verden er det Gygrid driver med?» sa Hermine.

Da de banket på døra til skogvokterhytta en time senere, la de merke til noe overraskende: alle gardiner var trukket for. Gygrid ropte: «Hvem er'e?» før han slapp dem inn, og lukket døra fort bak dem etterpå.

Inne var det kvelende hett. Enda det var en varm dag, var det et brølende bål på peisen. Gygrid lagde te til dem og tilbød dem røyskatt-smørbrød, som de takket nei til.

«Vel, vel – så det var noe dere ville spørre meg om?»

«Ja,» sa Harry. Ingen vits i å liste seg rundt grøten. «Vi lurte på om du kunne si oss hva mer enn Nussi som vokter De vises stein.»

Gygrid rynket pannen.

«Kan jeg vel ikke,» sa han. «Det er vel opplagt. For det første, så veit jeg ikke sjøl. For det andre, så veit dere for mye alt, så jeg hadde ikke sagt noe sjøl om jeg kunne. Den Steinen er der av gode grunner. Den blei nesten stjælt fra Flirgott – for det har dere vel skjønt for lengst? Men ikke begriper jeg åssen dere fikk veta om Nussi.»

«Gygrid da, det kan godt være du ikke vil si noe til oss, men du vet det iallfall, du vet om alt som foregår her,» sa Hermine med varm, innsmigrende stemme. Det rykket i skjegget til Gygrid, og de skjønte at han smilte. «Vi bare lurte på hvem som sørget for vaktholdet, skjønner du,» fortsatte Hermine. «Vi lurte på hvem Humlesnurr kunne betro noe sånt til, bortsett fra deg.»

Brystet svulmet på Gygrid da han hørte dette. Ronny og Harry smilte fornøyd til Hermine.

«Tja, det kan vel ikke skade å fortelle akkerat det … skal vi se … han lånte Nussi av meg … og så sørga noen av lærera for besvergelser … professor Stikling – professor Pirrevimp – professor McSnurp –» han telte på fingrene, «professor Krengle – og så Humlesnurr sjøl, så klart, han gjorde også litt. Nei, fresten, jeg glømte en. Hvem var nå det igjen … å ja. Professor Slur.»

«*Slur?*»

«Ja – dere driver ikke og gnåler om det der ennå, vel? Hør her, Slur hjalp til å *beskytte* Steinen, så neiggu om han har tenkt å stjæle'n.»

Harry visste at Ronny og Hermine tenkte det samme som han. Hvis Slur hadde vært med på å beskytte Steinen, måtte det ha vært enkelt for ham å finne ut hva de andre lærerne hadde gjort for å vokte den. Han visste sikkert alt – men øyensynlig unntatt Krengles besvergelse, og hvordan han skulle komme seg forbi Nussi.

«Du er den eneste som vet hvordan du kommer forbi Nussi, ikke sant, Gygrid?» sa Harry bekymret. «Og du sier det aldri til noen andre, vel? Ikke engang til noen av lærerne?»

«Det veit ikke en sjel, unntatt meg og Humlesnurr,» sa Gygrid stolt.

«Det er da noe,» mumlet Harry til de andre. «Gygrid, kan vi åpne et vindu? Jeg holder på å smelte.»

«Beklager, Harry,» sa Gygrid. Harry la merke til at han skottet bort på peisen. Harry så på den, han òg.

«Gygrid – *hva er det der?*»

Men han visste allerede hva det var. Midt i bålet, under kjelen, lå et digert, svart egg.

«Æh,» sa Gygrid og fingret nervøst med skjegget. «Det – det er – æh …»

«Hvor fikk du tak i det, Gygrid?» sa Ronny. Han hukte seg ned ved peisen for å se egget bedre. «Det må jo ha kosta en formue.»

«Vant det,» sa Gygrid. «I går kveld. Jeg var nede i landsbyen og fikk meg en dram, og så kom jeg med i et kortspell med en fremmenkar. Jeg trur faktisk'n var ganske glad for å bli kvitt det, for å si det som det er.»

«Men hva har du tenkt å gjøre med den, når den er klekket ut?» spurte Hermine.

«Vel, jeg har drivi og lest litt,» sa Gygrid. Han trakk fram en stor bok under puta. «Fant denna her på bibloteket – *Dragehold til hygge og nytte* – litt avlegs er'n jo, så klart, men det står der, alt samma. Legg egget i ilden – mødrene dems puster jo på dem, ikke sant – og når' n bli klekt ut, mat'n med ei bøtte konjakk blanda med kyllingblod én gang i halvtimen. Og se her – åssen du kjenner igjen arten på egga – det jeg har her, er en norsk kamrygg. Og dem er sjeldne, skal jeg si dere.»

Han så ut som han var svært fornøyd med seg selv, men det gjorde ikke Hermine.

«Gygrid,» sa hun, «du bor i et *trehus.*»

Men Gygrid hørte ikke etter. Han nynnet muntert mens han la mer ved på peisen.

Så nå hadde de enda en ting å bekymre seg for: hva som kunne skje med Gygrid hvis noen oppdaget at han gjemte en ulovlig drage i hytta.

«Lurer på åssen det er å leve et fredelig liv,» sukket Ronny, mens de kveld etter kveld kjempet seg igjennom berget av nye hjemmelekser. Nå hadde Hermine begynt å sette opp puggetabeller for Harry og Ronny også. De holdt på å gå fra forstanden.

En dag ved frokosten kom Hedvig til Harry med en ny lapp fra Gygrid. Der sto det bare to ord: *Den klekker*.

Ronny ville helst skulke urtologien og gå rett bort til hytta, men det ville ikke Hermine høre snakk om.

«Hermine, hvor mange ganger i livet tror du vi får se en drage bli klekt ut?»

«Vi har time, og dermed får vi bråk, og det er ingenting mot hva Gygrid får, når noen finner ut hva han holder på med –»

«Ti still!» hvisket Harry.

Malfang var like bortenfor og hadde bråstoppet for å lytte. Hvor mye hadde han hørt? Harry likte ikke uttrykket i ansiktet hans.

Ronny og Hermine kranglet hele veien til urtologitimen, og til slutt gikk Hermine med på å stikke bortom Gygrids hytte i storefri sammen med de to andre. Da borgklokka ringte ut etter timen, slapp alle tre hagespadene med det samme og skyndte seg gjennom parken til skogbrynet. Der ble de tatt imot av Gygrid, som var rød og opphisset.

«'N er nesten ute.» Han tok dem med inn.

Egget lå på bordet. Det var dype sprekker i det. Noe rørte seg der inne, og de hørte en rar, klikkende lyd.

Alle trakk stolene inntil bordet og ventet åndeløst.

Brått kom det en skrapelyd, og egget sprakk på midten. Babydragen flakset ut på bordet. Akkurat pen var den ikke; Harry syntes den så ut som en krøllet, svart paraply. De beinete vingene var altfor store til den magre, kullsvarte kroppen, og den hadde lang snute med svære nesebor, små hornstubber og bulende, oransje øyne.

Den nøs. Det fløy et par gnister fra snuten.

«Er'n ikke *nydelig*?» mumlet Gygrid. Han strakte ut hånden for å klappe dragen på hodet. Den glefset etter fingrene hans og viste fram spisse hoggtenner.

«Å lille nussepusse,» sa Gygrid. «Se, han kjenner igjen mamman sin!»

«Gygrid,» sa Hermine, «hvor fort vokser egenlig norske kamrygger?»

Gygrid skulle til å svare, da fargen brått forsvant fra ansiktet hans. Han spratt opp og løp til vinduet.

«Hva er det?»

«Det var noen som kikka gjennom gardinsprekken – en guttunge – han løper opp mot skolen igjen nå.»

Harry sprang til døra og så ut. Selv på lang avstand var det umulig å ta feil.

Malfang hadde sett dragen.

Det var noe ved smilet som lurte rundt munnvikene til Malfang den neste uka som gjorde Harry, Ronny og Hermine nokså urolige. De tilbragte det meste av fritida i Gygrids mørklagte hytte og prøvde å snakke fornuft med ham.

«Bare slipp ham ut,» sa Harry inntrengende. «Sett ham fri.»

«Jeg kan'ke,» sa Gygrid. «Han er for liten ennå. Da dør'n.»

De så på dragen. På under en uke hadde den vokst seg tre ganger større. Det strømmet røyk fra neseborene. Gygrid hadde ikke passet skogvokterpliktene sine, så travelt hadde han hatt det med dragen. Det lå tomme konjakkflasker og hønsefjær over hele golvet.

«Jeg har bestemt meg for å kalle'n for Norbert,» sa Gygrid og så på dragen med svømmende øyne. «Han kjenner meg igjen nå, banna bein, se her. Norbert! Norbert! Å er mamma hen?»

«Nå har'n gått aldeles fra vettet,» mumlet Ronny i øret på Harry.

«Gygrid,» sa Harry høyt, «fjorten dager til, så er Norbert like lang som huset her. Og Malfang kan gå til Humlesnurr hva dag det skal være.»

Gygrid beit seg i leppa.

«Jeg – jeg veit at jeg ikke kan beholde'n for alltid. Men jeg kan'ke bare kaste'n ut heller, det kan jeg bare ikke.»

Harry snudde seg brått mot Ronny.

«Kalle,» sa han.

«Skal du gå fra ditt òg, nå?» sa Ronny. «Jeg er Ronny, veit du ikke det?»

«Nei – Kalle – broren din, Kalle. Han som er i Romania og studerer drager. Vi kan sende Norbert til ham. Kalle kan passe på ham og sette ham ut i frihet etterpå!»

«Kjempesmart!» sa Ronny. «Hva sier du, Gygrid?»

Og til sjuende og sist sa Gygrid seg villig til at de kunne sende en ugle til Kalle og spørre ham.

Neste uke slepte seg forbi. Onsdag kveld satt Hermine og Harry alene på oppholdsrommet lenge etter at alle andre hadde lagt seg. Vegguret hadde akkurat slått midnatt da portretthullet fór opp. Ronny kom plutselig til syne

idet han tok av seg Harrys usynlighetskappe. Han hadde vært nede i hytta til Gygrid og hjulpet til å mate Norbert, som nå åt døde rotter i kassevis.

«Den beit meg!» sa han og viste dem hånden sin, som var inntullet i et blodig lommetørkle. «Jeg kan'ke holde en fjærpenn på ei uke minst. Det vil jeg bare ha sagt, den dragen er det ekleste dyret jeg har sett i mitt liv, men sånn som Gygrid nusser med'n, skulle du trudd det var den søteste lille pusekanin. Da den beit meg, skjelte'n meg ut for at jeg hadde skremt'n. Og da jeg gikk, sang'n voggesanger for'n.»

De hørte et kakk på det mørke vinduet.

«Det er Hedvig!» sa Harry og skyndte seg bort og slapp henne inn. «Hun har sikkert med svar fra Kalle!»

Alle tre stakk hodene sammen og leste brevet.

Kjære Ronny,

Huordan står det til? Takk for breuet – jeg kan gjerne ta imot den norske kamryggen, men det blir ikke lett å tå den hit. Jeg tror det beste ville uære å sende ham hit med noen venner au meg som kommer på besøk i neste uke. Problemet er at ingen må uite at de har med seg en ulovlig drage. Kan du klare å få kamryggen opp på det høyeste tårnet ued midnatt natt till søndag? Da kan de møte deg der og hente ham mens det fremdeles er mørkt. Send suar så fort du kan.

Kjærlig hilsen

Kalle.

De så på hverandre.

«Vi har jo usynlighetskappen,» sa Harry. «Det burde ikke bli så vanskelig – jeg tror kappen er stor nok til å dekke to av oss pluss Norbert.»

Det var et tydelig tegn på hvor ille den siste uka hadde vært at de to andre var enige. Hva som helst for å bli kvitt Norbert – og Malfang.

Det kom en strek i regningen. Dagen etter hadde dragebittet fått Ronnys hånd til å hovne opp til dobbelt størrelse. Han visste ikke om det var trygt å gå til madam Pomfrit – ville hun se at det var et dragebitt? Men i løpet av

ettermiddagen hadde han ikke lenger noe valg. Såret hadde fått en temmelig ekkel grønn farge. Det så ut til at Norberts tenner var giftige.

Etter skoletid løp Harry og Hermine bort til lasarettfløyen. Da lå Ronny til sengs og hadde det fælt.

«Det er ikke bare handa,» hvisket han, «enda den kjennes ut som det er like før'n faller av. Malfang sa til madam Pomfrit at han ville låne ei av bøkene mine, bare for å komme hit og få seg en god latter. Han trua med å fortelle henne hva det var som beit meg – *jeg* sa at det var ei bikkje, men jeg tror ikke hun trodde på det. Jeg sku'kke dratt til'n på rumpeldunkkampen, det er derfor han gjør dette nå.»

Harry og Hermine prøvde å berolige Ronny.

«Natt til søndag er allting overstått,» sa Hermine, men det beroliget slett ikke Ronny. Tvert imot satte han seg brått opp i senga, og svetten haglet.

«Natt til søndag!» sa han hest. «Å nei – å nei – jeg kom akkurat på det – brevet fra Kalle lå i den boka som Malfang tok! Nå veit'n at vi skal kvitte oss med Norbert.»

Harry og Hermine fikk ikke sjansen til å svare, for i det samme kom madam Pomfrit bort og jagde dem ut, fordi Ronny trengte å sove.

«Det er for sent å forandre på planen nå,» sa Harry til Hermine. «Vi har ikke tid til å sende Kalle en ugle til, og dette er kanskje den eneste sjansen vi får til å bli kvitt Norbert. Vi er nødt til å våge det. Og vi har jo usynlighetskappen. Den vet ikke Malfang om.»

Da de gikk hjem til Gygrid, satt villsvinhunden Hogg utenfor med bandasje på halen. Gygrid åpnet vinduet og snakket ut gjennom det.

«Jeg kan'ke sleppe dere inn,» peste han. «Norbert er på et kritisk punkt. Ikkeno jeg ikke kan takle, sjølsagt.»

Da de fortalte ham om brevet fra Kalle, fikk han tårer i øynene, men det kunne riktignok være fordi Norbert akkurat hadde bitt ham i beinet.

«Aaauu! Det er'ke farlig, han tok bare støvelen – 'n bare leiker – husk på, 'n er jo bare babyen.»

Babyen dundret halen mot veggen så vinduene klapret. Harry og Hermine gikk tilbake til borgen med en følelse av at lørdag ikke kunne

komme fort nok.

Da tida var inne til at Gygrid måtte ta avskjed med Norbert, ville de nok ha syntes synd på ham, om de ikke hadde vært så bekymret for det de selv hadde å gjøre. Det var en mørk, overskyet kveld, og de var sent ute til Gygrids hytte. I inngangshallen måtte de nemlig vente på at Gnav skulle bli ferdig med å spille tennis mot veggen og forsvinne.

Gygrid hadde pakket Norbert ferdig i en stor kasse.

«'N har fått masser av rotter og litt konjakk til turen,» sa Gygrid med tykk stemme. «Og jeg har pakka ned teddybjørnen hanses, i tilfelle'n føler seg aleine.»

Inne fra kassa hørtes spjærende lyder. Harry syntes det lød som om Norbert rev hodet av teddyen.

«'Djø da, Norbert!» hikstet Gygrid, mens Harry og Hermine dekket kassa med usynlighetskappen og smøg seg under den selv. «Mamma skal aldri glømme deg!»

Hvordan de greide å få den kassa tilbake til borgen, ante de ikke. Midnatt tikket stadig nærmere mens de bakset Norbert opp marmortrappen i inngangshallen og bortover mørke ganger. Opp nok en trapp, og enda en – og selv ikke en av Harrys snarveier gjorde det særlig mye lettere.

«Nesten framme!» peste Harry, da de kom til gangen under det høyeste tårnet.

Men en plutselig bevegelse foran dem fikk dem nesten til å slippe kassa. I befippelsen glemte de at de var usynlige alt, klemte seg inn i skyggene og stirret på det mørke omrisset av to mennesker som tok brytetak på hverandre bare et par meter borte. En lykt flammet opp.

Professor McSnurp, i skotskrutet morgenkåpe og hårnett, hadde et godt tak i øret på Malfang.

«Arrest!» ropte hun. «Og tjue poeng i bot til Smygard! Tasse rundt midt på natten sånn, hvordan våger du –»

«Nei, De skjønner ikke, professor, Harry Potter er på vei hit – han har en drage!»

«Hørt slikt tøv! Hvordan våger du å servere den slags løgner! Bli med her – jeg skal sannelig snakke et alvorsord med professor Slur om deg,

Malfang!»

Etter dette virket den bratte vindeltrappen opp til topps i tårnet som den letteste sak i verden. Men kappen tok de ikke av seg før de sto ute i kald natteluft, og deilig var det å kunne puste fritt igjen. Hermine gjorde dansetrinn.

«Malfang i arrest! Det er nesten så jeg kunne synge!»

«Ikke gjør det,» var Harrys råd.

Mens de ventet, fortsatte de å klukke over Malfang, mens Norbert dundret rundt inne i kassa. Ti minutters tid senere kom fire sopelimer dalende ned fra mørket.

Kalles venner var en trivelig gjeng. De viste Harry og Hermine stroppesystemet de hadde rigget til, så de kunne bære Norbert mellom seg. Alle hjalp til å spenne Norbert trygt fast i det, og så tok Harry og Hermine de andre i hånden og takket dem pent.

Og omsider var Norbert på vei … godt på vei … og borte.

De snek seg ned vindeltrappen igjen, og hjertet kjentes like lett som hendene, nå som Norbert var ute av dem. Niks mer drage – Malfang i arrest – kunne det tenkes skår i en slik glede?

Svaret ventet på dem ved foten av trappen. Idet de satte foten ut på gangen, tonet Nasks fjes plutselig fram av mørket.

«Jaså, jaså, jaså,» hvisket han, «så fikk jeg endelig kloa i dere.»

De hadde glemt usynlighetskappen på toppen av tårnet.

KAPITTEL FEMTEN

DEN FORBUDTE SKOGEN

Det kunne ikke vært verre.

Nask geleidet dem ned til professor McSnurps kontor i andre etasje, hvor de ble sittende og vente. De sa ikke et ord til hverandre. Hermine skalv, mens unnskyldninger, alibier og ville dekkhistorier tumlet rundt i hodet til Harry, den ene ynkeligere enn den andre. Denne gangen hadde han ikke anelse om hvordan de skulle komme seg ut av det. De satt midt i knipa. Noe så idiotisk – hvordan *kunne* de glemme kappen? Det var umulig å finne på noen som helst grunn – ingen som professor McSnurp ville godta, iallfall – til å være oppe og snike seg rundt på skolen nattestid, og langt mindre oppe på det høyeste astronomitårnet, som var forbudt område unntatt i timene. Legg til Norbert og usynlighetskappen, og de kunne like godt begynne å pakke sakene sine med det samme.

Hadde Harry trodd at det ikke kunne bli verre? Han tok feil. Da professor McSnurp dukket opp, holdt hun Nilus i kragen.

«Harry!» utbrøt Nilus, så snart han fikk øye på de to andre. «Jeg prøvde å finne deg og advare deg, jeg hørte Malfang si at han skulle ta deg på fersken, han sa du hadde en drag –»

Harry ristet voldsomt på hodet for å få Nilus til å ti stille, men professor McSnurp hadde sett det. Hun raget opp over dem alle tre, og en ildsprut fra henne virket vel så sannsynlig som en av Norberts.

«Dette ville jeg aldri trodd om noen av dere. Herr Nask sier dere var oppe på astronomitårnet. Klokka ett om natten. *Forklar dere.*»

Det var første gang Hermine ikke hadde noe svar på et spørsmål fra en lærer. Hun stirret ned på tøflene sine, urørlig som en statue.

«Jeg tror jeg har en ganske god anelse om hva som har foregått,» sa professor McSnurp. «Det skal neppe noe geni til å regne ut det. Dere serverte Draco Malfang en eller annen røverhistorie om en drage, for å lure ham ut av senga og opp i stry. Ham har jeg allerede tatt. Dere syns vel det er morsomt at Langballe her også hørte historien og trodde på den?»

Harry fanget blikket til Nilus og prøvde å si ham ordløst at dette ikke var sant, for Nilus så like såret som lamslått ut. Stakkars fomlete Nilus – Harry visste hva det måtte ha kostet ham å prøve å finne dem i mørket, finne dem og advare dem.

«Jeg er dypt forarget,» sa professor McSnurp. «Fire elever ute av sengene sine på én natt! Jeg har aldri hørt maken! Hermine Grang, jeg trodde virkelig du hadde mer vett. Hva deg angår, Harry Potter, trodde jeg Griffing betydde mer for deg. Alle tre får arrest – ja, du òg, Langballe, *ingenting* gir deg rett til å vandre rundt nattestid, særlig i disse tider, det er meget farlig – og Griffing trekkes femti poeng i bot.»

«*Femti?*» gispet Harry – da mistet jo Griffing ledelsen, den ledelsen han hadde vunnet i den siste rumpeldunkkampen.

«Femti poeng *hver*,» sa professor McSnurp og pustet tungt gjennom den lange, spisse nesa.

«Men professor –»

«De *kan* ikke –»

«Ikke fortell meg hva jeg kan og ikke kan, Potter. Og nå, marsj i seng, alle tre. Jeg har aldri skammet meg slik over Griffing-elever.»

Hundre og femti poeng tapt! Da havnet Griffing på sisteplass. På én natt hadde de ødelagt enhver sjanse Griffing måtte ha til å vinne huspokalen. Harry følte det som som bunnen hadde falt ut av magen. Hvordan kunne de noensinne gjøre dette godt igjen?

Harry fikk ikke sove hele den natten. Han kunne høre Nilus hulke ned i puta i timevis, virket det som, og kunne ikke komme på noe å si til trøst. Han visste at Nilus, som han selv, grudde seg til morgenen. Hva ville skje når resten av Griffing fikk vite hva de hadde gjort?

Først trodde griffinger som neste dag passerte det svære timeglasset som viste huspoengene at det hadde skjedd en feil. Hvordan kunne de plutselig

ha hundre og femti poeng mindre enn dagen før? Og så begynte historien å spre seg: det var Harry Potter, den berømte Harry Potter, helten fra to rumpeldunkkamper, som hadde kostet dem alle poengene, han og et par andre førsteklasse-tullinger.

Harry hadde vært en av de mest populære og beundrete på skolen. Plutselig ble han den mest hatede. Selv håsblåsinger og ravnkloer fikk ham i vrangstrupen, for alle hadde gledet seg til at Smygard tapte huspokalen. Hvor Harry gikk, var det folk som pekte på ham og ikke brydde seg med å senke stemmen når de skjelte ham ut. Smygardingene derimot klappet når han gikk forbi, plystret og ropte: «Takk skal du ha, Potter, vi skylder deg en!»

Det var bare Ronny som ikke sviktet ham.

«Å, på et par uker har de glemt alt sammen. Fred og Frank har tapt massevis av poeng så lenge de har vært her, og folk liker dem likevel.»

«De har aldri tapt hundre og femti poeng på én gang, har de vel?» sa Harry mistrøstig.

«Vel – nei,» måtte Ronny innrømme.

Det var litt sent å bøte på skaden, men Harry svor på at han aldri mer skulle stikke nesa i andres saker. Han hadde fått nok av å snike seg rundt og spionere. Han var så skamfull at han gikk til Qvist og tilbød seg å trekke seg fra rumpeldunklaget.

«*Trekke deg*!» tordnet Qvist. «Hva skulle det være godt for? Hvordan skal vi få igjen noen av de poengene hvis vi ikke kan vinne i rumpeldunk?»

Men selv rumpeldunk var ikke morsomt lenger. Resten av laget ville ikke snakke med Harry på treninga, og hvis de måtte, kalte de ham 'speideren'.

Hermine og Nilus hadde det ikke godt, de heller. Ikke fullt så ille som Harry, fordi de ikke var like kjent, men ingen ville snakke med dem heller. Hermine hadde sluttet å vise seg i klassen, stakk seg aldri fram og arbeidet i stillhet.

Harry var nesten glad for at eksamen ikke var så langt unna. All puggingen holdt iallfall tankene borte fra elendigheten. Han, Ronny og Hermine holdt seg for seg selv, leste til langt på kveld og prøvde å huske

ingrediensene i innviklete eliksirer, lære besvergelser og trylleformler utenat, pugge datoer for magiske oppdagelser og gnomopprør …

Så, omtrent en uke før første eksamensdag, ble Harrys ferske beslutning om ikke å blande seg i saker som ikke angikk ham, satt på en uventet prøve. På vei tilbake fra biblioteket en ettermiddag, alene, hørte han klynking fra et klasserom like forut. Da han kom nærmere, hørte han Krengles stemme.

«Nei – nei – ikke mer, vær så snill –»

Det lød som om noen truet ham. Harry gikk nærmere.

«Ja vel – ja – ja –» hørte han Krengle hikste.

I neste øyeblikk kom Krengle farende ut fra klasserommet, mens han rettet på turbanen. Han var blek og så ut som han var på gråten. Han strente ut av syne, og Harry trodde ikke han hadde lagt merke til ham. Han ventet til Krengles skritt døde bort, og så kikket han inn i klasserommet. Det var tomt, men en dør sto på klem i den andre enden. Harry var halvveis borte ved den før han kom på hva han hadde lovet seg selv, om ikke å blande seg.

Men han ville veddet tolv av De vises stein på at Slur nettopp hadde forlatt rommet. Og etter det Harry hadde overhørt, var ganglaget hans sikkert mer spenstig enn vanlig – for det virket som om Krengle omsider hadde gitt etter.

Harry gikk tilbake til biblioteket, hvor Hermine var i ferd med å høre Ronny i astronomi. Harry fortalte dem hva han hadde hørt.

«Da har Slur greid det, da!» sa Ronny. «Hvis Krengle har fortalt'n åssen han skal ta knekken på den anti-svartekunst-besver-gelsen –»

«Men Nussi er jo fremdeles der,» sa Hermine.

«Kanskje Slur har finni ut åssen han kommer seg forbi'n uten å spørre Gygrid,» sa Ronny. Han så opp på de tusener av bøker som omgå dem. «Jeg vedder på at det står ei bok her etsteds med oppskrifta på åssen du kan komme forbi en kjempesvær, trehodet hund. Så hva gjør vi nå, Harry?»

Et glimt av eventyrlyst begynte å gløde igjen i Ronnys øyne, men Hermine svarte før Harry fikk sagt noe.

«Vi går til Humlesnurr. Det var det vi burde gjort for lenge siden. Hvis vi prøver på noe selv, blir vi iallfall helt sikkert utvist.»

«Men vi har jo ikke noe *bevis*!» sa Harry. «Krengle er altfor redd til å støtte oss. Slur behøver bare å si at han ikke har anelse om åssen det trollet kom seg inn på allehelgensaften, og at han selv ikke var i nærheten av fjerde etasje – hvem tror dere de tror på, ham eller oss? Det er jo ikke akkurat noen hemmelighet at vi ikke kan fordra ham, så Humlesnurr tror sikkert det er noe vi finner på for at han skal få sparken. Og Nask ville ikke hjelpe oss om det sto om livet, han er for gode busser med Slur, og jo flere elever som blir utvist, jo bedre, mener nok han. Og ikke glem at vi ikke skal vite om Steinen eller Nussi. Jeg tenker det skulle bli moro å forklare *det*.»

Hermine så overbevist ut, men ikke Ronny.

«Hvis vi bare snuser litt rundt –»

«Nei,» sa Harry blankt, «snuse rundt har vi gjort nok av.»

Han trakk til seg et kart over Jupiter og begynte å pugge navnene på alle månene.

Neste morgen fikk Harry, Hermine og Nilus utlevert hver sin beskjed ved frokostbordet. Der sto det:

Den ilagte arrest begynner i kveld kl. 2300.
Møt opp for vaktmester Nask i inngangshallen.
Professor M. McSnurp

I alt oppstusset over de tapte poengene, hadde Harry helt glemt at de fremdeles hadde arresten i vente. Han trodde halvveis at Hermine skulle klage over at de mistet en hel kveld med pugging, men hun sa ikke et ord. Akkurat som Harry, syntes hun de hadde fortjent alt de fikk.

Klokka elleve den kvelden sa de ha det til Ronny oppe i oppholdsrommet og gikk ned til inngangshallen sammen med Nilus. Nask var der alt – og det var Malfang òg. Harry hadde glemt at Malfang også hadde fått arrest.

«Følg med her,» sa Nask. Han tente en lykt og gikk foran dem ut.

«Jeg tenker dere tenker dere to ganger om før dere finner på noe tull neste gang, hæ?» sa han og gliste til dem. «Jo da … hardt arbeid og litt smerte, det er verdens beste lærer, mener nå jeg … Bare så synd at de gamle straffemetodene har fått dø ut … henge etter håndleddene i et par dager, jo

da, jeg har lenkene på kontoret mitt fremdeles, pent olja, om det skulle bli bruk for dem … Ja, så går vi, da, og ikke finn på å stikke av, da går det mye verre.»

De marsjerte av sted gjennom den mørke parken. Nilus fortsatte å snufse. Harry lurte på hva straffen ville bli. Noe skikkelig fælt måtte det være, så fornøyd som Nask låt.

Månen skinte klart, men skyene som seilte forbi den la dem med jevne mellomrom i mørke. Et stykke framme så Harry de lysende vinduene i hytta til Gygrid. Så hørte de et fjernt rop.

«Er'e deg, Nask? Skynd deg, så vi får det overstått.»

Harrys humør lysnet: hvis de skulle være sammen med Gygrid, kunne det ikke bli så ille.

Lettelsen måtte ha vært synlig, for Nask sa: «Du tror vel dere skal hygge dere sammen med den tullingen, du? Da kan du tro om igjen, gutt – det er ut i skauen dere skal, og jeg tviler på om alle kommer like hele ut igjen.»

Da Nilus hørte det, kom det et lite stønn fra ham, og Malfang bråstoppet.

«Skogen?» gjentok han og lød ikke fullt så blasert som vanlig. «Vi kan da ikke gå inn der om natten – det er all slags vesener der – varulver, har jeg hørt.»

Nilus tok et fast grep i ermet til Harry og kom med gulpende lyder.

«Det blir jo verst for dere, det da,» sa Nask. Stemmen nesten sprakk av skadefryd. «Varulvene skulle dere vel tenkt på før dere fant på sånt tull, hva?»

Gygrid kom travende mot dem i mørket, med Hogg i hælene. Han hadde med seg det svære armbrøstet, med et pilekogger over skulderen.

«Det var på tide,» sa han. «Jeg har venta en halvtime alt. Er alt OK med dere, Harry, Hermine?»

«Jeg ville ikke vært så smørblid mot dem, hvis jeg var deg, Gygrid,» sa Nask kaldt. «De er her for å få straffa si, skal du huske på.»

«Så det er derfor du er sein, da?» sa Gygrid og rynket pannen. «Stått og kjefta på dem, hæ? Det er'ke jobben din, sånt. Nå har du gjort ditt, så nå overtar jeg.»

«Jeg kommer igjen i morra tidlig,» sa Nask, «og henter det som er igjen av dem,» la han ondskapsfullt til. Så snudde han og gikk tilbake til borgen, og de så lykta duve gjennom mørket og bli borte.

Malfang snudde seg mot Gygrid.

«Ikke snakk om at jeg går inn i den skogen,» sa han, og det frydet Harry å høre panikken i stemmen.

«Det gjør du nok, hvis at du vil fortsette på Galtvort,» sa Gygrid barskt. «Du har gjort noe gæli, og nå må du ta følgene.»

«Men sånt er for tjenerskapet, ikke for elever. Jeg trodde vi skulle skrive avskrift eller noe. Hvis pappa hadde visst at jeg måtte gjøre dette, så –»

«– hadde'n sagt at det er sånn det er på Galtvort,» knurret Gygrid. «Skrive avskrift! Å sku' det vært godt for? Enten får du gjøra noe nyttig, eller så får du dra din kos. Hvis du trur at far din heller vil ha deg utvist, så kom deg tilbars att til borgen og pakk. Sett i gang!»

Malfang rørte seg ikke. Han glodde rasende på Gygrid, men så slo han blikket ned.

«Greit,» sa Gygrid. «Og nå skal dere høre godt etter, for det er falig, det vi har å gjøra i natt, og jeg vil'ke at noen skal ta noen risk. Bli med bort her et øyeblikk.»

Han gikk foran og stoppet helt i skogkanten. Der løftet han lykta høyt og pekte bortover en smal, buktende sti som forsvant inn mellom tette, svarte stammer. En svak bris rusket dem i håret der de sto og stirret inn i skogen.

«Se der,» sa Gygrid, «ser dere det som skinner på bakken der? Sølvaktig, lissom? Det er enhjørningblod. Det er en enhjørning der inne som har blitt skada av et eller annet. Det er andre gangen denne uka. Jeg fant en dau en sist onsdag. Det vi skal, er å prøve å finne det arme beistet. Det kan væra vi blir nødt til å gjøra slutt på lidelsen for stakkaren.»

«Hva hvis det som skadde enhjørningen, finner oss først?» sa Malfang. Han greide ikke å skjule frykten i stemmen.

«Ikkeno som lever i denna skogen kan skade dere, så lenge dere er sammens med meg og Hogg,» sa Gygrid. «Men hold dere på stien. OK, vi deler vårs i to grupper og følger sporet i hver våres retning. Så mye blod som det er her, må'n ha sjangla rundt her sia i går kveld, minst.»

«Jeg vil ha Hogg,» sa Malfang fort, han så på hundens lange tenner.

«Greit, det,» sa Gygrid, «men jeg advarer deg, han er litt av en feiging. Da går jeg og Harry og Hermine den ene veien, og Draco, Nilus og Hogg den andre. Og hvis noen av vårs finner enhjørningen, sender'em opp grønne gnister, greit? Få fram tryllestavene og byn å øv – sånn ja – og hvis noen får problemer, sender'em opp *raue* gnister, så de andre veit å dem skal finne dem – så vær forsiktig. Nå går vi.»

Skogen var svart og stille. Et stykke inne delte stien seg, og Harry, Hermine og Gygrid gikk til venstre, mens Malfang, Nilus og Hogg gikk til høyre.

De gikk i taushet, med blikket på bakken. En gang imellom brøt en månestråle gjennom greinene over dem og lyste opp en sølvblå blodflekk på løvet på bakken.

Harry så at Gygrid så svært bekymret ut.

«*Kan* det være en varulv som dreper enhjørningene?» spurte han.

«Dem er'ke raske nok,» sa Gygrid. «Det er'ke lett å fange en enhjørning, dem er noen skikkelig magiske vesener. Jeg har aldri hørt om at noen har blitt skada før.»

De gikk forbi en mosegrodd trestubbe. Harry kunne høre rislende vann; det måtte være en bekk i nærheten. De fant stadig flekker av enhjørningblod langs den buktende stien.

«Går det greit med deg, Hermine?» hvisket Gygrid. «Ikke vær redd, hvis'n er så stygt skada, kan'n ikke ha gått langt, og da kan vi – KOM DERE BAKOM DET TREET!»

Gygrid grep Harry og Hermine og lempet dem vekk fra stien og bakom en kjempeeik. Han trakk fram en pil og satte den i armbrøstet, løftet det og siktet, klar til skudd. Alle tre lyttet. Noe gled svisjende over tørre blader like ved; det lød som en kappe som slepte langs bakken. Gygrid myste bortover den mørke stien, men etter noen sekunder døde lyden bort.

«Var'e ikke det jeg visste,» mumlet han. «Det er noe her inne som ikke sku' vært her.»

«En varulv?» gjettet Harry.

«Det der var’ke noen varulv, nei, og ingen enhjørning heller,» sa Gygrid mørkt. «OK, følg meg, men vær forsiktig.»

De gikk saktere nå, med ørene i helspenn etter den minste lyd. Plutselig, i en lysning litt lenger framme, så de en bevegelse.

«Hvem der?» ropte Gygrid. «Kom fram – jeg er bevæpna!»

Og ut i lysningen kom – var det en mann, eller en hest? Til livet var det mann, med rødt hår og skjegg, men derfra og ned var det en glinsende kastanjebrun hestekropp med lang, rødlig hale. Harry og Hermine måpte.

«Å, er det deg, Ronan,» sa Gygrid lettet. «Står til?»

Han gikk fram og håndhilste på kentauren.

«God aften, Gygrid,» sa Ronan. Stemmen var dyp og sørgmodig. «Hadde du tenkt å skyte meg?»

«Kan’ke væra for forsiktig, veit du, Ronan,» sa Gygrid og klappet armbrøstet sitt. «Det er noe styggedom på ferde i skogen her. Dette er Harry Potter og Hermine Grang, fresten. Elever oppe på skolen. Og detta her er altså Ronan. Han er kentaur.»

«Det gjettet vi, faktisk,» sa Hermine med tynn stemme.

«God aften,» sa Ronan. «Så dere er elever? Lærer dere mye oppe på skolen?»

«Æhm –»

«En del,» sa Hermine forsiktig.

«En del, nå. Vel, det er vel noe.» Ronan sukket. Han kastet hodet tilbake og stirret opp på himmelen. «Mars skinner klart i natt.»

«Ja,» sa Gygrid og kikket også opp. «Du, det var fint vi traff deg, Ronan. Det er en enhjørning som har blitt skada – har du sett noe, du?»

Ronan svarte ikke med det samme, men stirret opp uten å blunke. Så sukket han på ny.

«Alltid er det de uskyldige som lider først,» sa han. «Slik har det vært i uminnelige tider, slik er det stadig.»

«Jo da,» sa Gygrid, «men har du sett noe, Ronan? Noe uvanlig?»

«Mars skinner klart i natt,» gjentok Ronan. Gygrid ventet utålmodig. «Uvanlig klart.»

«Jo, men jeg mente nå helst noe uvanlig litt nærmere, jeg da,» sa Gygrid. «Så du har’ke lagt merke til noe spesielt?»

På ny tok det en stund før Ronan svarte. Endelig sa han: «Skogen skjuler mange hemmeligheter.»

En bevegelse inne mellom trærne bak Ronan fikk Gygrid til å løfte armbrøstet igjen, men det var bare en ny kentaur. Denne var svart i håret og kroppen og virket villere enn Ronan.

«Hei, Bane,» sa Gygrid. «Står til?»

«God aften, Gygrid. Jeg håper alt står bra til med deg?»

«Bra nok. Hør, jeg spørte akkurat Ronan om dere hadde sett noe rart her inne i det siste? Det er en enhjørning som har blitt skada – du veit ikke noe om det, du?»

Bane gikk bort og ble stående ved sida av Ronan. Han så opp på himmelen.

«Mars skinner klart i natt,» sa han bare.

«Det har vi hørt,» sa Gygrid litt surt. «Vel, hvis noen av dere sku’ se noe, så si fra, hæ? Vi får vel komma vårs videre.»

Harry og Hermine fulgte etter ham ut fra lysningen, men så seg tilbake på Ronan og Bane til de forsvant bakom trærne.

«Å få et klart svar av en kentaur kan du bare gi opp,» sa Gygrid irritabelt. «Forbistra stjerneglanere. Tottalt uinteressert i alt som er nærmere enn månen.»

«Er det mange av dem her inne?» spurte Hermine.

«Å, ikke så få … Holder seg for seg sjøl, for det meste, men greie nok til å dukke opp hvis jeg vil ha et ord med dem. Men noen skikkelige djupinger, det er dem, kentaurene … dem veit ting … vil bare ikke snakke stort om dem.»

«Tror du det var en kentaur, det vi hørte først?» spurte Harry.

«Låt det som hover, kanskje? Næ, spør du meg, så var det det som driver og dreper enhjørninger – noe sånt har jeg aldri hørt før.»

De fortsatte videre mellom de tette, svarte trærne. Harry kunne ikke la være å kikke seg nervøst over skulderen. Han hadde en ekkel følelse av at de ble iakttatt og var svært glad for at de var i følge med Gygrid og

armbrøstet hans. De hadde akkurat passert en sving på stien da Hermine grep Gygrid i armen.

«Gygrid! Se! Røde gnister, de andre er i vansker!»

«Dere to venter her!» ropte Gygrid. «Hold dere på stien! Jeg kommer igjen og finner dere!»

De hørte ham brase av sted gjennom krattskogen, og der sto de og kikket på hverandre, temmelig redde, til det ikke var mer å høre enn raslingen av blader.

«Du tror vel ikke de er blitt skadd?» hvisket Hermine.

«Jeg gir katten i Malfang, men hvis noe har rørt Nilus … det er vår feil at han er her i det hele tatt.»

Minuttene slepte seg av sted. Det virket nesten som om hørselen var blitt skarpere. Harry syntes han kunne høre hvert sukk av vinden, hver knekkende kvist. Hva var det som foregikk? Hvor var de andre?

Omsider meddelte høylytt knasing og brasing at Gygrid var på vei tilbake, og sammen med ham kom Malfang, Nilus og Hogg. Gygrid skummet. Det viste seg at Malfang for spøk hadde sneket seg innpå Nilus bakfra og tatt tak i ham, og så hadde Nilus fått panikk og sendt opp gnistene.

«Hvis vi får kloa i noen nå, er det bare skjære griseflaksen, med det balstyret dere to har kokt i hop. Vel, vel. Vi bytter om gruppene – Nilus, du går sammen med meg og Hermine, og du, Harry, går med Hogg og denna iddioten.» Så hvisket Gygrid til Harry: «Beklager, men det blir verre for'n å skremme deg, og vi er pokka nødt til å få unnagjort detta.»

Og slik gikk det til at Harry trasket innover i skogen med Malfang og Hogg. De gikk i nesten en halv time, dypere og dypere inn i skogen, til trærne sto så tett at stien ble nesten umulig å følge. Harry syntes det ble mer og mer blod. Det var flekker på en trerot, som om den stakkars skapningen hadde vridd seg i smerte like ved. Foran dem lå en lysning, så Harry gjennom de forvridde greinene på et eldgammelt eiketre.

«Se –» mumlet han og holdt ut armen for å stoppe Malfang.

Noe lysende hvitt glimtet på bakken. De listet seg nærmere.

Jo, det var enhjørningen, og den var død. Aldri hadde Harry sett noe så vakkert, og så trist. De lange, smekre beina stakk ut i underlige vinkler der den hadde falt, og manen flommet perlehvitt utover de mørke bladene.

Harry hadde tatt ett skritt mot den da en svisjende lyd fikk ham til å bråstanse. En busk i skogbrynet skalv … Ut av skyggene kom en innhyllet skikkelse ålende over bakken, som et rovdyr på jakt. Harry, Malfang og Hogg sto som lammet. Den formummete skikkelsen nådde fram til enhjørningen, bøyde hodet ned over såret i sida på dyret og begynte å drikke blodet.

«UÆÆÆÆÆÆÆÆ!»

Malfang satte i et redselsskrik og stakk. Det samme gjorde Hogg. Den innhyllete skikkelsen løftet hodet og stirret rett på Harry. Enhjørningsblod rant nedover kuttebrystet. Den reiste seg opp og kom fort mot ham – han kunne ikke røre seg av skrekk.

Da ble hodet hans gjennomboret av en smerte han aldri hadde kjent maken til, det var som om arret hans sto i brann. Han sjanglet baklengs, halvblind. Bak seg hørte han galopperende hovslag, og noe sprang rett over ham og drønnet mot skikkelsen.

Det gjorde så vondt i hodet at Harry falt på kne. Det tok et minutt eller to før det gikk over. Da han så opp igjen, var skikkelsen borte. En kentaur sto over ham, ikke Ronan eller Bane – denne så yngre ut, håret var lysblondt og kroppen nesten melke-hvit.

«Er alt vel med deg?» sa kentauren og hjalp ham opp.

«Jo – takk – hva *var* det der?»

Kentauren svarte ikke. Øynene var forbløffende blå, de liknet bleke safirer. Han gransket Harry grundig, og blikket hvilte lenge på arret som tegnet seg likblekt på pannen.

«Du er Potter-gutten,» sa han. «Det er best du kommer deg tilbake til Gygrid. Skogen er ikke noe trygt sted nå om stunder – særlig for deg. Kan du ri? Da går det fortere.

Jeg heter Florens,» la han til. Han gikk ned med forbeina, så Harry kunne klatre opp på ryggen hans.

Brått hørte de mer galopp fra den andre sida av lysningen. Ronan og Bane kom brasende ut mellom trærne, med svette og hivende flanker.

«Florens!» tordnet Bane. «Hva er det du gjør? Du har et menneske på ryggen! Eier du ikke skam? Er du et vanlig pakkesel?»

«Vet du hvem dette er?» sa Florens. «Dette er Potter-gutten. Jo før han kommer ut av skogen, jo bedre.»

«Hva har du sagt til ham?» knurret Bane. «Husk, Florens, vi har sverget på ikke å stri imot himmelen. Har vi ikke lest i planetenes baner hva som skal komme?»

Ronan skrapte nervøst i gresset med hoven.

«Jeg er sikker på at Florens mente å gjøre det rette,» sa han, med den sørgmodige stemmen.

Bane sparket bakut i sinne.

«Det rette! Hva har det med oss å gjøre? Kentaurer befatter seg bare med det som er forutsagt! Det er ikke vår oppgave å løpe rundt som esler etter forfløyne menneskevesener i skogen vår.»

Da steilet Florens i raseri, så brått at Harry måtte klamre seg til skuldrene hans for ikke å falle av.

«Ser du ikke enhjørningen der?» brølte Florens til Bane. «Forstår du ikke hvorfor den ble drept? Eller har ikke planetene røpet den hemmeligheten for deg? Ja, Bane, jeg vil stri imot det som lurer her i skogen, og med mennesker ved min side, om så må være.»

Og dermed hvirvlet Florens rundt, og mens Harry klamret seg fast som best han kunne, satte han inn mellom trærne og lot Ronan og Bane stå igjen.

Harry hadde ikke anelse om hva dette betydde.

«Hvorfor var Bane så sint?» spurte han. «Og det du reddet meg fra – hva var det egentlig?»

Florens saktnet farten og ba Harry bøye hodet og unngå lave greiner, men svarte ikke på spørsmålene. De fortsatte så lenge i taushet mellom trærne at Harry trodde Florens ikke ville snakke mer med ham. Men midtveis gjennom en spesielt tett treklynge stanset plutselig Florens.

«Harry Potter, vet du hva enhjørningblod er godt for?»

«Nei,» sa Harry, overrasket over det uventete spørsmålet. «I eliksirtimene har vi bare brukt hornet og halehårene.»

«Det er fordi det er en avskyelig gjerning å drepe en enhjørning,» sa Florens. «Bare den som intet har å tape, men alt å vinne, ville begå en slik forbrytelse. Blodet fra en enhjørning vil holde deg i live, var du så en hårsbredd fra døden, men prisen er grufull. For å redde deg selv, har du drept noe rent og forsvarsløst, og derfor blir det du får, bare et halvliv, et forbannet liv, fra det øyeblikket blodet berører leppene dine.»

Harry stirret på bakhodet til Florens, som måneskinnet strødde sølvpletter over.

«Men hvem kunne være *så* desperat?» sa han undrende. «Hvis en blir evig forbannet, må det da være bedre å dø, må det ikke det?»

«Det er det,» sa Florens, «såfremt ikke alt du behøver, er å holde deg i live lenge nok til å drikke noe mer – noe som gir deg tilbake din fulle kraft og makt – noe som gjør at du *aldri* vil dø. Harry Potter, vet du hva som i dette øyeblikk er skjult på skolen?»

«De vises stein! Ja, så klart – livseliksiren! Men jeg skjønner ikke hvem –»

«Kan du ikke tenke deg noen som har ventet i mange år på å gjenvinne sin tapte makt, som har klynget seg til livet og ventet på sitt snitt?»

Det var som om en jernneve brått knyttet seg om Harrys hjerte. Gjennom raslingen i løvet var det som om han på ny hørte det Gygrid hadde fortalt ham, den kvelden de møttes første gang: «*Noen sier at'n daua. Tullball, spør du meg. Spørs om det var menske nok igjen i'n til å daue.*»

«Mener du at det var *Vol* –" kvekket Harry.

«Harry! Harry, er alt i orden med deg?»

Hermine kom løpende mot dem på stien, med Gygrid pesende i kjølvannet.

«Helt i orden,» sa Harry, men ante nesten ikke hva han selv sa. «Enhjørningen er død, Gygrid. Den ligger på en lysning der borte.»

«Her forlater jeg deg,» mumlet Florens, mens Gygrid skyndte seg videre for å se på enhjørningen. «Nå er du trygg.»

Harry gled ned fra ryggen hans.

«Lykke til, Harry Potter,» sa Florens. «Det har hendt før at planetene er blitt lest feil, selv av kentaurer. Jeg håper det har seg slik denne gangen.»

Han snudde og forsvant i kort galopp inn i skogen. Harry sto skjelvende igjen.

Ronny hadde sovnet på det mørke oppholdsrommet mens han ventet på dem. Da Harry ristet ham ettertrykkelig, ropte han noe om straffe i rumpeldunk. Men det tok ikke mange sekundene før han satt med stive øyne da Harry begynte å fortelle ham og Hermine hva som hadde skjedd i skogen.

Harry greide ikke å sitte stille, men travet fram og tilbake foran peisen. Han skalv fremdeles.

«Slur vil ha tak i Steinen til Voldemort … og Voldemort venter i skogen … vi som har trodd hele tida at det bare var Slur som ville bli rik …»

«Slutt å si det navnet!» hvisket Ronny vettskremt, som om han trodde Voldemort kunne høre dem.

Harry hørte ikke etter.

«Florens reddet meg, men han skulle visst ikke gjort det … Bane var rasende … snakket om å legge seg oppi noe som planetene har sagt vil skje … Så da sier de vel at Voldemort kommer tilbake … Bane mente at Florens burde latt Voldemort drepe meg … Det står vel i stjernene, det òg.»

« *Vil du slutte å si det navnet!*» hveste Ronny.

«Så nå er det bare å vente på at Slur skal stjele Steinen,» fortsatte Harry febrilsk, «og så kan Voldemort bare komme og gjøre kål på meg … Ja, da blir vel Bane fornøyd, i hvert fall.»

Hermine så redd ut, men hun hadde likevel et trøstens ord.

«Harry, alle sier at Humlesnurr er den eneste han-du-vet noen gang har vært redd for. Så lenge Humlesnurr er her, kan sikkert ikke han-du-vet røre deg. Og hvem sier at kentaurene har rett, forresten? Det låter som spådomskunster, syns nå jeg, og professor McSnurp sier at det er en svært upresis grein av magien.»

Himmelen hadde lysnet før de var ferdige med å snakke. Da de falt i seng var de utslitte og såre i halsen. Men nattens overraskelser var ikke forbi.

Da Harry trakk dyna til side, fant han usynlighetskappen sin pent sammenfoldet under den. Det var festet en lapp til den:

For alle tilfelles skyld.

KAPITTEL SEKSTEN

DEN HEMMELIGE GANGEN

I årene etterpå kunne Harry aldri helt huske hvordan han hadde klart seg gjennom eksamen, når han halvveis ventet at Voldemort skulle brase inn døra når som helst. Men dagene slepte seg forbi, og det var ingen tvil om at Nussi var like frisk og rørig bak den låste døra.

Det var stekende hett, særlig i det store klasserommet hvor de satt til de skriftlige prøvene. Til eksamen hadde de fått utlevert nye, spesielle fjærpenner, som var behandlet med en anti-fusk-formel.

De hadde også praktiske eksamener. Professor Pirrevimp kalte dem inn en etter en for å teste om de kunne få en ananas til å danse over pulten. Professor McSnurp observerte mens de forvandlet en mus til en snusdåse – de fikk poeng for hvor pen dåsa var, men tapte poeng hvis den hadde barter. Slur gjorde alle nervøse ved å puste dem i nakken mens de prøvde å huske hvordan en brygger en glemselsdrikk.

Harry gjorde så godt han kunne og prøvde å ignorere de stikkende smertene i pannen. Han hadde vært plagd med dem helt siden den turen i skogen. Fordi han sov dårlig, trodde Nilus at han hadde et stygt tilfelle av eksamensnerver, men sannheten var at Harry stadig våknet av det samme gamle marerittet, bare at det var verre enn noensinne, fordi det nå var med en innhyllet skikkelse som drakk blod.

Kanskje det var fordi Ronny og Hermine ikke hadde sett det Harry så i skogen, eller fordi de ikke hadde sviende arr på pannen, men de virket iallfall ikke like bekymret for Steinen som Harry var. Tanken på Voldemort skremte dem, det var klart, men han hjemsøkte dem ikke i drømme, og de var så oppslukt av puggingen at de ikke hadde mye tid til å engste seg for hva Slur eller noen andre kunne finne på.

Den aller siste eksamenen var i magihistorie. Én time med å svare på spørsmål om surrete gamle trollmenn som hadde oppfunnet selvrørende heksekjeler, så var de fri, fri i en hel, deilig uke til eksamensresultatene kom. Da spøkelset etter professor Kiste sa at de skulle legge fra seg pennen og rulle sammen pergamentet, kunne ikke Harry la være å rope hurra som de andre.

«Det var jo mye lettere enn jeg trodde,» sa Hermine, mens de fulgte med mengden som myldret ut i solskinnet i parken. «Jeg hadde ikke behøvd å pugge Varulv-kodeksen av 1637 eller Elfrik den ivriges opprør.»

Hermine ville alltid gjennomgå eksamensbesvarelsene etterpå, men Ronny sa at det gjorde ham kvalm, så de ruslet bortover mot sjøen og slengte seg ned under et tre. Wiltersen-tvillingene og Laffen Styx hadde funnet en kjempeblekksprut i det varme vannet på grunna og var opptatt med å kile den under fangarmene.

«Slutt på pugginga,» sukket Ronny lykkelig og strakte seg på gresset. «Du kan godt se litt gladere ut, Harry, vi har ei hel uke før vi finner ut hvor dårlig det har gått, du behøver ikke bekymre deg ennå.»

Harry gned seg på pannen.

«Jeg skulle ønske jeg visste hva dette *betyr*!» brast det sint ut av ham. «Arret mitt gjør vondt – det har hendt før, men aldri så ofte som nå.»

«Gå til madam Pomfrit,» foreslo Hermine.

«Jeg er ikke *syk*,» sa Harry. «Jeg tror det er en advarsel … det betyr at en fare nærmer seg …»

Ronny gadd ikke bli engstelig, det var for varmt.

«Slapp av, Harry, Hermine har rett, Steinen er trygg så lenge Humlesnurr er her. Og forresten har vi aldri sett noe bevis på at Slur har finni ut åssen han skal komme seg forbi Nussi. Sist fikk'n nesten bitt av seg beinet, så det prøver'n nok ikke igjen så fort. Og Nilus kommer til å spelle på landslaget i rumpeldunk før Gygrid svikter Humlesnurr.»

Harry nikket, men han kunne ikke riste av seg en snikende følelse av at det var noe han hadde glemt, noe viktig. Da han prøvde å si det, sa Hermine: «Å, det er bare eksamen. I går natt våknet jeg og var halvveis

igjennom transfigurasjonsnotatene mine før jeg husket at vi alt hadde vært oppe i det.»

Men Harry var brennsikker på at denne uroen ikke hadde noe med skolearbeidet å gjøre. Han betraktet en ugle som kom flaksende over den lyseblå himmelen mot skolen med et brev i nebbet. Gygrid var den eneste som sendte brev til ham. Gygrid ville aldri svikte Humlesnurr. Gygrid ville aldri si til noen hvordan de kunne komme seg forbi Nussi … aldri … men –

Brått spratt Harry opp.

«Hvor skal du?» spurte Ronny søvnig.

«Jeg kom akkurat på noe,» sa Harry. Han var blitt helt hvit. «Vi må gå til Gygrid, nå straks.»

«Hvorfor det?» peste Hermine og prøvde å holde tritt.

«Syns ikke dere det er litt rart,» sa Harry mens de karret seg oppover gressbakken, «at det Gygrid ønsker seg mest i verden er en drage, og så dukker det helt tilfeldigvis opp en fremmedkar med et egg i lomma? Hvor mange mennesker går rundt med drageegg, når det er mot trollmannsloven og alt? Jamen flaks at de traff Gygrid, hva? Hvorfor så jeg ikke det før?»

«Hva er det du gnåler om?» sa Ronny, men Harry svarte ikke – han løp så fort han kunne over plenen mot skogbrynet.

Gygrid satt i en lenestol utenfor huset sitt, med ermer og buksebein brettet opp, og renset erter i en stor bolle.

«Hei der,» sa han smilende. «Ferdig med eksamen? Løst på noe å drekke?»

«Ja takk,» sa Ronny, men Harry avbrøt ham.

«Nei, vi har det travelt. Gygrid, det er noe jeg må spørre deg om. Husker du den kvelden du vant Norbert? Åssen så han ut, den fremmede mannen som du spilte kort med?»

«Ikke veit jeg,» sa Gygrid likeglad, «han tok aldri av seg kappa.»

Han så de lamslåtte ansiktene og hevet et spørrende øyenbryn.

«Det er ikke så uvanlig, det, du treffer mye slags rart folk på *Galthodet* – det er en av pubene nere i landsbyen. Kanskje han var dragehandler, å veit jeg? Jeg så aldri fjeset hans, han hadde på seg hetta.»

Harry satte seg tungt ved sida av ertebollen.

«Hva snakket du med ham om, Gygrid? Nevnte du Galtvort i det hele tatt?»

«Kan vel være,» sa Gygrid, rynket pannen og prøvde å huske det. «Mjoo … han spørte å jeg dreiv med, og jeg fortalte'n at jeg var skogvokter her … Han spørte litt om å slags vesener det var jeg vokta … så jeg sa det … og jeg fortalte'n at jeg alltid hadde ønska meg en drage … og så … jeg husker ikke så godt, for han var frøktelig sjangtil til å spandere drammer … åssen var det … jo, så fortalte'n at'n hadde det drageegget, da, og vi kunne spelle kort om det hvis jeg ville … men han måtte væra sikker på at jeg kunne ta meg av det, han ville ikke at det sku' havne å som helst hen, sa'n … og da sa jeg at etter Nussi, så var en drage bare barnematen …»

«Og var han – virket han interessert i Nussi?» spurte Harry og prøvde å holde stemmen stø.

«Mjoo – jaa – å mange trehuete bikkjer ser du, sjøl her omkring? Så jeg fortalte'n at Nussi var så lett så, bare du veit åssen du skal roe'n, bare spell litt mussikk for'n, så sovner'n med det samma –»

Fjeset hans ble fylt av forskrekkelse.

«Det sku' jeg'ke sagt!» brast det ut av ham. «Gløm at jeg sa det! Hei – å skal dere hen?»

Harry, Hermine og Ronny sa ikke et ord til hverandre før de stoppet inne i inngangshallen, som virket svært kald og dyster etter solskinnet i parken.

«Vi er nødt til å gå til Humlesnurr,» sa Harry. «Gygrid fortalte den fremmede mannen åssen han kunne komme forbi Nussi, og det var enten Slur eller Voldemort under den kappen – det var sikkert lett, når han først hadde skjenket Gygrid full. Får bare håpe at Humlesnurr tror oss. Kanskje Florens vil bakke oss opp, hvis ikke Bane stopper ham. Hvor er Humlesnurrs kontor?»

De så seg om, som om de håpet at et skilt skulle vise dem riktig retning. De hadde aldri fått vite hvor Humlesnurrs kontor lå, og ikke visste de om noen som var blitt sendt til ham heller.

«Vi får bare –» begynte Harry, men da skar en stemme gjennom hallen.

«Hva gjør dere tre inne?»

Det var professor McSnurp, som bar på en svær stabel bøker.

«Vi må snakke med rektor Humlesnurr,» sa Hermine – nokså modig gjort, etter Ronnys og Harrys mening.
«Snakke med rektor Humlesnurr?» gjentok professor McSnurp, som om dette var et uhyre suspekt ønske. «Hvorfor det?»
Harry svelget. Hva gjorde de nå?
«Det er på en måte hemmelig,» sa han, men ønsket straks at han ikke hadde gjort det, for professor McSnurps nesebor vibrerte.
«Rektor Humlesnurr forlot skolen for ti minutter siden,» sa hun kaldt. «Han mottok en hasteugle fra Magidepartementet og fløy til London med det samme.»
«Er han *vekk*?» sa Harry vilt. «Nå?»
«Rektor Humlesnurr er en høyt respektert trollmann, Potter, det er mangt som legger beslag på hans tid –»
«Men dette er viktig.»
«Noe du har å si er viktigere enn Magidepartementet, Potter?»
«Hør,» sa Harry og lot all forsiktighet fare. «Professor – det dreier seg om De vises stein –»
Hva nå professor McSnurp måtte ha ventet, var det ikke dette. Bøkene hun bar flakset ut av armene på henne, men hun tok dem ikke opp.
«Hvordan vet dere –» hakket hun.
«Professor, jeg tror – jeg vet – at Slu – at noen vil prøve å stjele Steinen. Jeg er nødt til å snakke med rektor Humlesnurr.»
Hun stirret på ham med en blanding av sjokk og mistenksomhet.
«Rektor Humlesnurr er tilbake i morgen,» sa hun omsider. «Jeg vet ikke hvordan du har fått vite om Steinen, men du kan være trygt forvisset om at ingen kan stjele den. Den er altfor godt beskyttet.»
«Men professor –»
«Potter, jeg vet hva jeg snakker om,» sa hun kort. Hun bøyde seg ned og plukket opp bøkene. «Nå syns jeg dere alle skulle gå ut igjen og nyte solskinnet.»
Men det gjorde de ikke.
«Det blir i natt,» sa Harry, så snart han var sikker på at professor McSnurp var utenfor hørevidde. «Slur går inn i den hemmelige gangen i

natt. Han har funnet ut alt han trenger, og nå har han fått Humlesnurr av veien også. Jeg vedder på at Magidepartementet kommer til å få seg et sjokk når Humlesnurr dukker opp.»

«Men hva kan vi –»

Hermine gispet. Harry og Ronny snurret rundt.

Der sto Slur.

«God aften,» sa han glatt.

De stirret på ham.

«Dere skulle ikke være inne på en så fin dag,» sa han, med et rart, skjevt smil.

«Vi skulle –» begynte Harry, uten anelse om hva han skulle fortsette med.

«Dere skulle være litt forsiktige,» sa Slur. «Henge rundt her inne – folk kunne tro dere pønsket på noe. Og Griffing har neppe råd til å tape flere poeng, eller hva?»

Harry rødmet. De snudde seg for å gå ut, men Slur kalte dem tilbake.

«Jeg advarer deg, Potter – flere nattevandringer nå, så skal jeg personlig sørge for at du blir utvist. Adjø med dere.»

Og så marsjerte han i retning lærerværelset.

Ute på steintrappen snudde Harry seg mot de andre.

«OK, her skal dere høre hva vi har å gjøre,» hvisket han inntrengende. «En av oss må holde øye med Slur – vente utenfor lærerværelset og følge etter ham hvis han går derfra. Hermine, det er best du gjør det.»

«Hvorfor akkurat meg?»

«Det er vel opplagt,» sa Ronny. «Du kan late som du venter på professor Pirrevimp, ikke sant.» Han gjorde seg til med tynn stemme: «Å, professor Pirrevimp, jeg er så engstelig for at jeg har svart feil på spørsmål fjorten b …»

«Å, hold munn,» sa Hermine, men hun gikk med på å gå og overvåke Slur.

«Og det er best vi holder oss utenfor gangen i fjerde,» sa Harry til Ronny. «Kom an.»

Men det gikk ikke helt som planlagt. Ikke før var de kommet til døra som skilte Nussi fra resten av skolen, før professor McSnurp dukket opp igjen,

og denne gangen var hun sint.

«Dere tror visst dere er vanskeligere å komme utenom enn en bunke besvergelser!» raste hun. «Nå er det nok av dette tøvet! Hvis jeg hører at dere har vist dere her i nærheten igjen, får Griffing enda femti poeng i bot! Ja, Wiltersen, mitt eget hus!»

Harry og Ronny gikk tilbake til oppholdsrommet. Harry hadde akkurat sagt: «Men Hermine har i hvert fall oppsyn med Slur,» da portrettet av den trinne damen svingte opp og Hermine kom inn.

«Omforladels, Harry!» sa hun sårt. «Slur kom ut og spurte hva jeg gjorde der, og jeg sa jeg ventet på Pirrevimp, og så gikk han og hentet ham, og det var først nå jeg slapp unna. Jeg vet ikke hvor det ble av Slur.»

«Vel, da er det bare én ting å gjøre, da!» sa Harry.

De to andre stirret på ham. Han var blek, og øynene glitret.

«Jeg går ut i kveld og prøver å komme fram til Steinen først.»

«Du er splitter, pine sprø,» sa Ronny.

«Det kan du ikke!» sa Hermine. «Etter alt McSnurp og Slur har sagt? Du blir utvist!»

«OG HVA SÅ?» brølte Harry. «Begriper dere ingenting? Hvis Slur får tak i Steinen, kommer Voldemort tilbake! Har dere ikke hørt åssen det var den gangen han prøvde å ta over? Det blir ikke noe Galtvort å bli utvist *fra*! Han kommer til å knuse hele greia, eller gjøre det til en skole i svartekunst! Å tape poeng betyr vel ingenting da, skjønner dere ikke det? Tror dere han lar dere og familiene deres være i fred hvis Griffing vinner huspokalen? Hvis jeg blir tatt før jeg kommer til Steinen, vel, så får jeg bare dra tilbake til Dumlingene og vente på at Voldemort finner meg der. Det betyr bare å dø litt senere enn ellers, for aldri om jeg går over til Svartsida! Jeg går inn den hemmelige gangen i kveld, og ingenting dere to kan si, kan stoppe meg! Voldemort drepte foreldrene mine, det husker dere kanskje?»

Han glante på dem.

«Du har rett, Harry,» sa Hermine med tynn stemme.

«Jeg bruker usynlighetskappen,» sa Harry. «Det var jamen flaks at jeg fikk den igjen.»

«Men dekker den alle tre?» sa Ronny.

«Alle – tre?»

«Gi deg'a, du tror vel ikke at vi lar deg gå aleine?»

«Så klart ikke,» sa Hermine bestemt. «Hvordan tror du du skal komme deg inn til Steinen uten oss? Det er best jeg går inn og ser etter i bøkene mine, kanskje jeg finner noe som kan være til nytte …»

«Men hvis vi blir tatt, blir dere to også utvist!»

«Ikke hvis jeg har noe jeg skal ha sagt,» sa Hermine barskt. «Pirrevimp fortalte meg i fortrolighet at jeg fikk hundre og tolv prosent på hans eksamen. Etter det utviser de ikke meg.»

Etter middag satt alle tre nervøst hver for seg på oppholdsrommet. Ingen brydde dem; ingen griffing hadde jo noe å snakke med Harry om lenger. Dette var den første kvelden det ikke hadde plagd ham. Hermine skummet igjennom alle notatene sine, i håp om å komme over en av trylleformlene de måtte prøve å bryte. Harry og Ronny pratet ikke stort. Begge satt og tenkte på hva de hadde foran seg.

Langsomt ble rommet tommere, etter som folk gikk til sengs.

«Best du henter kappen,» mumlet Ronny da Laffen Styx omsider strakte seg, gjespet og gikk. Harry løp ovenpå til den mørke sovesalen. Han trakk fram kappen – og så falt blikket hans på fløyta han hadde fått av Gygrid til jul. Han stakk den i lomma for å bruke den på Nussi – han følte seg ikke særlig i sanghumør.

Han løp ned til oppholdsrommet igjen.

«Det er best vi tar over oss kappen her og passer på at den dekker alle tre – hvis Nask får øye på en fot som vandrer rundt på egenhånd –»

«Hva er det dere driver med?» sa en stemme fra et hjørne av rommet. Nilus dukket fram bak en lenestol, med et fast grep om padden Tristan, som så ut som om han hadde prøvd seg på enda et fluktforsøk.

«Ingenting, Nilus, ingenting,» sa Harry og gjemte fort kappen bak ryggen.

Nilus stirret på de skyldbevisste fjesene.

«Dere har tenkt å gå ut igjen,» sa han.

«Neida, neida, neida,» sa Hermine. «Langt ifra. Skal du ikke gå og legge deg, Nilus?»

Harry kikket på bestefarsuret ved døra. De hadde ikke råd til å kaste bort mer tid. I dette øyeblikk kunne Slur spille Nussi i søvn.

«Dere kan ikke gå ut,» sa Nilus. «Dere blir bare tatt igjen, og så får Griffing enda mer problemer.»

«Du skjønner ikke,» sa Harry. «Dette er viktig.»

Men Nilus prøvde åpenbart å stålsette seg til å gjøre noe desperat.

«Jeg lar dere ikke få lov,» sa han, og så skyndte han seg bort og stilte seg foran portretthullet. «Jeg – jeg slår!»

«*Nilus*!» eksploderte Ronny, «kom deg vekk fra det hølet og ikke oppfør deg som en iddiot –»

«Ikke kall meg en idiot!» sa Nilus. «Jeg syns ikke dere skal bryte flere regler, nemlig! Og det var *dere* som sa jeg måtte lære ta igjen!»

«Jo, men ikke mot *oss*,» sa Ronny forbitret. «Nilus, du aner ikke hva du gjør.»

Han tok et skritt fram, og Nilus slapp padden Tristan, som forsvant på et blunk.

«Bare gjør det, bare slå meg!» sa Nilus og løftet knyttnevene. «Jeg er klar!»

Harry snudde seg mot Hermine.

«*Gjør* noe!» sa han desperat.

«Nilus,» sa hun, «jeg er virkelig, ordentlig lei for dette.»

Hun løftet tryllestaven.

«*Petrificus Totalis*!» ropte hun og pekte på Nilus med den.

Armene til Nilus smalt inn mot sida. Beina klasket sammen. Hele kroppen ble stiv. Han svaiet der han sto, og så tok han overbalansen og datt langflat, stiv som et strykebrett.

Hermine løp bort og veltet ham over på ryggen. Kjevene hans var limt sammen så han ikke kunne snakke. Bare øynene beveget seg og stirret lamslått på dem.

«Hva har du gjort med ham?» hvisket Harry.

«Det er en full kroppslås,» sa Hermine fortvilet. «Å, Nilus, jeg er så lei for det.»

«Vi var nødt, Nilus, vi har ikke tid til å forklare alt,» sa Harry.

«Du skjønner det nok seinere, Nilus,» sa Ronny, mens de skrittet over ham og trakk over seg usynlighetskappen.

Men det føltes ikke som noe godt varsel å gå fra Nilus urørlig der på golvet. Så nervøse som de var, så hver statueskygge ut som Nask, og hvert fjerne vindpust lød som Gnav som stupte ned over dem.

Ved foten av den første trappen fikk de øye på Fru Hansen, som lurte på toppen.

«Kan vi'kke gi henne et spark, bare denne ene gangen,» hvisket Ronny i øret på Harry, men Harry ristet på hodet. Da de gikk forsiktig utenom henne, vendte hun lykteøynene mot dem, men gjorde ikke noe mer.

De møtte ingen andre før de kom til trappen opp til fjerde. Halvveis oppe i den drev Gnav og løsnet på golvteppet, så folk skulle snuble.

«Hvem der?» sa han plutselig, da de nærmet seg. De ondskapsfulle, svarte øynene smalnet. «Vet nok at du er der, selv om jeg ikke kan se deg. Er du tuss eller geist eller bare elevbeist?»

Han seilte høyere opp og svevde der og myste mot dem.

«Burde rope på Nask, burde jeg, hvis noen sniker seg usynlig rundt her.»

Harry fikk brått en idé.

«Gnav,» sa han med en hes hvisking, «blodbaronen har sine egne grunner til å være usynlig.»

Gnav datt nesten i golvet av sjokket. Han summet seg i tide og svevde nesten en halvmeter over trappen.

«Omforladels, veldig lei for det, Deres blodighet, herr baron, sir,» sa han sleipt. «Min feil, min feil – så Dem ikke – så klart jeg ikke gjorde, De er jo usynlig – De unner vel gamle Gnav en liten spøk, sir.»

«Jeg har ærend her, Gnav,» kvekket Harry. «Hold deg unna i natt.»

«Ja visst, sir, absolutt, så klart, sir,» sa Gnav og steg til værs igjen. «Håper ærendet går glatt, herr baron, jeg skal så visst ikke plage Dem.»

Og dermed strøk han av sted.

«*Femenalt*, Harry!» hvisket Ronny.

Noen sekunder etter var de der – utenfor gangen i fjerde – og døra sto allerede på gløtt.

«Der kan dere se,» sa Harry lavt. «Slur har alt kommet seg forbi Nussi.»

Synet av den åpne døra understreket liksom alvoret i hva som ventet dem. Under kappen snudde Harry seg mot de to andre.

«Hvis dere vil gå tilbake, så er det greit for meg,» sa han. «Dere kan ta kappen, jeg trenger den ikke mer.»

«Ikke vær dum,» sa Ronny.

«Vi blir med,» sa Hermine.

Harry skjøv døra helt opp.

Den knirket. Innenfra kom en lav, romlende knurring. Alle tre hundehodene snuste som gale i deres retning, selv om de ikke kunne se dem.

«Hva er det som ligger ved føttene dens?» hvisket Hermine.

«Ser ut som ei harpe,» sa Ronny. «Det er sikkert Slur som har lagt den igjen.»

«Den våkner visst når du slutter å spille,» sa Harry. «OK, nå gjelder det.»

Han satte Gygrids fløyte til munnen og blåste. Det var ikke egentlig noen melodi, men fra den første tonen begynte hundeøynene å gli igjen. Harry trakk nesten ikke pusten. Sakte stilnet knurringen – beistet sjanglet, sank ned på knærne, og så veltet det overende på golvet i dyp søvn.

«Fortsett å spille,» sa Ronny advarende, mens de smøg seg ut av kappen og mot den hemmelige luka. De kunne føle den hete, stinkende hundepusten da de gikk forbi de svære hodene.

«Jeg tror vi greier å skyve opp lemmen,» sa Ronny etter et blikk over ryggen på dyret. «Vil du gå først, Hermine?»

«Nehei!»

«OK.» Ronny bet tennene sammen og skrevde forsiktig over hundebeina. Han bøyde seg og trakk i ringen på lemmen, svingte den opp, og hullet lå åpent.

«Hva ser du?» sa Hermine engstelig.

«Ingenting – helt svart – det er ikke noe å klatre ned på, så vi blir nødt til å slippe oss.»

Harry, som fortsatt spilte på fløyta, viftet mot Ronny for å få oppmerksomhet og pekte på seg selv.

«Vi du gå først? Er du sikker?» sa Ronny. «Jeg veit ikke hvor dypt det er her. Gi fløyta til Hermine, så kan hun fortsette å bysse'n.»

Harry rakte henne fløyta. På bare de par sekundenes stillhet kom det et knurr og noen rykninger fra hunden, men så fort Hermine begynte å spille, sank den tilbake i søvnen igjen.

Harry skrevde over den og kikket ned i åpningen. Det var ingen bunn å se.

Han lot seg gli ned i hullet til han hang etter fingertuppene. Derfra så han opp på Ronny og sa: «Hvis det skjer noe med meg, så ikke kom etter. Gå rett til ugleriet og send Hedvig til Humlesnurr, greit?»

«Greit,» sa Ronny.

«Ser dere om et øyeblikk, håper jeg …»

Og dermed slapp han. Kald, fuktig luft strømmet forbi mens han falt ned, ned, ned …

FLUMP. Med et rart, dempet dunk landet han på noe mykt. Han satte seg opp og kjente seg for, mens øynene vente seg til mørket. Det kjentes som om han satt på en slags plante.

«Det er OK!» ropte han opp mot den frimerkestore lysflekken som var den hemmelige luka. «Dere lander bløtt, det er bare å hoppe!»

Ronny kom straks etter. Han ramlet overende like ved Harry.

«Hva er dette her for noe?» var det første han sa.

«Vet ikke, en slags plante, visst. Den er vel her for at folk skal lande bløtt. Kom igjen, Hermine!»

Den fjerne musikken tidde. Det kom et høyt bjeff fra hunden, men Hermine hadde alt hoppet. Hun landet på den andre sida av Harry.

«Vi må jo være kilometervis under skolen,» sa hun.

«Flaks at den plantegreia var her,» sa Ronny

«*Flaks*!» hylte Hermine. «Se hvordan dere ser ut!»

Hun fór opp og kjempet seg bort mot en fuktig vegg. Kjempe ble hun nødt til, for ikke før hadde hun landet, før planten hadde begynt å sno sine slangeaktige følere rundt anklene hennes. Harrys og Ronnys føtter var allerede stramt omspunnet av lange tentakler, uten at de hadde merket det.

Hermine hadde greid å komme seg fri før planten hadde fått fast grep. Nå iakttok hun skrekkslagen at de to guttene sloss for å komme fri av planten, men jo mer de kjempet, jo fastere og fortere hyllet den dem inn.

«Ikke rør dere!» kommanderte Hermine. «Jeg vet hva dette er – det er djevelsnare!»

«Tenk så glad jeg er for at vi vet hva'n heter, det er en veldig hjelp,» snerret Ronny, mens han lente seg bakover og prøvde å hindre at planten snodde seg rundt hele ham.

«Hold munn, jeg prøver å komme på hvordan en dreper den!» sa Hermine.

«Skynd deg, jeg får ikke puste!» gispet Harry og strittet imot mens den strammet seg rundt brystet.

«Djevelsnare, djevelsnare … Hva var det professor Stikling sa? Den liker mørke og fuktighet …»

«Så tenn bål, da!» fikk Harry halvkvalt fram.

«Ja – så klart – men det er jo ikke noe å brenne her!» ropte Hermine og vred seg i hendene.

«ER DU BLITT KLIN KOKOS!» brølte Ronny. «ER DU HEKS, ELLER ER DU IKKE?»

«Å, ja visst!» sa Hermine, og dermed trev hun tryllestaven, viftet med den, mumlet noe og sendte en sprut mot planten av den samme blåklokkeflammen som hun hadde brukt på Slur. På et par sekunder begynte guttene å merke at den slakket grepet og prøvde å unnslippe lyset og varmen. Buktende og veivende slapp den taket om de to kroppene, og de kunne komme seg fri.

«Flaks at du fulgte med i urtologitimene, Hermine,» sa Harry da han kom bort til henne ved veggen. Han tørret svetten av pannen.

«Ja,» sa Ronny, «og flaks at ikke *Harry* mister huet i krise – 'ikke noe å brenne her' – nei, alvorlig banna!»

«Herover,» sa Harry og pekte mot en steingang. Det var den eneste veien videre.

Bortsett fra sine egne skritt, kunne de ikke høre annet enn små drypp av vann som sildret ned langs veggene. Gangen skrånte nedover, og Harry ble

minnet om Flirgott. Hjertet gjorde et ubehagelig hopp da han kom på dragene, som etter sigende voktet hvelvene i trollmannsbanken. Om de møtte en drage, en virkelig fullvoksen drage – Norbert hadde vært ille nok …

«Hører dere noe?» hvisket Ronny.

Harry lyttet. Han syntes han hørte en svak rasling og klingring forut.

«Tror dere det er et spøkelse?»

«Veit ikke … låter som vinger, syns nå jeg.»

«Det er lys forut – jeg ser noe som rører seg.»

De kom til enden av gangen. Foran dem lå et skinnende lyst kammer, med et tak som hvelvet seg høyt oppe. Det var fullt av små, edelsteinsglitrende fugler, som fløy og flagret rundt i rommet. På motsatt side så de en tung tredør.

«Tror du de angriper hvis vi går igjennom?» sa Ronny.

«Ja, sikkert,» sa Harry. «De *ser* ikke så farlige ut, men hvis alle stupte ned på oss samtidig, så kanskje … Vel, det er ikke annet å gjøre … jeg løper.»

Han trakk pusten dypt, dekket ansiktet med armene og sprintet tvers gjennom rommet. Han ventet når som helst å kjenne skarpe nebb og klør som rev og slet, men ingenting skjedde, og han nådde uskadd fram til døra. Han trakk i håndtaket, men døra var låst.

De to andre kom etter. De halte og dro i døra, men den rikket seg ikke, selv ikke da Hermine prøvde med Alohomora-formelen sin.

«Hva nå?» sa Ronny.

«Disse fuglene … de kan vel ikke bare være her til pynt?» sa Hermine.

De så på fuglene som svevde der oppe, så glitrende – *glitrende*?

«Det er ikke fugler!» sa Harry plutselig. «Det er nøkler! Nøkler med vinger – se godt på dem. Så det må bety at …» Han så seg om i kammeret, mens de to andre myste opp på nøkkelflokken. «Ja – se! Sopelimer! Vi må fange nøkkelen til døra!»

«Men det er jo hundrevis av dem!»

Ronny gransket dørlåsen.

«Den vi ser etter, er en stor, gammeldags en … av sølv, tipper jeg, akkurat som dørhåndtaket.»

De grep hver sin sopelime, sparket fra og skjøt opp i skyen av nøkler. De prøvde å gripe og snappe, men de forheksete nøklene smatt unna og dukket så raskt at det var nesten umulig å få tak i dem.

Men Harry var ikke for ingenting den yngste rumpeldunkspeideren på hundre år. Han hadde en egen evne til å få øye på ting som andre ikke så. Etter et øyeblikks flakking gjennom hvirvelstormen av fjær i alle regnbuens farger, la han merke til en stor sølvnøkkel som hadde skadd den ene vingen … som om noen alt hadde fanget den og stukket den hardhendt inn i en lås.

«Den der!» ropte han til de andre. «Den store – der – nei, der – med blanke, blå vinger – fjærene er helt krøllete på den ene sida.»

Ronny suste i den retningen Harry pekte, men kolliderte med taket og holdt på å falle av limen.

«Vi må avskjære den!» ropte Harry, uten å ta blikket vekk fra nøkkelen med den skadde vingen. «Ronny, du nærmer deg ovenfra – Hermine, du nedenfra, så den ikke kan stikke av den veien – så prøver jeg å fange den. En, to, NÅ!»

Ronny dykket, Hermine skjøt oppover, nøkkelen unngikk begge og Harry suste etter den; den fór mot veggen, Harry bøyde seg fram – og med en ekkel, knasende lyd greide han å klaske den mot steinen med én hånd. Hurraropene fra Ronny og Hermine ga gjenlyd i det høye kammeret.

De landet fort, og Harry løp til døra, mens nøkkelen vred seg i hånden hans. Ikke før hadde låsen klikket og gått opp, før nøkkelen fløy sin vei igjen. Nå var den blitt fanget to ganger, og så temmelig pjuskete ut.

«Klar?» spurte Harry de andre, med hånden på dørhåndtaket. De nikket. Han trakk døra opp.

Kammeret innenfor var så mørkt at de så ingen verdens ting. Men idet de gikk inn, flommet plutselig skarpt lys utover rommet og viste dem et forbløffende syn.

De sto i utkanten av et gigantisk sjakkbrett, bak de svarte brikkene. Alle brikkene var større enn dem og utskåret av en slags svart stein. På den andre sida av kammeret, og vendt mot dem, sto de hvite brikkene. Det gikk en

liten frysning gjennom Harry, Ronny og Hermine – de svære, hvite sjakkbrikkene var uten ansikt.

«Hva gjør vi nå?» hvisket Harry.

«Det er vel opplagt?» sa Ronny. «Vi må spille oss fram til den andre sida.»

Bak de hvite brikkene så de enda en dør.

«Hvordan da?» sa Hermine nervøst.

«Jeg tror vi må være sjakkbrikker,» sa Ronny.

Han gikk bort til en svart springer, strakte ut hånden og tok på ridderens hest. Straks kom det liv i steinen. Hesten skrapte i bakken, og ridderen snudde på hjelmhodet og så ned på Ronny.

«Må vi – æh – bli med dere for å komme oss over?»

Den svarte ridderen nikket. Ronny snudde seg mot de to andre.

«Dette må vi visst tenke litt over …» sa han. «Jeg tipper det er sånn at vi må overta plassen til tre av brikkene.»

Harry og Hermine holdt munn mens Ronny tenkte. Til slutt sa han: «Nå må dere ikke bli fornærma eller noe, men ingen av dere er så veldig gode i sjakk –»

«Vi er ikke fornærmet,» sa Harry fort. «Bare si hva vi skal gjøre.»

«Vel, Harry, du kan bytte plass med den løperen, og Hermine, du stiller deg ved sida av'n istedenfor tårnet der.»

«Hva med deg?»

«Jeg skal være springer,» sa Ronny.

Det virket som om sjakkbrikkene hadde hørt etter, for straks snudde en springer, en løper og et tårn ryggen til de hvite brikkene og forlot brettet. Harry, Ronny og Hermine stilte seg på de tomme feltene.

«I sjakk er det alltid hvit som åpner,» sa Ronny og myste over brettet. «Ja, akkurat … se der.»

En hvit bonde hadde rykket to felter fram.

Ronny begynte å dirigere de svarte brikkene, som flyttet seg taust dit han sendte dem. Harry skalv i knærne. Hva om de tapte?

«Harry – rykk diagonalt fire felt til høyre.»

Det første virkelige sjokket kom da den andre springeren deres ble tatt. Den hvite dronninga slo ham i golvet og halte ham vekk fra brettet. Der ble han liggende helt stille, med ansiktet ned.

«Var nødt til å la dem ta'n,» sa Ronny, men han så temmelig rystet ut. «For da står du fri til å ta løperen, Hermine. Gjør det nå.»

Når en av brikkene deres ble tatt, viste de hvite brikkene ingen nåde. Snart lå det en haug av slappe, svarte brikker langs veggen. To ganger var det bare så vidt Ronny la tidsnok merke til at Harry eller Hermine var i fare. Selv smatt han rundt på brettet og tok nesten like mange hvite brikker som de selv hadde mistet.

«Vi er nesten framme,» mumlet han plutselig. «Nå gjelder det å tenke … tenke …»

Den hvite dronninga vendte det tomme ansiktet mot ham.

«Ja …» sa Ronny lavt. «Det er den eneste måten … de må få ta meg.»

«NEI!» skrek Harry og Hermine.

«Dette er sjakk!» glefset Ronny. «Du er nødt til å ofre noe iblant. Hvis jeg tar et skritt fram, tar hun meg – og da står du fritt til å sette kongen sjakkmatt, Harry.»

«Men –»

«*Vil* du stoppe Slur, eller vil du ikke?»

«Ronny –»

«Hvis du ikke skynder deg, har'n snart fått tak i Steinen alt!»

Det var ikke annet å gjøre.

«Klar?» ropte Ronny. Ansiktet var blekt, men besluttsomt. «Nå gjør jeg det – og ikke heng rundt og kop når du har vinni.»

Han tok et skritt fram, og den hvite dronninga angrep. Hun slo Ronny hardt i hodet med steinarmen, og han falt overende – Hermine skrek, men ble stående på feltet sitt. Den hvite dronninga trakk Ronny etter seg av brettet. Han så ut som han var bevisstløs.

Skjelvende tok Harry tre skritt til venstre.

Den hvite kongen tok av seg krona og kastet den for føttene til Harry. De hadde vunnet. Sjakkbrikkene skilte lag og bukket. Veien fram lå åpen. Med

et siste, desperat blikk på Ronny, styrtet Harry og Hermine gjennom døra og videre bortover gangen innenfor.

«Hva hvis han –?»

«Det går sikkert bra med ham,» sa Harry og prøvde å overbevise seg selv. «Hva tror du blir det neste her?»

«Vi har møtt Stiklings, det var djevelsnaren – det er sikkert Pirrrevimp som har forhekset de nøklene – McSnurp forvandlet sjakkbrikkene og gjorde dem levende – da har vi igjen Krengles trolldom, og Slurs egen …»

De var framme ved enda en dør.

«Klar?» hvisket Harry.

«Kom igjen.»

Harry skjøv den opp.

En grufull stank fylte neseborene, så begge måtte trekke kuttene for nesa. Med svømmende øyne så de et troll foran seg. Det var enda større enn det de hadde møtt før, men det lå langflatt på golvet, med en blodig kul i hodet, fullstendig i svime.

«Jeg er glad vi slapp å slåss med det der,» hvisket Harry, mens de skrevde forsiktig over et av de digre beina. «Kom igjen, jeg får ikke puste.»

Han åpnet den neste døra. Det var så vidt de våget å se på hva som nå ventet dem – men det var ikke noe spesielt skummelt å se, bare et bord hvor det sto sju forskjellige flasker på rad og rekke.

«Det er Slurs,» sa Harry. «Hva må vi gjøre her, tro?»

De gikk over terskelen, og straks flammet et bål opp i døråpningen bak dem. Og det var ingen alminnelig ild; den var purpurrød. I samme øyeblikk slo svarte flammer opp i døra som førte videre. De var fanget.

«Se!» Hermine grep en rull papir som lå ved sida av flaskene. Harry kikket over skulderen hennes, og de leste:

Forut er fare, alt trygt ligger bak.
Vi sju – er vi hjelp eller ei? Velg og vrak!
Én flaske vil hjelpe deg lenger på vei,
en annen vil bakover føre deg.
I to av oss finner du kun neslevin,

i tre venter døden. Mon tro, blir det din?
Så velg, om du ikke vil stå og bli grå.
For å lette ditt valg, fire tips skal du få:
Først: at hvor giften enn listig er gjemt,
står vinen til venstre. Nå, ble du skremt?
Husk, to: de to ytterst er ulike, men
om du vil videre, er ingen din venn.
Tre, se på størrelse, form eller lød:
Hverken dverg eller kjempe bringer deg død.
Og sist, hver nest ytterste stiller din tørst
og er like i smak, om enn ulike først.

Det kom et dypt sukk fra Hermine, og til sin forbløffelse så Harry at hun smilte – det var det siste han selv ville funnet på.

«*Supert*!» sa Hermine. «Dette er ikke magi, det er logikk – et puslespill. Mange av de største trollmennene eier ikke logisk sans, så de hadde blitt stående her til evig tid.»

«Men det blir vel vi òg?»

«Så klart ikke,» sa Hermine. «Alt vi trenger, står her på papiret. Sju flasker. Tre er det gift i, to vin i, én får oss trygt igjennom den svarte ilden, og én tilbake gjennom den purpurrøde.»

«Men åssen vet vi hvilken vi skal drikke?»

«Gi meg litt tid til å tenke.»

Hermine leste papiret flere ganger. Deretter gikk hun fram og tilbake langs raden av flasker, mumlet for seg selv og pekte på hver enkelt. Til sist klappet hun i hendene.

«Nå har jeg det,» sa hun. «Den minste flasken får oss fram gjennom den svarte ilden – mot Steinen.»

Harry så på den ørlille flasken.

«Det er bare nok til én,» sa han. «Det er nesten ikke en munnfull engang.»

De så på hverandre.

«Hvilken får deg tilbake gjennom purpurflammen?»

Hermine pekte på en rund flaske ytterst til høyre på raden.

«Da drikker du den,» sa Harry. «Hør – du drar tilbake og henter Ronny og finner sopelimer i rommet med de flyende nøklene, da kan dere komme dere opp til den hemmelige luka og forbi Nussi – og så drar dere rett til ugleriet og sender Hedvig til Humlesnurr, for nå trenger vi ham. Jeg kan kanskje greie å holde Slur en stund, men han er jo sterkere enn meg, egentlig.»

«Men Harry – hva om han har med seg han-du-vet?»

«Vel … jeg har jo hatt flaks én gang alt, ikke sant?» sa Harry og pekte på arret sitt. «Kanskje jeg har mer flaks.»

Hermine bevret om munnen, og plutselig løp hun bort til Harry og slo armene om ham.

«*Hermine*!»

«Harry – du er en stor trollmann, det skal du bare vite.»

«Ikke så god som deg,» sa Harry, forferdelig brydd. Så slapp hun ham.

«Jeg!» sa Hermine. «Bøker og gløgghet! Det fins viktigere ting – vennskap og mot og – å, Harry, *vær forsiktig*!»

«Drikk først, du,» sa Harry. «Du er helt sikker på hvilken som er hvilken, hva?»

«Bombesikker,» sa Hermine. Hun tok en stor slurk av den runde flasken ytterst og skar grimaser.

«Det er vel ikke gift?» sa Harry engstelig.

«Nei – men det er kaldt som is.»

«Skynd deg og gå, før det slutter å virke.»

«Lykke til – pass godt på –»

«GÅ!»

Hermine snudde seg og gikk rett igjennom purpur flammene.

Harry trakk pusten dypt og tok den minste flasken. Han snudde seg mot de svarte flammene.

«Her kommer jeg,» sa han og tømte den lille flasken i én slurk.

Og det kjentes nettopp som om flytende is strømmet gjennom kroppen hans. Han satte fra seg flasken og gikk framover, bet tennene sammen, så de svarte flammene slikke om kroppen, men kjente dem ikke – et øyeblikk så

han ikke annet enn svart ild – så var han ute på den andre sida. I det siste kammeret.

Noen var der alt – men det var ikke Slur. Det var ikke engang Voldemort.

KAPITTEL SYTTEN

MANNEN MED TO ANSIKTER

Det var Krengle.

«Deg!» gispet Harry.

Krengle smilte. Det rykket ikke i ansiktet i det hele tatt.

«Meg,» sa han rolig. «Jeg lurte på om jeg kom til å treffe deg her, Potter.»

«Men jeg trodde – Slur –»

«Severus?» Krengle lo, og det var sannelig ikke den vanlige, skjelvende diskanten, men kaldt og skarpt. «Ja, Severus er liksom typen, hva? Meget nyttig å ha ham flaksende rundt som en forvokst flaggermus. Med ham til stede, hvem ville mistenke sta-stakkars sta-stammende pro-professor Krengle?»

Harry greide ikke å fordøye det. Dette kunne ikke være sant, det kunne bare ikke!

«Men Slur prøvde å drepe meg!»

«Langt ifra. *Jeg* prøvde å drepe deg. Din venninne Hermine Grang kom til å velte meg overende da hun løp bort og stakk Slur i brann under den rumpeldunkkampen, og dermed brøt hun øyekontakten min med deg. Et par sekunder til, så hadde jeg fått røsket deg av sopelimen. Jeg hadde greid det før, om ikke Slur hadde stått og mumlet en mot-forbannelse og prøvd å redde deg.»

«Prøvde Slur å *redde* meg?»

«Ja, naturligvis,» sa Krengle uanfektet. «Hvorfor tror du han ville være dommer under den neste kampen? Han ville passe på at jeg ikke prøvde meg igjen. Pussig, egentlig … det kunne han spart seg. Jeg kunne jo ikke gjøre noe mens Humlesnurr så på. Alle de andre lærerne trodde at Slur bare

ville hindre at Griffing vant, og han gjorde seg jo ytterst upopulær … totalt bortkastet, nå som jeg likevel tar livet av deg i natt.»

Krengle knipset med fingrene. Lange tau kom ut av tomme lufta og snodde seg stramt om Harry.

«Du stikker nesa di i for mye til at du kan få leve, Potter. Sånn som du smatt rundt på skolen allehelgensaften, kunne jeg ikke være trygg på at du ikke hadde sett meg gå for å finne ut hva som voktet Steinen.»

«Var det *du* som slapp inn trollet?»

«Ja visst. Jeg har et spesielt lag med troll – du så vel hva jeg gjorde med det i kammeret der bak? Men dessverre, mens alle andre løp rundt og lette etter trollet, hadde Slur allerede fått mistanke til meg og gått opp i fjerde for å komme meg i forkjøpet – og ikke bare fikk ikke trollet mitt gjort kål på deg, men den trehodete hunden greide ikke engang å bite av beinet til Slur skikkelig.

Men stå nå pent og stille der og vent, Potter. Jeg må undersøke dette interessante speilet.»

Det var først da det gikk opp for Harry hva som sto bak Krengle. Det var speilet Mørd.

«Speilet er nøkkelen til å finne Steinen,» mumlet Krengle og kakket med knoken rundt på speilrammen. «Selvsagt måtte Humlesnurr finne på et eller annet slikt … men han er i London … før han kommer igjen, er jeg langt av gårde …»

Alt Harry kunne komme på, var å få Krengle til å fortsette å snakke og hindre at han fikk konsentrert seg om speilet.

«Jeg så deg og Slur i skogen …» buste det ut av ham.

«Ja,» sa Krengle lett og gikk rundt for å studere speilet fra baksida. «Da hadde han fått ferten av meg og prøvde å finne ut hvor langt jeg var kommet. Han hadde mistanke til meg fra begynnelsen av. Prøvde å skremme meg – som om han kunne det, når jeg hadde min herre Voldemort på min side …»

Krengle dukket fram igjen bakom speilet og stirret sultent inn i det.

«Jeg ser Steinen … at jeg overrekker den til min herre … men hvor er den?»

Harry kjempet med tauene som bandt ham, men de var like stramme. Han *måtte* hindre at Krengle fikk konsentrert seg fullt ut om speilet.

«Men det virket alltid som Slur hatet meg sånn.»

«Å, visst gjør han det,» sa Krengle. «Til de grader. Han gikk på Galtvort sammen med faren din, visste du ikke det? De kunne ikke fordra hverandre. Men han ville ikke at du skulle *dø.*»

«Men for noen dager siden hørte jeg at du gråt … jeg trodde Slur truet deg …»

For første gang fløy en skygge av frykt over ansiktet til Krengle.

«Det hender jeg har … problemer med å følge min herres instrukser,» sa han. «Han er en stor trollmann, og jeg er svak –»

«Mener du at *han* var der sammen med deg? I det klasserommet?» gispet Harry.

«Han er hos meg hvor jeg går og står,» sa Krengle stillferdig. «Jeg møtte ham da jeg reiste rundt i verden. En ung dåre var jeg på den tida, full av latterlige forestillinger om godt og ondt. Min herre Voldemort viste meg hvor feil jeg tok. Godt eller ondt fins ikke, det fins bare makt, og folk som er for svake til å strebe etter den … Siden da har jeg tjent ham trofast, selv om jeg mang en gang har sviktet ham. Han har måttet være svært streng med meg.» Krengle skalv plutselig. «Han har liten overbærenhet med feil. Da jeg ikke greide å stjele Steinen fra Flirgott, ble han ikke glad. Slett ikke glad … han straffet meg … fant ut at han måtte overvåke meg bedre …»

Krengles stemme døde bort. Harry kom på besøket i Diagonallmenningen – hvordan kunne han ha vært så dum? Han hadde jo *sett* Krengle der den dagen, håndhilst på ham på *Den lekke heksekjel*.

Krengle bannet lavt.

«Jeg forstår ikke … er Steinen *inne* i speilet? Må jeg knuse det?»

Det jeg ønsker meg aller mest i verden akkurat nå, tenkte han, er å finne Steinen før Krengle gjør det. Så hvis jeg ser i speilet, burde jeg se at jeg finner den – og det betyr at jeg ser hvor den er gjemt! Men hvordan kan jeg se i speilet uten at Krengle skjønner hva jeg er ute etter?

Han prøvde å vrikke seg mot venstre, for å komme foran glasset uten at Krengle merket det, men tauene rundt anklene var for stramme; han snublet

og falt. Krengle overså ham. Han snakket fremdeles med seg selv.

«Hva gjør egentlig dette speilet? Hvordan virker det? Hjelp meg, herre!»

Og til Harrys forferdelse svarte en stemme – og det virket som om stemmen kom fra Krengle selv.

«Bruk gutten … Bruk gutten …»

Krengle bråsnudde seg mot Harry.

«Ja – Potter – kom her.»

Han klappet i hendene, én gang, og tauene som holdt Harry falt av. Harry reiste seg langsomt.

«Kom her,» gjentok Krengle. «Se i speilet og si meg hva du ser.»

Harry gikk nærmere ham.

«Jeg må lyve,» tenkte han desperat. «Jeg må se, men lyve om hva jeg ser, det er det hele.»

Krengle stilte seg rett bak ham. Harry pustet inn den rare lukta som alltid sto fra Krengles turban. Han lukket øynene, gikk fram foran speilet og åpnet dem igjen.

Han så sitt eget speilbilde. Først så det blekt og redd ut, men et øyeblikk etter smilte speilbildet til ham. Det stakk hånden i lomma og tok opp en blodrød stein. Det blunket og stakk Steinen i lomma igjen – og idet det gjorde det, følte Harry noe tungt falle ned i hans egen lomme. På et eller annet utrolig vis *hadde han fått Steinen*.

«Nå?» sa Krengle utålmodig. «Hva ser du?»

Harry samlet alt sitt mot.

«Jeg ser meg selv som tar Humlesnurr i hånden,» diktet han opp. «Jeg – jeg har vunnet huspokalen for Griffing!»

Krengle bannet på ny.

«Av veien,» sa han. Da Harry gikk til side, kjente han De vises stein mot låret. Våget han å prøve å stikke av?

Men han hadde ikke tatt mer enn fem skritt da en pipende røst sa noe, enda Krengle ikke hadde rørt på leppene:

«Han lyver … Han lyver …»

«Potter, kom tilbake hit!» ropte Krengle. «Si meg sannheten! Hva så du i speilet nå nettopp?»

Den pipende stemmen kom igjen:

«La meg snakke med ham … ansikt til ansikt …»

«Herre, De er ikke sterk nok!»

«Jeg har … styrke nok … til dette …»

For Harry føltes det som om han var blitt fanget av en ny djevelsnare. Han kunne ikke røre en muskel. Lamslått måtte han bare se på mens Krengle rakte hendene i været og begynte å vikle av seg turbanen. Hva var det som foregikk? Turbanen falt av. Krengles hode så underlig lite ut uten den. Så snudde han seg langsomt rundt.

Harry ville skrike, men fikk ikke fram en lyd. Der Krengles bakhode skulle vært, var det et *ansikt*, det grufulleste ansikt Harry noensinne hadde sett. Det var kritthvitt, med stirrende, røde øyne og bare to slisser til nesebor, som en slange.

«Harry Potter …» hvisket det.

Harry prøvde å ta et skritt bakover, men beina ville ikke røre seg.

«Ser du hva jeg er blitt?» sa ansiktet. «Bare skygge og damp … Skikkelse bare når jeg kan dele en annens kropp … men det har alltid vært dem som ville slippe meg inn i sitt sinn og hjerte … Og i de siste ukene har enhjørningsblodet styrket meg … du så min trofaste Krengle drikke det for meg i skogen … og når jeg endelig får Livseliksiren, kan jeg skape meg en egen kropp … Ja … Så hvorfor ikke bare gi meg Steinen du har i lomma?»

Han visste det! Harry fikk brått følelsen igjen i beina. Han sjanglet bakover.

«Ikke vær tåpelig!» snerret ansiktet. «Det klokeste hadde vært å redde livet og bli min … ellers får du samme skjebne som foreldrene dine … De tagg meg om nåde mens de døde …»

«DET ER LØGN!» brast det ut av Harry.

Krengle kom gående mot ham – baklengs, så Voldemort skulle kunne se ham. Nå smilte det onde ansiktet.

«Nei, så rørende,» hveste det. «Jeg setter stor pris på mot … Ja, gutt, foreldrene dine var modige … det var din far jeg drepte først, og han kjempet tappert … men din mor hadde ikke behøvd å dø … hun prøvde å

beskytte deg … Gi meg nå Steinen, om du ikke vil at hun skal ha dødd forgjeves.»

«ALDRI!»

Harry la på sprang mot flammedøra. Voldemort skrek: «GRIP HAM!» og i neste sekund kjente Harry Krengles hånd lukke seg om håndleddet. Med det samme skar en knivskarp smerte gjennom arret på pannen; hodet kjentes som om det skulle sprekke i to. Han skrek og sloss imot av all kraft, og til hans forbløffelse slapp Krengle taket. Smerten i hodet ble svakere – han stirret vilt omkring seg for å se hvor det var blitt av Krengle og så ham stå tvikrøket av smerte og stirre på fingrene sine, hvor brannblemmene spratt fram mens han så på.

«Grip ham! GRIP HAM!» vrælte Voldemort igjen. Krengle kastet seg etter Harry, veltet ham overende og landet selv oppå ham med begge hender om halsen på ham – arret gjorde så vondt at det mørknet for Harry, men samtidig hørte han Krengle skrike av smerte:

«Herre, jeg kan ikke holde ham – hendene mine – hendene!»

Og selv om Krengle fortsatt holdt Harry fastklemt mot golvet med knærne, slapp han kvelertaket og stirret fortumlet på håndflatene – Harry kunne se at de var forbrent; kjøttet var rødt og glinsende.

«Så drep ham, tosk, og bli ferdig med det!» vrisset Voldemort.

Krengle løftet hånden for å levere en dødelig forbannelse, men på rene instinktet strakte Harry seg opp og tok på ansiktet hans –

«AAAAAIII!»

Krengle rullet seg vekk fra ham – nå sprang blemmene ut over hele ansiktet også – og Harry visste hvordan det hang sammen: Krengle kunne ikke røre den bare huden hans, ikke uten de skrekkeligste smerter. Hans eneste sjanse var å holde tak i Krengle, holde ham i så stor pine at han ikke fikk sagt fram forbannelsen.

Harry kom seg på beina i et byks, grep Krengle i armen og hang på som best han kunne. Krengle skrek og prøvde å riste ham av seg – smerten i hodet til Harry vokste – han kunne ikke se – han kunne bare høre Krengles smerteskrik og Voldemorts gjentatte hyl: «DREP HAM! DREP HAM!» …

og andre stemmer, kanskje bare inni Harrys hode, som ropte: «Harry! Harry!»

Han merket at Krengles arm rev seg løs fra grepet hans, visste at alt var tapt, og han falt ned i mørket, ned … ned … ned …

Noe gyllent glimtet rett over ham. Snoppen! Han prøvde å få tak i den, men armene var for tunge.

Han blunket. Det var slett ikke snoppen, det var et par briller. Så rart.

Han blunket igjen. Albus Humlesnurrs smilende ansikt kom i fokus rett over ham.

«God dag, Harry,» sa Humlesnurr.

Harry stirret på ham. Så husket han det: «Rektor! Steinen! Det var Krengle! Han har Steinen! Fort –»

«Bare rolig, gutten min, du er litt etter din tid,» sa Humlesnurr. «Krengle har ikke Steinen.»

«Hvem har den da? Rektor, jeg –»

«Slapp av, snille Harry, ellers kommer madam Pomfrit og kaster meg ut.»

Harry svelget og så seg om. Det gikk opp for ham at han måtte være i lasarettfløyen. Han lå i en seng med hvite linlakener, og inntil den sto et bord, overlesset med noe som måtte være omtrent en halv godtebutikk.

«Små hilsener fra dine venner og beundrere,» sa Humlesnurr blidt. «Det som skjedde mellom deg og professor Krengle nede i fangekjelleren er en total hemmelighet, så naturligvis vet hele skolen om det. Jeg tror dine venner Fred og Frank Wiltersen forsøkte å sende deg et dosete. De trodde sikkert det ville more deg. Men madam Pomfrit mente at det neppe var særlig hygienisk, så hun konfiskerte det.»

«Hvor lenge har jeg ligget her?»

«I tre dager. Ronald Wiltersen og Hermine Grang blir nok svært lettet over å høre at du er ved bevissthet igjen, de har vært meget bekymret.»

«Men Steinen –»

«Jeg forstår at du ikke vil la deg avspore. Nå vel, Steinen. Professor Krengle greide ikke å ta den fra deg. Jeg kom tidsnok til å hindre det, selv om jeg må si at du greide deg meget godt på egenhånd.»

«Kom De dit? Fikk De den ugla fra Hermine?»

«Vi må ha flydd forbi hverandre på veien. Ikke før var jeg framme i London, før det sto klart for meg at det stedet jeg burde være, var det jeg nettopp hadde forlatt. Så jeg kom hit akkurat tidsnok til å hale professor Krengle bort fra deg –»

«Det var *Dem.*»

«Jeg var redd jeg var kommet for sent.»

«Det var De nesten også, jeg kunne ikke holdt ham unna Steinen stort lenger –»

«Ikke Steinen, gutt, deg – anstrengelsen tok nesten livet av deg. Et fryktelig øyeblikk trodde jeg faktisk den hadde gjort det. Hva Steinen angår, er den tilintetgjort.»

«Tilintet –?» sa Harry forvirret. «Men den vennen Deres – Nicolas Flamel –»

«Å, vet du om Nicolas også?» sa Humlesnurr. Det lød som om dette gledet ham storlig. «Jeg må si du har vært grundig, hva? Nei, Nicolas og jeg har hatt en liten prat og blitt enige om at det var det beste.»

«Men betyr ikke det at han og kona hans … kommer til å dø?»

«De har eliksir nok på lager til å ordne sine affærer, og deretter – ja, da kommer de til å dø.»

Harrys tydelige forbløffelse fikk Humlesnurr til å smile.

«For en i din unge alder virker det sikkert utrolig, men for Nicolas og Perenelle blir det omtrent som å gå til sengs etter en svært, *svært* lang dag. For et velordnet sinn er jo døden bare ens neste store opplevelse. Du skjønner, Steinen var egentlig ikke noe så storveies. Så mye penger og liv som en kunne begjære! De to tingene de fleste mennesker ville ønske seg først av alt – men problemet er jo at mennesker har en egen evne til å ønske seg nettopp de tingene som er verst for dem.»

Harry lå der og ante ikke hva han skulle si. Humlesnurr nynnet litt og smilte mot taket.

«Rektor?» sa Harry. «Jeg har tenkt på noe … Selv om Steinen er borte, så er Vol – jeg mener, han-du-vet –»

«Bare kall ham Voldemort, Harry. Kall alltid tingene ved deres rette navn. Frykt for navnet øker frykten for tingen selv.»

«Ja, rektor. Men altså, Voldemort kommer vel til å prøve andre måter å komme tilbake på, ikke sant? Jeg mener, han er ikke borte, er han vel?»

«Nei, Harry, han er ikke borte. Han er fremdeles der ute etsteds, kanskje på leting etter en ny kropp å dele … ettersom han ikke helt er i live, kan han heller ikke bli drept. Krengle lot han dø; han viser ikke sine drabanter større nåde enn sine fiender. Men likevel, Harry, selv om du kanskje bare har sinket hans vei tilbake til makten, skal det ikke mer til enn at en annen, neste gang, er like beredt til å kjempe det som kan virke som en håpløs kamp – og hvis han blir sinket gang på gang, så kanskje han *aldri* vinner sin makt tilbake.»

Harry nikket – men det holdt han fort opp med, for han fikk straks vondt i hodet. Så sa han: «Det er noen andre ting også som jeg gjerne skulle visst, hvis De kan fortelle meg det … ting jeg vil vite sannheten om …»

«Sannheten,» sa Humlesnurr og sukket. «Det er noe skjønt og fryktelig noe, som derfor bør behandles med den største varsomhet. Men jeg skal svare på spørsmålene dine, hvis jeg ikke har en meget god grunn til å la være, og i så fall må jeg be deg tilgi meg. Lyve skal jeg selvsagt ikke.»

«Vel … Voldemort sa at når han drepte moren min, var det fordi hun prøvde å beskytte meg. Men hvorfor ville han drepe meg i det hele tatt?»

Denne gangen sukket Humlesnurr svært dypt.

«Akk, det aller første spørsmålet ditt er et av dem jeg ikke kan svare på. Ikke i dag. Ikke nå. Du skal få vite det en dag … men skyv det ut av tankene foreløpig, Harry. Når du blir eldre … jeg vet godt at du ikke liker å høre de ordene – men når du er klar for det, skal du få vite det.»

Og Harry visste at det ikke ville hjelpe å insistere.

«Men hvorfor kunne ikke Krengle røre meg?»

«Din mor døde for å redde deg. Hvis det er én ting Voldemort ikke kan fatte, er det kjærlighet. Han forsto ikke at så sterk kjærlighet som din mors til deg etterlater seg spor. Ikke arr, ikke noe synlig tegn … den som er blitt elsket så dypt, selv om det mennesket som elsket ham er borte, har fått en slags beskyttelse for godt. Den sitter i huden. Krengle var full av hat,

grådighet og ærgjerrighet og delte sin sjel med Voldemort, derfor kunne han ikke røre deg. For ham var det en pine å røre et menneske som var blitt berørt av noe så godt.»

Deretter ble Humlesnurr svært interessert i en fugl utenfor vinduet, og Harry fikk tid til å tørre øynene på lakenet. Da han hadde fått stemmen igjen, sa han: «Og usynlighetskappen – vet De hvem som sendte meg den?»

«Ah – din far kom til å etterlate den i min varetekt, og så tenkte jeg kanskje du ville ha glede av den.» Det glimtet i Humlesnurrs øyne. «Nyttig liten sak … da din far var her, brukte han den mest til å snike seg ned på kjøkkenet og stjele mat.»

«Og så er det en annen ting …»

«Fyr løs.»

«Krengle sa at Slur –»

«*Professor* Slur, Harry.»

«Ja, han, ja – Krengle sa han hatet meg fordi han hatet faren min. Er det sant?»

«Vel, de var ikke særlig begeistret for hverandre, nei. Ikke så ulikt deg og unge Malfang. Og så gjorde din far noe som Slur aldri kunne tilgi ham.»

«Hva da?»

«Han reddet livet hans.»

«*Hva?*»

«Ja …» sa Humlesnurr drømmende. «Pussig, hva, hvordan folk er innrettet? Professor Slur kunne ikke holde ut å stå i gjeld til din far … jeg er nokså sikker på at når han har slitt så hardt for å beskytte deg dette året, var det fordi han følte at han og din far dermed var kvitt. Så kunne han fortsette å hate din fars minne i ro og fred …»

Harry prøvde å begripe dette, men det fikk det bare til å hamre i hodet, så han ga det opp.

«Og så var det én ting til …»

«Bare én?»

«Åssen fikk jeg Steinen ut fra speilet?»

«Ser man det, det var et spørsmål jeg er glad du stilte. Det var en av mine bedre ideer, og oss imellom, det sier ikke så lite. Du skjønner, dermed var

det bare en som ville *finne* Steinen – altså finne den, men ikke bruke den – som kunne få tak i den, mens andre bare ville se seg selv lage gull eller drikke livseliksir. Det hender at denne hjernen min forbløffer selv meg … Men nå får det være nok spørsmål. Jeg foreslår at du heller gjør et innhogg i godteriene her. Ah! Bertram Butts Allsmakbønner! Jeg var uforsiktig nok i min ungdom til å sluke en med oppkastsmak, og siden er jeg redd jeg har mistet sansen for dem – men en enkel toffee må vel være trygt nok, hva tror du?»

Han smilte og puttet den gyllenbrune bønnen i munnen. Så harket han den opp igjen og sa: «Akk nei! Ørevoks!»

Madam Pomfrit, husbestyrerinnen, var en hyggelig dame, men nokså streng.

«Bare fem minutter,» tigget Harry.

«Nei, og absolutt nei.»

«De lot rektor Humlesnurr få komme inn.»

«Ja, selvsagt, han er jo rektor, da. Det er noe ganske annet. Du trenger å hvile.»

«Men jeg hviler jo, bare se, ligger pent og alt. Å, vær så snill, madam Pomfrit …»

«Nå, så la gå, da,» sa hun. «Men husk, bare fem minutter!»

Og så slapp hun inn Ronny og Hermine.

«*Harry*!»

Hermine så ut som om hun skulle til å gi ham en klem igjen, men Harry var glad hun holdt seg, for hodet hans gjorde fremdeles vondt.

«Å, Harry, vi var sikre på at du skulle – Humlesnurr var så engstelig –»

«Hele skolen snakker om det,» sa Ronny. «Hva var det *egentlig* som skjedde?»

Det var en av de sjeldne anledninger da den virkelige historien er enda mer fantastisk og spennende enn alle ville rykter. Harry fortalte dem alt: om Krengle, speilet, Steinen og Voldemort. Ronny og Hermine var et utmerket publikum; de gispet på alle de rette stedene, og da Harry fortalte dem hva som gjemte seg under Krengles turban, skrek Hermine høyt.

«Så Steinen er borte, altså?» sa Ronny omsider. «Og Flamel må bare dø?»

«Det var det jeg òg sa, men Humlesnurr mener at – åssen var det nå igjen? – 'for et velordnet sinn er døden bare ens neste store opplevelse'.»

«Det er det jeg alltid har sagt, fyren er splitter pine sprø,» sa Ronny, og virket direkte imponert av at helten hans var *så* sprø.

«Men åssen gikk det med dere to?» spurte Harry.

«Vel, jeg kom meg trygt tilbake,» sa Hermine. «Jeg fikk liv i Ronny – det tok en god stund – og så var vi på full fart til ugleriet for å kontakte Humlesnurr, da vi møtte ham i inngangshallen. Han visste det alt – det eneste han sa, var: 'Harry har satt etter ham, ikke sant?' og dundret i vei til fjerde etasje.»

«Tror dere han *mente* at du skulle gjøre det?» sa Ronny. «Når han sendte deg kappen til faren din og alt?»

«*Nei, nå!*» eksploderte Hermine. «Hvis han virkelig gjorde det – jeg mener, oppriktig talt – da er det jo helt forferdelig – du kunne *dødd.*»

«Nei, det er ikke det,» sa Harry tankefullt. «Han er en rar skrue, Humlesnurr. Jeg tror nærmest han ville gi meg en sjanse. Jeg tror han vet omtrent alt som foregår her, skal jeg si dere. Jeg tipper han hadde en temmelig bra anelse om at vi kom til å prøve, og istedenfor å stoppe oss, lærte han oss akkurat nok til at det hjalp. Jeg tror ikke det var noe tilfelle at han lærte meg hvordan speilet virket. Det er nesten som om han trodde at jeg hadde rett til å møte Voldemort, hvis jeg bare kunne …»

«Jo da, Humlesnurr er splitter pine, det er sikkert,» sa Ronny stolt. «Hør, du er nødt til å komme deg på beina til semestersluttfesten i morra. Alle poengene er telt opp, og Smygard vant, så klart – du var'ke med på den siste rumpeldunkkampen, og uten deg blei vi valsa rett ner av Ravnklo – men maten blir god.»

Da kom madam Pomfret klaprende bort.

«Nå har dere fått nesten et kvarter, så UT!» sa hun bestemt.

Etter en god natts søvn følte Harry seg nesten som før igjen.

«Jeg vil være med på festen,» sa han til madam Pomfrit, som ryddet i mylderet av godteriesker. «Jeg kan vel det, ikke sant?»

«Rektor Humlesnurr sier du skal få lov,» sa hun stramt, som om rektor Humlesnurr etter hennes oppfatning ikke hadde skjønt hvor risikable fester kunne være. «Og dessuten har du fått nytt besøk.»

«Flott,» sa Harry. «Hvem da?»

Gygrid kom luskende inn mens han sa det. Som vanlig innendørs så Gygrid så svær ut at det var rart han fikk lov. Han satte seg ved sida av Harry, kastet ett blikk på ham og satte i å tute.

«Alt – samma – er min – feheil!» hikstet han med ansiktet i hendene. «Det var meg som fortalte den stygge sniken åssen'n sku' komma seg forbi Nussi! Jeg sa det! Det var det eneste'n ikke visste alt, og så sa jeg det! Du kunne dødd! Og alt for et drageegg! Jeg skal aldri drekke en dråpe mer! Dem burte kjibbe meg ut herifra og la meg leva resten av livet som gomp!»

«Men Gygrid!» sa Harry. Han ble rent sjokkert av å se Gygrid sitte der og riste av sorg og anger, mens store tårer rant ned i skjegget. «Gygrid, han hadde funnet det ut på en eller annen måte uansett – husk, det er Voldemort vi snakker om, han hadde funnet det ut selv om ikke du hadde sagt det.»

«Du kunne dødd!» hulket Gygrid. «Og ikke si det navnet!»

«VOLDEMORT!» bæljet Harry, og Gygrid ble så sjokkert at han holdt opp å gråte. «Jeg har møtt ham, og jeg bruker navnet hans. Å, bli glad igjen da, Gygrid, vi reddet Steinen, den er borte, han kan ikke bruke den. Ta en sjokoladefrosk, jeg har drøssevis …»

Gygrid tørket nesa på håndbaken og sa: «Det var sant, jeg har med en presang til deg.»

«Det er ikke et røyskattsmørbrød, vel?» sa Harry engstelig, og endelig kom det en liten klukking fra Gygrid.

«Næh. Humlesnurr ga meg fri i går for å ordne det. Klart'n burte heller gitt meg sparken – men hvert fall så fikk jeg fatt i denna til deg …»

Det så ut som en staselig, lærinnbundet bok. Harry åpnet den nysgjerrig. Den var full av trollmannsfotografier. Og fra hver side vinket og smilte foreldrene hans.

«Jeg sendte ugler til alle de gamle skolekameratene til foreldra dine og ba om fotografier … Visste jo at du ikke hadde noen … Liker du det?»

Harry kunne ikke snakke, men Gygrid skjønte det likevel.

Harry var alene da han karret seg ned til semestersluttfesten om kvelden. Han var blitt forsinket av alle madam Pomfrits dikkedarer – hun insisterte på en siste undersøkelse – så Storsalen var full alt. Den var utsmykket med Smygards farger, grønt og sølv, for å feire at Smygard vant huspokalen for sjuende år på rad. Et kjempebanner med Smygard-slangen på dekket veggen bak lærerbordet.

Da Harry kom inn, ble det brått stille, og så begynte alle å snakke i munnen på hverandre. Han gled ned på en stol ved Griffing-bordet, mellom Hermine og Ronny, og prøvde å la være å legge merke til at folk omkring reiste seg for å glo på ham.

Heldigvis kom Humlesnurr et øyeblikk etter. Stemmesurret døde bort.

«Nok et år er gått!» sa Humlesnurr muntert. «Og jeg må plage dere med en gammel manns sommel og surr før vi kan sette tennene i vårt lekre festmåltid. Og for et år det har vært! Forhåpentlig er alle hoder her en tanke fullere enn de var … og nå har dere hele sommeren på dere til å tømme dem igjen før neste skoleår.

Nå vel. Slik jeg har forstått det, har vi en huspokal å utdele, og poengstillingen er slik: på fjerde plass, Griffing, med tre hundre og tolv poeng; på tredje, Håsblås, med tre hundre og femtito; Ravnklo har fire hundre og tjueseks, og Smygard firehundre og syttito.»

En storm av hurrarop og klapping brøt løs ved Smygard-bor-det. Harry så Draco Malfang hamre med kruset i bordet. Det var et kvalmende syn.

«Ja visst, ja visst, godt levert, Smygard,» sa Humlesnurr. «Imidlertid har vi visse begivenheter av nyere dato å ta hensyn til.»

Rommet ble dørgende stille. Smygard-smilene falmet litt.

«Hrm,» sa Humlesnurr. «Jeg har et par siste-liten-poeng å dele ut. La meg se … Jaha.

Først – til hr. Ronald Wiltersen …»

Ronny ble mørkerød i fjeset. Han så ut som en reddik med et stygt tilfelle av solforbrenning.

« … for det ypperste i sjakkspill Galtvort har vært vitne til på mange år, gir jeg herved huset Griffing femti poeng.»

Griffing-huingen truet med å løfte det forheksete taket; det så ut som stjernene der oppe ristet. De kunne høre Perry fortelle de andre prefektene: «Det er broren min, altså! Lillebroren! Greide seg gjennom kjempesjakkspillet til McSnurp!»

Omsider ble det stille igjen.

«For det andre, til frk. Hermine Grang … for kald logikk mot het ild, gir jeg Griffing femti poeng.»

Hermine begravde ansiktet i armene. Harry hadde en sterk mistanke om at hun stortutet. Griffingene på begge sider av bordet var elleville – de hadde hoppet hundre poeng opp.

«For det tredje: til hr. Harry Potter …» sa Humlesnurr. Rommet ble dødsstille. « … for blankt vågemot og enestående tapperhet, gir jeg Griffing seksti poeng.»

Larmen ble øredøvende. De som greide å legge sammen, samtidig som de skrek seg hese, visste at Griffing nå hadde fire hundre og syttito poeng – presis det samme som Smygard. Det var uavgjort om huspokalen – om bare Humlesnurr hadde gitt Harry ett eneste poeng til!

Humlesnurr løftet hånden. Rommet stilnet gradvis.

«Det fins mange slags mot,» sa han smilende. «Det krever en stor porsjon mot å motstå sine fiender, men minst like mye å motstå sine venner. Derfor gir jeg ti poeng til hr. Nilus Langballe.»

En som sto utenfor Storsalen ville antakelig trodd det hadde skjedd en eksplosjon der inne, så sterk var larmen som brøt løs ved Griffing-bordet. Harry, Ronny og Hermine reiste seg og skrek og ropte hurra, mens Nilus, hvit av sjokket, forsvant under skokken av folk som ville klemme ham. Han hadde aldri vunnet så mye som et poeng for Griffing før. Mens Harry fortsatte å rope hurra, stakk han Ronny i sida med albuen og pekte på Malfang, som ikke kunne sett mer lamslått og forskrekket ut om han akkurat var blitt utsatt for kroppslås-forbannelsen.

«Hvilket betyr,» ropte Humlesnurr gjennom stormen av applaus, for selv Ravnklo og Håsblås feiret Smygards fall, «at det trengs et lite bytte av pynt her.»

Han klappet i hendene. På et blunk var de grønne dekorasjonene erstattet av skarlagen, mens sølvet ble gull; den enorme Smygard-slangen forsvant, og en diger Griffing-løve kom i stedet. Slur tok professor McSnurp i hånden med et svært anstrengt smil. Han og Harry kom til å veksle blikk, og Harry visste med det samme at Slurs følelser for ham ikke hadde endret seg en tøddel. Det bekymret ikke Harry. Det virket som om livet kom til å være tilbake til normalen neste år, eller så normalt som det kunne bli på Galtvort.

Det var den beste kvelden i Harrys liv, bedre enn å vinne i rumpeldunk eller julaften eller å svimeslå bergtroll … aldri noen gang skulle han glemme dette.

Derimot hadde han nesten glemt at de ikke hadde fått eksamensresultatene ennå, men så kom de. Til sin store overraskelse hadde både Harry og Ronny fått gode karakterer. Hermine ble selvsagt den beste av hele klassetrinnet. Selv Nilus besto – den gode urtologikarakteren oppveide den elendige i eliksirer. De hadde håpet at Gurgel, som var nesten like dum som han var ondskapsfull, skulle bli sparket ut, men han hadde stått, han også. Det var stor synd, men som Ronny sa, en kan ikke få alt her i livet.

Og plutselig var garderobeskapene tomme, koffertene var pakket, padden til Nilus ble funnet der den hadde stukket seg bort i en krok på do, og alle elevene fikk utdelt lapper med forbud mot å bruke magi i ferien («Jeg håper alltid at de skal glemme å gi oss den en gang,» sa Fred Wiltersen trist). Gygrid kom og førte dem ned til båtflåten som ventet på å frakte dem over sjøen, de gikk om bord på Galtvort-ekspressen og pratet og lo mens landskapet ble grønnere og ryddigere, spiste Bertram Butts Allsmakbønner mens de suste forbi gompebyer, trakk av seg trollmannskuttene og tok på seg jakker og frakker og kjørte omsider inn på spor ni og tre kvart på King's Cross stasjon.

Det tok en god stund før alle kom seg ut fra perrongen. En inntørket gammel vakt oppe ved billettbommen slapp dem igjennom i klynger på to

og tre, så de ikke skulle tiltrekke seg oppmerksomhet ved at en hel bøling kom brasende ut ingensteds fra til forskrekkelse for gompene.

«Dere må komme på besøk til oss i sommer,» sa Ronny, «begge to – jeg sender ei ugle.»

«Takk,» sa Harry. «Jeg trenger noe å se fram til.»

Folk dultet borti dem mens de trasket bortover mot porten til gompenes verden. Noen av dem ropte:

«Ha det, Harry!»

«Ser deg senere, Potter!»

«Like berømt,» sa Ronny og smilte bredt til ham.

«Ikke der *jeg* skal, det kan jeg love deg,» sa Harry.

Han, Ronny og Hermine gikk gjennom bommen sammen.

«Der er'n, muttern, der er'n, se!»

Det var Gulla Wiltersen, Ronnys lillesøster, men det var ikke Ronny hun pekte på.

«Harry Potter!» hvinte hun. «Se, muttern, jeg kan se –»

«Ti stille, Gulla, og det er stygt å peke.»

Fru Wiltersen smilte ned til dem.

«Travelt år?» sa hun.

«Veldig travelt,» sa Harry. «Takk for karamellene og genseren, fru Wiltersen.»

«Å kjære, det var da så lite.»

«Er du klar?»

Det var onkel Wiktor, like purrpurrød, like bebartet, like rasende i fjeset over at Harry våget å bære på en ugle i bur på en stasjon full av vanlige folk. Bak ham sto tante Petunia og Dudleif, som så livredde ut bare ved synet av Harry.

«Dere må være Harrys familie!» sa fru Wiltersen.

«På sett og vis,» sa onkel Wiktor. «Få fart på deg, gutt, vi har ikke hele dagen.» Han gikk.

Harry ble stående et øyeblikk for å få et siste ord med Ronny og Hermine.

«Ser dere til høsten, da.»

«Håper du får – æh – en god ferie,» sa Hermine og så usikkert etter onkel Wiktor, tydelig sjokkert over at noen kunne være så ubehagelig.

«Å, det får jeg sikkert,» sa Harry og overrasket dem med smilet som spredde seg over ansiktet. «*De* vet ikke at vi ikke får lov til å bruke magi hjemme. Jo, i sommer skal jeg nok få mye moro med Dudleif …»

Tilgjengelige titler i Harry Potter-serien (i kronologisk rekkefølge)

Harry Potter og De vises stein
Harry Potter og Mysteriekammeret
Harry Potter og Fangen fra Azkaban
Harry Potter og Ildbegeret
Harry Potter og Føniksordenen
Harry Potter og Halvblodsprinsen
Harry Potter og Dødstalismanene

Les videre for det første kapittelet i den neste boken i Harry Potter-serien ...

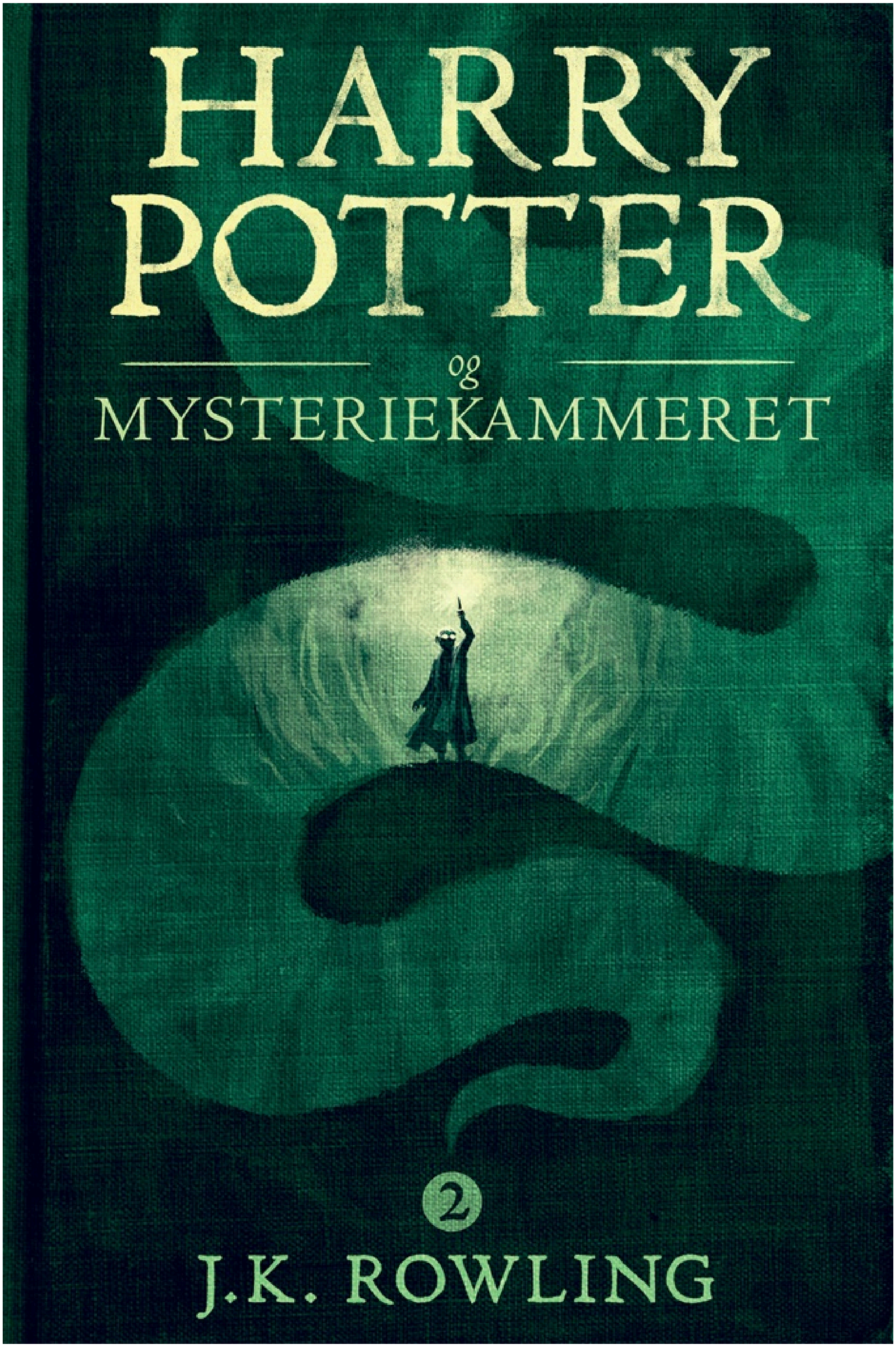
HARRY POTTER
og
MYSTERIEKAMMERET
2
J.K. ROWLING

KAPITTEL ÉN

DEN VERSTE BURSDAGEN

Det var krangel ved frokostbordet i Hekkveien 4, og det var ikke første gang. Herr Wiktor Dumling var nemlig blitt vekket på morgenkvisten av høye, tutende lyder fra rommet til nevøen, Harry.

«Og det er tredje gang denne uka!» brølte han over bordet. «Hvis du ikke kan holde styr på den ugla, skal den vekk!»

Harry prøvde enda en gang å forklare.

«Hun kjeder seg bare,» sa han. «Hun er vant til å fly ute. Hvis jeg bare fikk slippe henne ut om natten, så …»

«*Ser* jeg dum ut, eller?» snerret onkel Wiktor, med en bit speilegg dinglende fra den svære barten. «Tror du ikke jeg vet hva som skjer hvis den ugla slipper ut?»

Han vekslet mørke blikk med sin kone, Petunia.

Harry prøvde å komme med flere argumenter, men ordene druknet i et langt, høyt rap fra herr og fru Dumlings sønn, Dudleif.

«Jeg vil ha mer bacon.»

«Det er mer i pannen, nuskelusk,» sa tante Petunia og sendte sin enorme sønn et henført blikk. «Du får spise godt nå som du har sjansen … jeg liker ikke helt det du forteller om maten på skolen din …»

«Tøv, Petunia. Jeg behøvde aldri å gå sulten da *jeg* var på Nauthus,» sa onkel Wiktor jovialt. «Dudleif får nok å spise, ikke sant, gutt?»

Dudleif var så diger at rompa hang utover stolen på begge sider. Han gliste bredt og snudde seg mot Harry.

«Send på stekepanna.»

«Du sa ikke det magiske ordet,» sa Harry surt.

Det var en enkel setning, men virkningen på resten av familien var utrolig: Dudleif hikstet og datt ned av stolen med et brak som fikk hele kjøkkenet til å riste, fru Dumling utstøtte et lite skrik og slo hendene for munnen, og herr Dumling spratt opp mens blodårene bulte i tinningene.

«Jeg mente 'Værsåsnill',» sa Harry fort. «Jeg mente ikke –»

«HVA ER DET JEG HAR SAGT,» tordnet onkelen så spyttdråpene fløy over bordet, «OM Å SI DET M-ORDET I VÅRT HUS?»

«Men jeg –»

«HVORDAN VÅGER DU Å TRUE DUDLEIF!» brølte onkel Wiktor og hamret i bordet med knyttneven.

«Jeg sa bare –»

«JEG HAR ADVART DEG! AT DU ER UNORMAL ER ÉN TING, MEN UNDER VÅRT TAK VIL JEG IKKE HØRE ET ORD OM DET!»

Harry stirret fra den fiolette onkelen til den likbleke tanten, som prøvde så godt hun kunne å få Dudleif på beina.

«Nei vel,» sa Harry, «*nei vel* …»

Onkel Wiktor sank ned på stolen igjen, peste som en andpustent neshorn og glodde skjevt til Harry med de små, skarpe øynene.

Helt siden Harry hadde kommet hjem på sommerferie, hadde onkel Wiktor behandlet ham som en ueksplodert bombe. For Harry *var ikke* en normal gutt. Han var så unormal som det gikk an å være.

Harry Potter var nemlig trollmann – en trollmann som akkurat var ferdig med det første året på Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom. Og om Dumlingene likte dårlig å ha ham der i ferien, var det ingenting mot hvordan Harry følte det.

Som han savnet Galtvort! Det var som å ha kronisk vondt i magen. Han savnet selve borgen, med sine spøkelser og hemmelige ganger, han savnet skoletimene (men kanskje ikke Slur, eliksirlæreren), posten som kom pr. ugle, festmåltidene i Storsalen, nettene i himmelsenga på sovesalen i tårnet, besøkene i hytta til skogvokteren Gygrid ved den forbudte skogen, og spesielt savnet han rumpeldunk, trollmannsverdenens yndlingssport (seks høye målstenger, fire flyende baller og fjorten spillere på sopelimer).

Alle Harrys bøker med besvergelser, tryllestaven, kuttene, heksekjelen pluss sopelimen hans (en tipp topp Nimbus 2000) var blitt innelåst av onkel Wiktor i bøttekottet under trappen i samme sekund som Harry kom hjem. Hva brydde det Dumlingene om Harry mistet plassen på rumpeldunklaget fordi han ikke fikk trent hele sommeren? Hva gjorde det Dumlingene om Harry måtte begynne på skolen igjen uten å ha fått gjort en eneste hjemmelekse? Dumlingene var det som blant trollmenn het gomper (folk uten en dråpe magisk blod i årene), og sett med deres øyne var det å ha en trollmann i familien den største skam du kunne tenke deg. Onkel Wiktor hadde til og med satt hengelås på buret til Hedvig, Harrys ugle, så hun ikke skulle fly med meldinger til noen i trollmannsverdenen.

Harry liknet ikke på noen av de andre i familien. Onkel Wiktor var svær, uten hals, men med en diger, svart bart, tante Petunia var en knoklete dame med hestefjes, og Dudleif var blond, lyserød og liknet mest en gris. Harry derimot var liten og tynn, med glitrende grønne øyne og kullsvart hår som alltid strittet. Han hadde runde briller, og på pannen hadde han et smalt arr av form som et siksaklyn.

Det var dette arret som gjorde Harry så spesiell, selv blant trollmenn. Arret var nemlig det eneste sporet etter hans hemmelighetsfulle fortid – etter årsaken til at han var blitt lagt igjen på Dumlingenes trapp elleve år før.

Da Harry var ett år, hadde han på en eller annen merkelig måte overlevd en forbannelse fra Voldemort, den største svarte trollmann til alle tider – et navn de fleste hekser og trollmenn fremdeles ikke torde si høyt. Voldemort hadde drept foreldrene hans, men Harry hadde overlevd, bare med lyn-arret, og uvisst hvordan – ingen kunne begripe det – hadde Voldemort mistet sine svartekrefter i samme øyeblikk han mislyktes i å drepe Harry.

Så Harry hadde vokst opp hos sin døde mors søster og mannen hennes. I ti år hadde han bodd hos Dumlingene, aldri skjønt hvorfor det alltid skjedde merkelige ting rundt ham uten at han mente det, og trodd på det Dumlingene fortalte ham: at han hadde fått arret i en bilulykke som kostet foreldrene hans livet.

Og så, for nøyaktig ett år siden, var det kommet et brev til Harry fra Galtvort, og hele historien kom for en dag. Harry hadde inntatt sin plass på trollmannsskolen, hvor både han og arret var berømte … men nå var skoleåret over, og i sommerferien var han altså tilbake hos Dumlingene, som behandlet ham som en hund som hadde dratt med seg noe ekkelt inn.

De hadde ikke engang husket på at det var Harrys tolvårsdag i dag. Ikke at han hadde håpet på noe større heller; Dumlingene hadde aldri gitt ham en skikkelig presang, for ikke å snakke om en kake – men å overse det totalt, det …

Akkurat da kremtet onkel Wiktor viktig og sa: «Ja, hrm, som vi alle vet, er det en svært betydningsfull dag i dag.»

Harry så opp. Han kunne nesten ikke tro sine egne ører.

«I dag kan bli den dagen jeg gjør den beste handelen i hele min karriere,» sa onkel Wiktor.

Harry konsentrerte seg om brødskiva igjen. Så klart, tenkte han bittert, det var det dumme middagsselskapet onkel Wiktor snakket om. Han hadde jo ikke snakket om annet på to uker. En rik entreprenør og kona hans skulle komme til middag, og onkel Wiktor håpet på en svær bestilling fra mannen (onkel Wiktors firma lagde bormaskiner).

«Jeg tror vi gjennomgår tidsskjemaet en gang til,» sa onkel Wiktor. «Alle må stå klare klokka åtte. Petunia, du skal være –?»

«I stua,» svarte tante Petunia straks, «og vente på å ønske gjestene vennlig velkommen til vårt hjem.»

«Fint, fint. Og Dudleif?»

«Jeg står klar til å åpne døra.» Dudleif satte opp et ekkelt, affektert smil. «Kan jeg ta frakkene, herr og fru Murpus?»

«Å, de kommer til å synes han er så *søt*!» utbrøt tante Petunia henrykt.

«Flott, Dudleif,» sa onkel Wiktor. Så kastet han seg over Harry. «Og *du*?»

«Jeg skal være på rommet mitt, ikke lage en lyd og late som jeg ikke fins,» sa Harry tonløst.

«Nettopp,» sa onkel Wiktor ondskapsfullt. «Jeg tar dem med inn i stua, presenterer deg, Petunia, og skjenker opp en drink til dem. Klokka kvart

over åtte presis –»

«Sier jeg at middagen er servert,» sa tante Petunia.

«Og Dudleif, du sier –»

«Får jeg vise Dem inn til spisestua, fru Murpus?» sa Dudleif og bød fram en arm til en usynlig dame.

«Å, min lille ridder!» snufset tante Petunia.

«Og du?» sa onkel Wiktor sint til Harry.

«Jeg er på rommet mitt, lager ikke en lyd og later som jeg ikke fins,» sa Harry.

«Akkurat. Jaha, så gjelder det å finne på et par gode komplimenter under middagen. Petunia, har du noen ideer?»

«Wiktor forteller at De er så utrolig god i golf, herr Murpus … Å, kan De ikke fortelle meg hvor De har kjøpt den kjolen, fru Murpus …»

«Ypperlig … Dudleif?»

«Hva med: 'Vi skulle skrive stil om helten vår på skolen, herr Murpus, og jeg skrev om *Dem*.'»

Dette ble for sterkt for både tante Petunia og Harry. Tante Petunia brast i tårer og omfavnet sin sønn. Harry dukket under bordet så de ikke skulle se at han lo.

«Og du, gutt?»

Harry kjempet for å holde fjeset i ro da han kom opp igjen.

«Jeg er på rommet mitt, lager ikke en lyd og later som jeg ikke fins,» sa Harry matt.

«Det kan du ta deg pokker på at du gjør,» sa onkel Wiktor med ettertrykk. «Murpusene vet ikke at du fins, og ikke skal de få vite det heller. Når middagen er over, tar du, Petunia, med deg fru Murpus ut i stua igjen, mens jeg dreier samtalen inn på bormaskiner. Med litt flaks har jeg fått underskriften på kontrakten før Kveldsnytt. Og i morgen på denne tida går vi og kjøper feriehus på Mallorca.»

Harry kunne ikke mønstre den helt store opphisselsen over dette. Han trodde ikke Dumlingene ville sette stort større pris på ham på Mallorca enn de gjorde i Hekkveien.

«Vel … da drar jeg til byen og henter smokinger til meg og Dudleif. Og *du*,» snerret han til Harry, «du holder deg av veien for din tante mens hun rydder.»

Harry gikk ut gjennom bakdøra. Det var en nydelig solskinnsdag. Han gikk over plenen, sank ned på hagebenken og sang lavt for seg selv: «Gratulerer med da'n … gratulerer med da'n …»

Ikke et kort, ikke en presang, og kvelden skulle han tilbringe med å late som om han ikke fantes. Han stirret nedslått inn i hekken. Aldri hadde han følt seg så ensom. Mer enn noe annet på Galtvort, til og med mer enn rumpeldunk, savnet han bestevennene sine, Ronny Wiltersen og Hermine Grang. Men det virket ikke som *de* savnet *ham*. Ingen av dem hadde skrevet til ham i hele sommer, enda Ronny hadde sagt han skulle invitere Harry på besøk.

Utallige ganger hadde Harry vært på nippet til å låse Hedvig ut av buret med magi og sende henne med brev til Ronny og Hermine, men det var ikke risken verd. Mindreårige trollmenn hadde ikke lov til å bruke trolldom utenfor skolen. Det hadde ikke Harry nevnt for Dumlingene; han visste at det utelukkende var frykten for å bli forvandlet til gjødselbiller som holdt dem fra å stenge ham også inne i bøttekottet, sammen med tryllestaven og sopelimen. De første par ukene av ferien hadde Harry moret seg med å mumle tøyseord med gravrøst og se Dudleif løpe ut av rommet så fort de feite beina kunne bære ham. Men han hadde gått så lenge uten et ord fra Ronny eller Hermine at han følte seg helt avskåret fra magiens verden, så selv å erte Dudleif var ikke så morsomt lenger – og nå hadde Ronny og Hermine til og med glemt bursdagen hans.

Å, hva skulle han ikke gitt for et brev fra Galtvort nå! Fra en heks eller trollmann, samme hvem! Han kunne nesten blitt glad til for et glimt av erkefienden, Draco Malfang, bare for å være sikker på at ikke alt sammen hadde vært en drøm …

Ikke at det hadde vært *bare* moro på Galtvort det siste året. Helt på slutten av terminen hadde Harry stått ansikt til ansikt med ingen annen enn Voldemort selv. Og selv om Voldemort bare var en skygge av sitt tidligere jeg, var han fremdeles nifs og slu og besatt av å vinne tilbake sin tapte

makt. For annen gang hadde Harry unnsluppet klørne hans, men det hadde vært nære på. Selv nå, flere uker etter, våknet han om natten, badet i kaldsvette, og lurte på hvor Voldemort var akkurat nå, husket det likhvite ansiktet, de svære, stirrende øynene …

Brått skvatt han opp på benken. Han hadde sittet der og glodd tomt inn i hekken – *og hekken glodde igjen*. To svære, grønne øyne stirret på ham gjennom bladene.

Harry kom seg på beina i en fart. Men akkurat da lød en hånlig stemme.

«Jeg veit hvilken dag det er,» sa Dudleif og kom vaggende over plenen.

De svære øynene blunket og forsvant.

«Hva?» sa Harry, men tok ikke blikket fra stedet hvor øynene hadde vært.

«Jeg veit hvilken dag det er,» gjentok Dudleif og kom helt bort til ham.

«Godt gjort,» sa Harry. «Tenk at du endelig har lært ukedagene. »

«I dag er *bursdagen* din,» sa Dudleif hånlig. «Åffer har du ikke fått noen kort? Har du ingen venner på den særskolen engang?»

«Pass deg så ikke moren din hører at du snakker om skolen min,» sa Harry rolig.

Dudleif trakk opp buksa, som holdt på å gli ned over den feite rompa.

«Åffer glor du sånn på den hekken?» spurte han mistenksomt.

«Jeg prøver å bestemme meg for hvilken trylleformel som er best å tenne på den med,» sa Harry.

Dudleif vaklet baklengs, med panikk over hele det feite fjeset.

«D-du kan'ke – fattern har sagt at du får'kke gjøre noe magisk – da pælmer'n deg ut av huset – og du har'kke noe annet sted å bo – du har'kke noen *venner* å bo hos –»

«*Hokerus pokerus*!» sa Harry skingrende. «Simsa labimsa … sudderuttan …»

«MAMMMAAA!» vrælte Dudleif og snublet i sine egne føtter på sin ville fart inn i huset. «MUTTERN! Han driver med du-veit-hva!»

Harry fikk betale dyrt for det øyeblikkets moro. Hverken Dudleif eller hekken var jo skadd på noen måte, så tante Petunia visste at han ikke egentlig hadde gjort noe magisk, men hun langet likevel ut etter ham med

en stekepanne full av såpevann så han måtte dukke. Så satte hun ham i arbeid, med beskjed om at det ikke ble en matbit før han var ferdig med alt.

Mens Dudleif dro seg og så på og spiste iskrem, pusset Harry alle vinduene, vasket bilen, slo plenen, lukte i blomsterbedene, klippet og vannet rosene og malte hagebenken. Sola stekte og brente ham i nakken. Harry visste han ikke burde ha bitt på kroken, men Dudleif hadde sagt akkurat det Harry selv hadde tenkt: Kanskje han ikke hadde noen venner på Galtvort …

«Skulle ønske de kunne sett den berømte Harry Potter nå,» tenkte han sint, med verkende rygg og svetten strømmende nedover ansiktet, og skyflet gjødsel over blomsterbedene.

Klokka var blitt halv åtte om kvelden før tante Petunia omsider ropte på ham.

«Inn med deg! Og pass på å gå på avisene!»

Harry var glad til for å komme inn i skyggen på det blankskurte kjøkkenet. Oppå kjøleskapet sto kveldens dessert: en kjempehaug av pisket krem og kandiserte fioler. I stekeovnen knitret en skinkestek.

«Spis fort! Murpusene er her snart!» glefset tante Petunia og pekte på to brødskiver og en ostebit på kjøkkenbordet. Hun hadde allerede skiftet til lakserød cocktailkjole.

Harry vasket hendene og slukte den fattigslige kveldsmaten. Ikke før hadde han fått i seg den siste biten, før tante Petunia snappet tallerkenen. «Opp med deg! Litt kvikt!»

Da han gikk forbi stuedøra, fikk han et glimt av onkel Wiktor og Dudleif i tversoversløyfe og smoking. Han hadde akkurat gått opp trappen til andre da det ringte på, og onkel Wiktors sinte fjes dukket opp under ham.

«Nå husker du, gutt – én eneste lyd, så …»

Harry listet seg på tåspissene bort til rommet sitt, smøg seg inn, lukket døra bak seg og skulle til å kaste seg overende på senga.

Problemet var at det allerede satt noen på den.

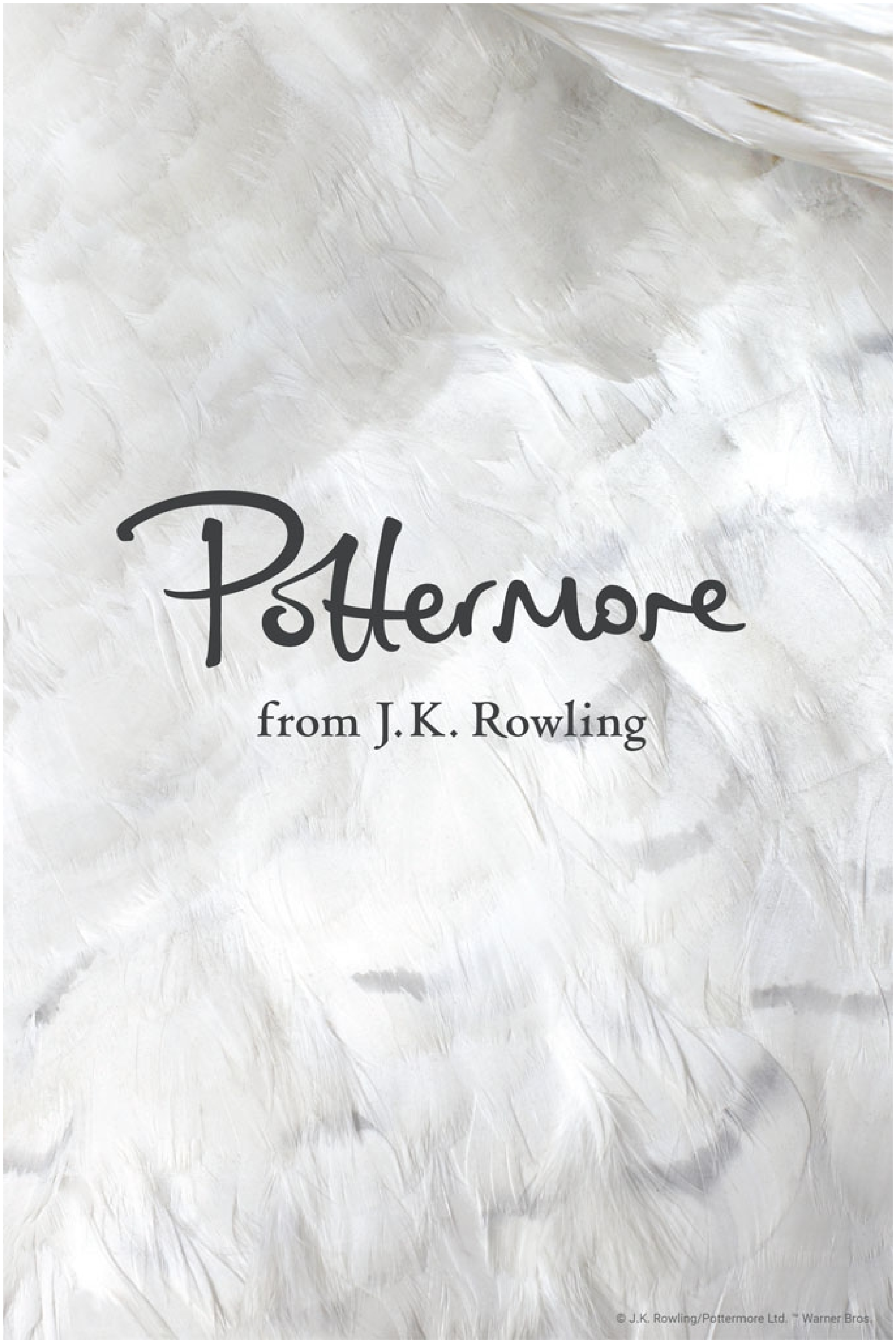

© J.K. Rowling/Pottermore Ltd. ™ Warner Bros.

Pottermore

from J.K. Rowling

Oppdag enda mer av J.K. Rowling's Wizarding World ...

Besøk www.pottermore.com, hvor din egen valgseremoni, eksklusiv ny tekst av J.K. Rowling og alle de siste nyhetene og artiklene fra Wizarding World venter på deg.

Pottermore, det digitale forlags-, e-handels-, underholdnings- og nyhetsselskapet fra J.K. Rowling, er den globale, digitale utgiveren av Harry Potter og J.K. Rowling's Wizarding World.Som det digitale hjertet av J.K. Rowling's Wizarding World, er pottermore.com dedikert til å åpne opp for fantasiens kraft. Her finner du nyheter, innslag og artikler i tillegg til nye og tidligere upubliserte tekster av J.K. Rowling.

Originaltittel: Harry Potter and the Philosopher's Stone

Oversatt fra engelsk av Torstein Bugge Høverstad

Med enerett. Ingen del av denne publikasjonen kan reproduseres, helt eller delvis, eller overføres i noen form eller på noen måte, elektronisk, mekanisk, via kopiering, registrering eller på annen måte, uten forutgående tillatelse fra forleggeren

Den digitale utgaven ble først utgitt av Pottermore Limited i 2016

Først publisert på trykk i Norge i 1999 av Cappelen Damm

Tekst © J.K. Rowling 1997
Forsideillustrasjon av Olly Moss © Pottermore Limited
Norsk oversettelse © Cappelen Damm

Harry Potter characters, names and related indicia are trademarks of and © Warner Bros. Entertainment Inc.

J.K. ROWLING'S WIZARDING WORLD TM J.K. Rowling and Warner Bros. Entertainment Inc.

Forfatterens ideelle rettigheter er vernet

ISBN 978-1-78110-745-4